

תפ"ח 55640/12/21 - מדינת ישראל נגד דקל שושנקר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 55640-12-21 מדינת ישראל נ' שושנker

18 אפריל 2024

לפני: כב' השופט הבכיר, נתן זלוט'ובר - אב"ד

כב' השופט דניאל בן טולילה

כב' השופט טל לחיאני שהם

המאשימה: מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד מרון גז מפמ"ץ

נ ג ד

הנאשם: דקל שושנker (עוצר)

על ידי ב"כ עו"ד ליאור רון ועו"ד יוסי דגה

הכרעת דין

חל איסור פרסום בגין כל פרט מזהה בנוגע למתחנות, לרבות שמן, מקום מגוריין, מקום העבודה, לימודיה או כל פרט אחר שעלול להביא במשרין או בעקיפין לזיהויו. בכפוף לאמור, ניתן לפרסם את הכרעת הדיון. בעותק זה הושמו פרטיים מזהים ועל כן הוא מותר פרסום.

כללי

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין - [verdicts.co.il](#)

נגד הנאשם הוגש כתוב אישום המחייב לו ביצוע עבירות אינסוס, מעשים מגונים, והפצת מחלת שביבה ב-7 מטלונות כמפורט להלן.

כתב אישום - חלק כללי:

ביום 31/05/2015 תרם הנאשם דם במגן דוד אדום. בדיקה שנערכה למנת הדם שטרם התקבלה חיובית ל HIV- אידס שהוא מבדקת, המועברת, בין היתר, תוך קיום יחסי מין לא מגנים. מנהלת שירותי הדם במגן דוד אדום ניסתה ליצור קשר טלפוני עם הנאשם מספר פעמים ונקבעו עמו מספר פגישות אליהן הוא לא הגיע.

בין השנים 2012-2015 נמסר לנימוק מספר פעמים על ידי חולמים שונים בארץ ועל ידי רופאים שונים, כי הוא נשא של גניף האידס.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגorer הנאשם בביתו של א. ברחוב XXXXXX, על רקע קשרי ידידות בין השנים שהחלה בחודש يول 2021 או במועד סמוך לכך. הבית בניי מחדר יחיד ובו מיטה זוגית ומטבחון (להלן: "הדירה").

אישום ראשון:

בין הנאשם והמתלוננת 1 נוצרה היכרות דרך א. שהיא חברה משותפת של השנים. במהלך ההכרות שיתפה המתלוננת 1 את הנאשם כי בעבר עברה פגעה מינית.

בתאריך 21/10/2021, יצרו א. והנימוק קשר טלפוני עם המתלוננת 1 והזמנתו אותה להתארח בדירה. כיוון שהיא מדובר ביום שבת ולא הייתה תחבורה ציבורית הציע הנאשם כי הוא יגיע במנונית לאסוף את המתלוננת מביתה שבעיר בצפון הארץ.

סמוך לאחר מכן, בשעה 13:00 לערך הגיעו הנימוק במונית לביתה של המתלוננת 1 משם אסף אותה והשניים נסעו אל הדירה. במהלך הנסיעה ועקב העובדה שהמתלוננת 1 לא הכירה את הנאשם לעומק, היא שוחחה בוידאו עם א. וכך חשה בוטחה.

עם הגיעם לדירה, ישבה המתלוננת 1 עם א. על המיטה ופתחה "שידור חי" ברשת החברתית "פיבסקוק" עם חבר כשל העתဟי. מנתה מפציר בה להפסיק את ה"שידור חי" ולראות עמו סרט בטלוויזיה. לאחר זמן מה, המתלוננת 1 התרצתה. עם תחילת הסרט, נשבב הנאשם לצד המתלוננת 1 וא. במיטה וביצעתה מעשים מגונים בכך שהחל לחבק אותה. זו בתגובה, היזזה את ידו בכח ממנה. סמוך לאחר מכן, הנאשם שב וחיבק אותה, כך פעם אחר פעם, כשהיא שבה ומיזזה את ידו בכח מגופה ואומרת לנימוק כי מעשיינו אינם נעימים ונוחים לה וambilתת מהנימוק להיזז את ידיו מגופה. הנימוק לא נעה להפצרותה של המתלוננת 1, וזה פתחה "שידור חי" ב"פיבסקוק" במחשבה כי הדבר ירתיעו. בתגובה לכך, הנאשם שב וביקש מהמתלוננת 1 לכבות את ה"שידור חי" עד שעשתה כן.

בשעה 19:00, החל הנאשם להארגן לצאתה למקום העבודה בקניון וביקש מהמתלוננת 1 להתלוות אליו. המתלוננת 1 נענטה לבקשתו והתלוותה אליו, שם הסביר לה היכן הוא עובד והציג לה את מנהל העבודה שלו. בשעה 21:00 לערך, שבה המתלוננת 1 לדירה בגין והנימוק נותר במקום עבודתו. לאחר חזרת המתלוננת 1 אל

הדירה, בילתה עם א. עד שהשתים נרדמו יחד במיטה.

בسمוך לשעה 00:02, שב הנאשם ממקום עבודתו אל הדירה. מתלוננת 1 התעוררה קלות עם כניסה אל הדירה וסמן לאחר מכן, חשה כי הנאשם נשכב במיטה לצידה, כשגביה מפונה אליו ונרדמה בשנית. בהמשך הלילה, בעוד המתלוננת 1 ישנה, חיבק הנאשם את המתלוננת 1, שם יד אחת על כתפה ובידו השנייה פשט את מכנסיה ותחתוניה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

מיד כשהמתלוננת 1 חשה בנסיבותיו לחדר לאיבר מינה, היא התעוררה, פנתה אל הנאשם וביקשה כי יחולם ממעשיו. הנאשם בתגובה, אמר למתלוננת 1 "רגע, עוד מעט" ולא חדל ממעשיו, המתלוננת התרחקה מה הנאשם לכיוונה של א. והנאם נצמד אליה שוב ושוב, עד אשר לא היה לה עוד لأن להתרחק. בשלב זה, בעל הנאשם את המתלוננת 1 בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, ללא הסכמתה החופשית, תוך שהוא אוחז בידו האחת בחזה ובידו השנייה באיבר מינו.

ה הנאשם החדר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת 1 כאשר מינו ללא אמצעי הגנה, ולאחר שהביא לידיועתה של המתלוננת 1 כי הוא נושא את נגיף האידס.

המתלוננת הדיפה את הנאשם ממנה, תוך שהיא מכה בפניו, כמה מהמיתה כשהיא רועדת וחלה לבכות. הנאשם אמר למתלוננת 1 "מה אתה רוצה שאעשה", בקש סליחה ו אמר לה כי תשמור על השקט שלו. תעורר, תוך שהוא מבטיח כי לא י חוזר על מעשיו. המתלוננת 1 שבה לשכב במיטה והנאם בקש כי תאפשר לו לחזור לישון ולא תותיר אותו בלילה מחוץ לדירה, תוך שהוא מבטיח לה שוב, כי לא יגע בה. לאחר תחנונים מצדו של הנאשם, המתלוננת 1 התרצתה ואפשרה לנאם לחזור לישון במיטה.

סמוך לאחר מכן, עת ניסתה המתלוננת 1 להירדם, ביצעה בה הנאשם מעשה מגונה בכך שנגע באמצעות ידו בחזה. מיד בתגובה לכך, פנתה המתלוננת 1 לנאם וביקשה כי יחולם ממעשיו והדיפה את ידיו מחזה. הנאשם חדל ממעשיו ונרדם. המתלוננת 1 נותרה ערה עד שהגיע הבוקר.

בעת שא. יצאה לעבודה נותרה מתלוננת 1 ייחד עם הנאשם לבדה ומסרה לנאם כי היא נסעת לביתה, בתגובה לכך ענה הנאשם כי יזמין עבורה מונית ושאל אם היא מעוניינת שייעשה לה מסאז'. המתלוננת 1 סירבה לכך והמתינה להגעת המונית ובהגעתה עזבה את הדירה.

בתאריך 21/10/06 כתב הנאשם את המתלוננת 1 באמצעות "שומון ה'ואטסאף" כי הוא הולך לשים קץ לחייו, ואף שלח לה תמונה של חוף הים וטען כי הוא הולך לטבוע למוות בעקבות הפגיעה בה, וזאת בתגובה לכך שהמתלוננת 1 הטיצה בו כי פגע בה קשות.

בгин האמור מייחסות לנאם העבירות הבאות: מעשה העולול להפיז מחללה לפי סעיף 218 סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); מעשים מגונים (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ג) לחוק; איןוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק.

אישור שני

בתאריך 21/11/21 נכנסת מתלוננת 2 לקובוצה ברשות החברתית "פייסבוק" בשם "תשאל עוז בישראל" ופרשמה כי היא מחפשת עורך דין המתמחה ברשנות רפואית, כשהיא מסבירה שהיא מעוניינת לتبיעו את הפסיכיאטרית שלה.

לאחר חצי שעה, פנה הנאשם בהודעה אישית למטלוננת 2, מפרופיל בו כינה עצמו "נתנאל שושנקר", והציג עצמו כתמחה בעריכת דין העוסק בתחום. במהלך התכתבות מסר הנאשם למטלוננת 2 כי הוא יגבה ממנו מחיר סביר עבור השירות. לאחר כ- 5 דקות, יצר הנאשם קשר טלפוני עם המטלוננת 2, ביקש ממנו לקבל אינפורמציה אודוטה הتبיעה שהיא מבקשת להגיש, התעניין באלו כורדים פסיכיאטריים היא משתמשת ושאל אותה האם היא מקבלת קניות רפואי. המטלוננת 2 מסרה לנאם את האינפורמציה שבקשה. הנאשם בתגובה אמר כי הוא יוכל לטפל בתביעה וכן יוכל לשיע על לקבלת אישור לקניות רפואי, ובמעבר שני שירותים אלו, יגבה ממנו 350 ₪ בלבד.

במהלך השיחות בין המטלוננת 2 לנאם, בשלב מסוים במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, שיתפה המטלוננת 2 את הנאשם שנפגעה מונית בעבר וכי היא פוחדת להסתובב ברחוב בלבד. חצי שעה לאחר מכן, יצרה אמה של המטלוננת 2 קשר טלפוני עם הנאשם, על מנת להתרשם ממנו באופן בלתי אמצעי ובסיום השיחה, לאחר שהנאם רכש את אמנה, אישרה למטלוננת 2 להיפגש עמו. סוכם בשיחה, כי הנאשם יגיע לבית המטלוננת 2 על מנת לקדם את הטיפול בפניהם. סמוך לאחר מכן, בשעה 14:00, או במועד סמוך לכך, הגיע הנאשם אל בית המטלוננת 2 שבעיר במרכז הארץ, נפגש עם המטלוננת 2 בגין ציבורי הסמוכה לביתה וביקש ממנו כי תעבור לידי את התשלום ותצרכן אליו תעוזת זהות וסיכום מידע פסיכיאטרי עדכני.

המטלוננת 2 העבירה לידי את המסמכים המבוקשים וכן תעוזת נכה. הנאשם צילם את המסמכים וקיבל מהמטלוננת 350 ₪ עבור שירותו. בשיחה, הסביר הנאשם למטלוננת 2 כי הוא גובה ממנו סכום סמלי בלבד שכן הוא מתחשב במצבה הכלכלי הקשה. זאת ועוד, אמר הנאשם למטלוננת 2 במרמה כי הוא אחראי משמרת בשדה התעופה בגין גורין וכי הוא מכיר בחברה המוכרת נשקים באופן חוקי להגנה עצמית ולאור פחדיה להסתובב בלבד, הצעה לה לרכוש דרכו אקדמי גז, בתמורה ל- 680 ₪. המטלוננת 2 נענתה להצעתו. בשלב זה, עזב הנאשם את המקום.

יומיים לאחר מכן, בתאריך 23/11/21, הגיע הנאשם לבית המטלוננת 2 לגבות את התשלום עבור אקדח הגז, המטלוננת 2 העבירה לידי את התשלום וכעבור מספר שעות, שב הנאשם לבית המטלוננת 2 והעביר לידי אמה את האקדח.

במשך היום, יצר הנאשם קשר טלפוני עם המטלוננת 2 והציע למדעה קרב מגע, בטענה שהוא מלמד בחורות נוספות וכן תוכל להגן על עצמה. המטלוננת 2 מסרה לנאם כי היא שומרת נגעה ולכן לפני תשב לו, עליה להתייעץ עם הרב. סמוך לאחר מכן, התיעצה המטלוננת 2 עם הרב אשר אישר את שיורי קרב המגע. השניים קבעו להיפגש בהמשך לצורך כך.

למחרת היום, בתאריך 24/11/21 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לביתה של המטלוננת 2 והשניים נסעו יחד באוטובוס לכיוון עיר אחרת במרכז הארץ, ירדו בתחנה הסמוכה לעיר באזרע צומת כבישים ונכנסו יחד לעיר. כשהמטלוננת 2 מצויה באקדח הגז על מנת שהנאם ידריך אותה כיצד לעשות בו שימוש. בהגעים למקום, הדריך הנאשם את המטלוננת 2 כיצד לפעל את אקדח הגז תוך שהוא מחקק אותה מאחור ומחזיק בידיה. בהמשך, הנאם הסביר למטלוננת 2, כי קרב מגע הוא דרך להתמודד עם סיטואציות בהן תידרש להגן על עצמה בעתיד והציג בפנייה כי על מנת למדעה קרב מגע, עליו ליעזר ביכולם סיטואציות מיניות בכדי שתוכל ללמידה כיצד להתגונן מפניהם.

בשלב ראשון, הנאשם תפס את פניה של המטלוננת 2 ונישק אותה בפייה במשר מספר שניות וזאת כדוגמה לסייעו אליה תוכל להיקלע, תוך שהמטלוננת 2 סבורה כי מעשי של הנאשם נועדו למדה. הנאשם הדריך את המטלוננת 2 כי במצב שכזה עליה להדוף את התוקף ביד מאוגרפת לאזרור גרכונו, על מנת להרחיקו ממנה. הנאשם הדגים את הסיטואציה בין חמץ לשש הדגמות, כשבשתים מהן נישק את המטלוננת 2 בפייה ובשאר הדגמות, הצלילה המטלוננת 2 להדוף אותו מעלה. הנאשם עשה מעשו אלו, במצג שווה לפיו הוא מלמד את המטלוננת 2 תרגיל בקרב מגע, שבו הוא מבצע בה מעשים מגוניים.

בשלב השני, הנאשם הרים את חולצתה של המטלוננת 2, הכנסו את ידיו לחזיתה ומישש את חזזה, גם הפעם, הציג הנאשם במרמה את מעשו כדוגמה לסייעו אליה תוכל להיקלע. המטלוננת 2 לא חשה בנווח עם מעשו של הנאשם ומסרה לו כי הסיטואציה איננה נוכה לה. בתגובה השיב הנאשם: "לא נוח תשאירו בבית". לאור דבריו אלו, המטלוננת 2 נסוגה לאחרר וניסתה לסדר את חולצתה. הנאשם הורה לה להשריר את החולצה מורתמת, כיוון שעלייהם לבצע את התרגיל פעם נוספת. המטלוננת 2 שבה ואמרה לנางן כי הסיטואציה לא נוכה לה והנ生气 שב אמר לה: "לא נוח תשאירי בבית". הנאשם הדגים את הסיטואציה מספר פעמיים, כשבשלוש הדגמות הצליח לבצע במטלוננת 2 מעשה מגונה במרמה בכך שהכניס את ידיו לחזיתה ומישש את חזזה.

בשלב השלישי, ניסה הנאשם להפשיל את מכנסיה ותחתוניה של המטלוננת 2, אשר התנגדה למשיעו, ומונעה ממנו להפשלם לחילוטין באמצעות כף שאחזה בזרועותיו. למרות האמור, הצלlich הנאשם להפשלם קמעה ואז הכניס את ידיו לתחתוניה של המטלוננת 2 ובעל את המטלוננת 2 בכך שהחדיר את אצבעותיו לאיבר מינית למשך מספר שניות, שלא בהסכמה החופשית. בתגובה לכך, המטלוננת 2 אמרה לנางן כי מעשו אינם נעימים לה ומשכה את ידיו מחוץ לתחתוניה. הנאשם אמר לה שהוא עושה כן כדי למלמד קרבי מגע ושב והדגים את ה"תרגיל" פעמיים נוספות, כשבשתיهن החדר את אצבעותיו לאיבר מינית של המטלוננת 2, ללא הסכמה החופשית למספר שניות תוך שהיא מוציאה את ידו מתחתוניה ומצינית בפניו כי המעשים אינם נעימים לה. בשלב זה, המטלוננת 2 אמר לנางן כי היא במחוזר והוא חדל ממשיעו.

לאחר האמור, פתח הנאשם את מכנסיו וביקש מהמטלוננת 2 לגעת בידה באיבר מינו, המטלוננת 2 סירבה,(MenuItem) ניסה לשכנעה לעשות כן אך היא עמדה בסירובה. לאחר האמור, תפס הנאשם את ידה של המטלוננת 2 בחזקה וביצע בה מעשה מגונה בכך שניסה להכניס את ידה לתחתוניו, כשאיבר מינו חשוב למחצה. בשלב זה, המטלוננת 2 התנגדה ומשכה את ידה מידיו. הנאשם שב ותפס את ידה של המטלוננת 2 בחזקה מספר פעמיים נוספות בניסיון לגרום לה לגעת באיבר מינו אך היא הייתה פיזית תוך שהיא שבה ואומרת לו כי איננה מסכימה לעשות כן, שכן היא חשה לא בנווח מעשיו.

בגין מעשים אלו מיויחסות לנางן העבירות הבאות: אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשים מגונים בנסיבות מרמה לגבי מהות העיטה והמעשה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין; מעשים מגונים בכח לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין.

אישום שליש:

בתאריך שאינו ידוע במדויק, במהלך חודש אוגוסט 2021, או במועד מסוים לכך, פרסמה מטלוננת 3 ברשות החברתיות "פיסבוק" "פוסט" אודות מצבה בו פרטה כי היא .... ותיארה את התמודדותה הקשה מול רשות הרוחה.

סמור לאחר הפרסום, פנה הנאשם אל המתלוונת 3, הציג עצמו בכצוב בשם דקל כהן וציין בפניה כי הוא אדם חרדי מבני ברק, שיווכל לסייע לה כלכלית. בשיחה, השניים סיכמו כי הנאשם יגיע לביתה שבעיר בצפון הארץ ויעביר לידיה סכום כסף. במועד שאיןנו ידוע במדויק, מספר ימים לאחר מכן, הגיע הנאשם אל ביתה של המתלוונת 3 כשהוא בוחזות של אדם חרדי, העביר לידיה סכום של 1000 ₪ כדי לסייע לה בתשלומי שכירות דירתה ועזב את המקום.

בהמשך, העלהה המתלוונת 3 "פוסט" נוסף שלאחריו יצר עימה הנאשם קשר בשנית והשניים שוחחו ביניהם. בשיחתם, הנאשם אמר למתלוונת 3 כי גם הוא חולה במחלת ..... ונוצרו בין השניים קשרים חברתיים. המתלוונת 3 סיירה לנאים כי היא הוצאה מהדירה בה התגוררה וכי אין לה קורת גג והנאים הזמין לשחות בדירה.

בתאריך שני ידוע במדויק, לאחר 16:00 ב-23/09/21 בערך, הגיעו המתלוונת 3 במוניית אותה מימן הנאשם, להתארח בדירה כשהיא סבורה שב בעצם תשכור עם א. והנאים דירה. במהלך השחות של המתלוונת 3 בדירה, השתמשה המתלוונת 3 בnockoutו של הנאשם בסוג "קריסטל", אותו הביאה עמה וכן בסוג "גראס" אותו סייפק לה הנאשם לבקשתה. סמור לאחר צריכת הסם נרדמה המתלוונת 3 בMITTEDה שבדירה לצדה של א. ויינה שינוי عمוקה.

בהמשך לאמר, בעודו מתלוונת 3 ישנה, נצמד הנאשם אל המתלוונת 3, הפסיק את מכנסיה ותחתוניה ובעל אותה בכר שהחדר את איבר מינו לתוך איבר מינה, ללא אמצעי הגנה ומבליל שהביא לידיעה של המתלוונת 3 כי הוא נושא את נגיף האידיוס. המתלוונת 3 התעוררה משנתה, קמה בבהלה מהmittה, תוך שהיא הודpta את הנאשם מעלה ויצאה לגינת הבית, כשהיא מבחינה שתחתוניה ומכנסיה מופשלים עד לברכה. בעקבות המעשים של הנאשם, נגרם למתלוונת 3 דימום מאיבר המין שנמשך מחדש ימים.

בigin מעשים אלו מיוחס לנאים ביצוע העבירות הבאות: מעשה העולול להפיז מחלה לפי סעיף 218 סיפה לחוק העונשין; איןוס לפי סעיף 5(א)(4) לחוק העונשין.

אישום רביעי:

בתאריך 05/11/21 פרסמה המתלוונת 4 ברשות החברותית "פייסבוק" פост אודות מצבה, בו פרטה שהיא אם חד הורית שזקוקה לעזרה כלכלית.

סמור לאחר הפרסום, פנה הנאשם אל המתלוונת 4, והציג עצמו בכצוב בשם נתנאל שושנוקר תוך שציין בפניה כי הוא מכיר אדם שיווכל לסייע לה כלכלית, והעביר לה בהודעה את מספר הטלפון שלו עצמו, Caino, והוא אותו אדם שאמר לסייע לה.

בעקבות זאת, המתלוונת 4, פנתה בהודעתה "ויאטסאפ" למספר שמסר לה הנאשם, ובה הסבירה שקיבלה את הטלפון מאדם בשם נתנאל לצורך סיוע כלכלי. הנאשם, אשר ענה למתלוונת 4 בהודעות חוזרות Caino הוא אותו אדם, ביקש כי תפרט מהן בעיותה. המתלוונת 4 השיבה שהיא בחובות לביטוח הלאומי, לרשות המס ולשכר דירה. בהמשך לאמר, קבע הנאשם להיפגש עם המתלוונת ב- 07/11/21 בדירהה בעיר בדروم הארץ, כשbatchת ההודעות ביקש הנאשם מהמתלוונת 4 לא ללבוש טיז בפגישתם שכן לדבריו 'הוא מכור לנשים בטיז'.

בתאריך 07/11/21, סמור לשעה 11:00, הגיעו הנאשם לביתה של המתלוונת 4, שם הציג עצמו כעובד אבטחה אשר

ירש כסף מאבו שנפטר - דבר שלא היהאמת - ובקש לראות מסמכים המעידים על מצבה הכלכלי של המתלוונת 4 וכן בקשר לראות את דירתה. המתלוונת 4 הציגה לנאים את המסמכים שביקש ועשתה לו סיור בדירתה. הנאים לעג למתלוונת 4 שדירתה לא מסודרת והיא שתפה אליו כי בשל מצבה הנפשי והכלכלי היא לא מתפקדת ואף שתפה כי בשל כך בנה הפעוט גדל אצל אביו. בمعد האמור, לבקשת הנאים, יצרה המתלוונת 4 קשר עם בעל הדירה אותה היא שוכנת והנאים שוחח עמו בעלת הדירה והבטיח לה כי יעביר לידי את סכום החוב שצברה המתלוונת 4 במסגרת הסכם השכירות.

בסיום השיחה הנאים הבחן שהמתלוונת 4 לא חשה טוב ושאל אותה אם הוא יכול לחבק אותה, המתלוונת 4 השיבה שהיא איננה מעוניינת וציינה לפניו שיש לה חבר. סמוך לאחר מכן, התישבו הנאים והמתלוונת 4 בסalon הדירה, בספות נפרדות והנאים פנה אל המתלוונת 4 וביקש כי תחליף את המכנסיים שלבשה לטיז. המתלוונת 4 סירבה ואמרה כי איננה מרגישה בnoch עם בקשתו. הנאים שב ובקש מספר פעמים נוספת מהמתלוונת 4 להחליף את מכנסיה לטיז, תוך שהוא מבטיח לה שלאחר שתעשה כן, היא רק יביט בה ולא יגע בגופה. המתלוונת 4 סירבה.

במהלך, ביקש הנאים מהמתלוונת 4 חיבור לפני שהוא עוזב את דירתה. המתלוונת 4 הסכימה לחבקו בתקופה של אחר מכון יעזוב את המקום, ניגשה אליו וחיבקה אותו. בשלב זה, ביצע הנאים במתלוונת 4 מעשים מגנינים שלא בהסכמה בפרק שהחל לגעת בגופה של המתלוונת 4, הושיט ידה לעבר ישבנה והכניסה לתוך מכנסיה ותחתוניה ומישש את ישבנה. המתלוונת 4 אמרה לנאים כי מעשיים אלו וחרה על כך שיש לה חבר, שהוא בא לחת עזרה ולא לנצל אותה וביקשה כי יכבדה ויתרחק ממנה.

הנאים לא נענה לבקשתה של המתלוונת 4 והוא ניסתה להטרוחק ממנו אך לשוא. הנאים הוריד את מכנסיה, תפס בשתי כתפייה ודחף אותה על הספה בסalon ביתה. המתלוונת 4 שבה ואמר לנאים "לא" וניסתה לקום מהספה אך הנאים, שרכן מעלה, מנע זאת ממנה, הפסיק את מכנסיו, תחתוני ותחתוניה תוך שהמתלוונת 4 נאבקת עמו ומתחננת שיקום מעלה, ושם את איבר מינו על שפטו איבר מינה.

בשלב זה, אמרה מתלוונת 4 לנאים שהוא מוכנה שהוא ייחדר את איבר מינה. הנאים התקשם מדבריה, ניסה לנשכה בשפתיה, המתלוונת 4 דחפה את ראשו לצד ומונעה ממנו לעשות כן. אז בעל הנאים את המתלוונת 4 בפרק שהחדר את איבר מינו לאיבר מינה, כדיו האחת מונחת על מותניה וידו השנייה מחדרה את איבר מינו. כל זאת, כשהוא ללא אמצעי הגנה ומוביל שהbia לדייטה של המתלוונת 4 שהוא נושא את גgef האידיים.

הנאים בעל את המתלוונת 4 על הספה בין 20-15 דקות תוך שהוא מפעיל עליה כח רב, מכנסים ומוסcia את איבר מינו לאיבר מינה פעם אחר פעם בחזקה תוך שהמתלוונת 4 צועקת מהכאב שחויה באיבר מינה ואומרת לו שכואב לה ושידל. הנאים התקשם מצערותיה ואמר לה "אני אשלם לך, אל תדאגי, את תראי בסוף את הכספי, על זה מגיע לך עוד 15 אלף", עד שהגיעו לשיפוק על בטנה.

לאחר מכן, קם הנאים מהמתלוונת 4 שנותרה שכובה על הספה, התקrab עם איבר מינו לפיה והורה לה למצוץ את איבר מינו. המתלוונת 4 בתגובה, דחפה אותו ממנה והנאים אמר לה "את מבasta", לבש את מכנסיו ותחתוני תוך שהוא אומר לה "אל תדאגי, אני אביא לך 15 אלף על מה שעשינו, מגע לך עוד כסף" והבטיח שיזמין לה אוכל ועוזב את המקום מוביל לעשות כן.

כתוצאה מעשיו של הנאים נגרם למתלוונת 4 פצע שפשיא באיבר מינה והוא דיממה.

בשל האמור מואשם הנאשם בביצוע העבירות הבאות: מעשה העולל להפיז מחלת, לפי סעיף 218 סיפה לחוק העונשין; מעשים מגנינים (מספר עבירות), לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

אישום חמישי:

בתאריך ובשעה שאינם ידועים במדוק למאשימה, בשנת 2013, הטרפה המתלוננת 5, אז קטינה כבת 13, לרשות החברתית "פייסבוק" ובאמצעותה הכירה מספר אנשים. בין המתלוננת 5 לנאים נוצר דרך קבוצה בראשת החברתית והיא שתפה את הנאשם שחוותה בעבר פגיעה מינית. בתגובה לאמור, טען הנאשם שיוכל לסייע לה, לטפל בה ולהיות לצידה מתי שתרצה. הנאשם סיפר למתלוננת 5 שיש לו חברות שעבורו אירועים דומים והוא עוז להן לשכוח את המקרים הללו. לאחר השיחה ביניהם סיירה המתלוננת 5 לנאים שהיא בת 13 ותגובהו לכך הייתה "אין אפשר לפגע בילדה בת 13?". עוד במהלך השיח, הנאשם חזר ושאל את המתלוננת 5 מתי אמה לא נמצאת בבית וביקש שתודיע לו כשאמה לא תהיה.

במועד שאין ידוע במדוק, לאחר מספר ימים, שתפה המתלוננת 5 את הנאשם בך שהיא נמצאת לבדה בבית. או אז, הנאשם ציין בפני המתלוננת 5 שהוא יכול הגיע אליה והמתלוננת 5 מסרה לו את כתובתה. סמוך לאחר מכן, אותו היום, בשעה 11:00 לערך הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת 5 והוא הציעה לו לשבת מחוץ לבית, אך הנאשם ביקש להיכנס ולשבט בבית. המתלוננת 5 נרתעה ובתגובה שאל אותה הנאשם האם היא לא סומכת עליו. לאור זאת, המתלוננת 5 אפשרה לנאים להיכנס לביתה.

תחילה, ישבו הנאשם והמתלוננת 5 בסalon ביתה, שם הנאשם חזר ואמר למתלוננת 5 שיעזר לה לשכוח את הפגיעה המינית שחוותה ויטפל בה. לאחר זמן מה, ביקש הנאשם מהמתלוננת 5 לגשת לחדרה בטענה שלא,No ליטפל בה באמצעות שיטת הטיפול שלו בסalon. המתלוננת 5 סמכה על הנאשם ולא התנגדה לבקשת לחדרה. בשלב זה ציין הנאשם בפני המתלוננת 5 כי הוא מעוניין לנסות אליה שיטות טיפול שירגינוו אותה וմבקש ממנו לשכב על מיטתה. המתלוננת 5 השיבה כי היא אינה מעוניינת בך והaintה הרגיע אותה באומרו "תירגעי, הכל בסדר, אני לא אעשה לך שום דבר. אני רק רוצה להריגע אותך ולהשיכך לך את מה שעברת". המתלוננת 5 שלאור אמרתו סמוכה עליו, נשכבה על בטנה במיטה כשראהה על הכרית. בשלב זה, הנאשם הורה למתלוננת 5 לעצום את עיניה וצין בפניה כי ישנה לה מסאז' על מנת להרגיעה.

הaintה החל לעסוט את גבה של המתלוננת 5 כאשר הוא יושב על מיטתה, בסמוך אליה, לאור כל אותו זמן חזר הנאשם ואמר למתלוננת 5 שהוא נמצא מכנסיה ואמר לה "את לא יודעת מה את רוצה מעצמך, אני יודע מה אני עושה" או מילים דומות ושב ואמר כי הוא יעזר לה וכי עלייה לסמוּך עליו, וכל שיעשה יהיה לטובתה.

בשלב זה הכנסה הנאשם את ידו לטור מכנסיה של המתלוננת 5, רכן לכיוון ראה ולחש באזונה שעליה להירגע ולסמוּך עליו. במקביל, החדרה מנתה את אצבעותיו לאיבר מינה ואמר לה "אני המושיע שלך". פעללה זו גרמה למתלוננת 5 לכאב והיא סובבה את ראשה אל הנאים אשר סובב את ראשה חזקה עם פניה לכricht, תוך שהוא מפציר בה כי עלייה לסמוּך עליו ולא להסתכל, והמשיך לחדר את אצבעותיו לאיבר מינה עוד מספר דקות. לאחר מכן, צין הנאשם בפני המתלוננת 5 שהדבר הבא שהוא עומד לעשות יהיה הדבר הכי טוב שיקריה לה בעולם ושהיא יגרום לה לשכוח את האינס שUberה לחלוּין.

בשלב זה, תפס הנאשם את ראהה של המתלוונת 5 באמצעות ידו האחת ובידו השנייה הוריד את מכנסיה ותחתוניה וצין בפניה שם היא תזוז, הדבר ופגע בה ועורר בה רגשות לא טובים ועליה לסגור עליו. אז, התישב הנאשם מאחורי המתלוונת 5. המתלוונת 5 ביקשה מהנאשם שלא יעשה דבר. הנאשם מצד צין בפניה כי איןנו מבון איך לאחר כל מה שעשה עבורה היא לא סומכת עליו. המתלוונת 5 הטיצה בפני הנאשם פעמיחר פעמיחר שזה לא בסדר והוא עושה לה בדיק את מה שעשה האנס הקודם. הנאשם בתגובה אמר לה כי את האנס הקודם היא זוכרת לרעה אך אותו היא מזכיר לטובה והמשיר ואמר לה כי "עשה לה חוויה מתקנת".

בשלב זה בעל הנאשם את המתלוונת 5 בכך שהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוונת 5 ללא הגנה ומבליל להביא לידייטה כי הוא נושא את נגיף האידס, כשידו מונחת על ראשה ובכך מנע ממנה את יכולת לזרז. בהמשך, ניסה הנאשם לגעת בחזה של המתלוונת 5 אך זו הצמידה את ידה לגופה ולא אפשרה לו לעשות כן. בכל אותה העת, ועוד אשר הגיעו הנאשם לשיפור בתוכו איבר מינה ועל ישבנה של המתלוונת 5, הוא התעלם ממירוטה החוזרת ונשנות של המתלוונת 5 שיחדל מעשי. כאשר הגיעו הנאשם לשיפור מיני, שחרר הנאשם את ידו מראהה של המתלוונת 5, הורה לה לקום, להתקלח ולשטוף את פניה במקלחת ואמר לה שהיא "ישחרר ממנה הכל" והואוסיף כי לאחר המקלחת היא לא תזכור כלום והטיפול הסתיים. בהמשך, עזב הנאשם את ביתה של המתלוונת 5.

בשל האמור מואשם הנאשם בביצוע העבירות הבאות: מעשה העול להפיז מחלת, לפי סעיף 218 סיפה לחוק העונשין; איינוס, לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(3) לחוק העונשין.

אישום שני

המתלוונת 6 לוקה בפיגור שכלי קל, מתגוררת בעיר בדרום הארץ עם שניים מילדיה הקטינים. בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, מספר ימים לפני 21/07/21, שלחה המתלוונת 6 הודעה באחת מקבוצות ה"וואטסאפ" בה היה חבר גם הנאשם, במסגרת ביקשה סיוע במזון לילדים. הנאשם ראה את הודעה, פנה אל המתלוונת 6 ואמר שיש"ע לה. המתלוונת 6 בתגובה, נתנה לנאשם את כתובתה על מנת שיוכל להגיע לביתה ולהעביר לדידה מצרכים וככש.

בתאריך 21/07/21, בשעה 12:30 לערך, הגיעו הנאשם לביתה של המתלוונת 6. מידכנס לביתה, דחף הנאשם את המתלוונת 6 לחדר הילדים, שם הפסיק אותה בכח מבדיה, ואמר לה "תתפשט בא לי עלייך חזק". המתלוונת 6 בתגובה ביקשה מהנאשם להפסיק, אמרה לו שאינה מעוניינת וביקשה ממנו שייעזב אותה, תוך שהיא מטיצה בפניו כי הבטיח לשיע לה והוא לא הגיע כדי לקיים עםיה יחסי מין.

המתלוונת 6 ניסתה להחזיר אל גופה את הבגדים שהנאשם פשט ממנה והנאשם בתגובה לניסיונה זה דחף אותה בכח ומונע ממנה לעשות כן. בהמשך לדבריו, משך הנאשם בשערה של המתלוונת 6 ואמר לה "זה עשו לי את זה". המתלוונת 6 ניסתה להתנגד למשעיו של הנאשם ובתגובה הנאשם דחף אותה אל המיטה שב חדר הילדים בבית, וביצע בה מעשה מגונה שלא בהסכמה החופשית בכך שנישק אותה בפיו ונגע בחזה.

בהמשך לאמור, בעל הנאשם את המתלוונת 6 שלא בהסכמה החופשית בכך שהחדיר תחילת שלוש מצבעותיו לתוך איבר מינה של המתלוונת 6, ולאחר מכן החדר את איבר מינו לאיבר מינה. כל אותה העת, ניסתה המתלוונת 6 לזרז ולסגור את רגליה ללא הצלחה. הנאשם עשה זאת כשהוא ללא אמצעי הגנה, ומבליל שעדכן את המתלוונת 6 שהוא נושא את נגיף האידס. המתלוונת 6 ניסתה לסתור לנאשם והנאשם אמר לה "זה יותר מדליק אותי". המתלוונת 6

אמרה לנאמן שהוא מפחד מהירון והנאמן בתגובה אמר לה ש"לא יהיה כלום" ו"הוא לא יגמר בפנים". בהמשך הנאמן ביקש מגבונים מהמתלוננת 6 והגיע לפורקן מחוץ לגופה.

בהמשך, הנאמן הורה למתלוננת 6 להפסיק את בתה ששחתה באוותה העת בבית והוא עשתה כן.

לאחר מכן, הנאמן בעל את המתלוננת 6 מספר פעמים נוספת באותו היום, ללא הסכמתה החופשית. הנאמן יצא אל מחוץ לדירה ואמר למתלוננת 6 שיחזר, אך הוא לא שב.

בigin מעשים אלו מיוחס לנאמן ביצוע העבירות הבאות: מעשה העולול להפיז מחלה, לפי סעיף 218 סיפה לחוק העונשין, מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

אישום שביעי:

המתלוננת 7 לوكה בפגיעה שכלית בינו ולקות שמיעה, הוריה נפטרו ואחותה משמשת לה כאפוטרופוס. המתלוננת 7 הכירה את הנאמן בדירותה של בת זוגה - א., עימה התגורר הנאמן כמתואר בחלק הכללי לכתב האישום.

במועד שאין ידוע במדויק, ישנו הנאמן, המתלוננת 7 וא. בדירה. בשעת בוקר מוקדמת, יצא א. מהדירה ובדירה נשארו המתלוננת 7 והנאמן.

באותן הנסיבות, ביקש הנאמן מהמתלוננת 7 שתلتוף אותו בשערו ותחבק אותו והוא עשתה כן. בהמשך, ביקש הנאמן מהמתלוננת 7 שתلتוף אותו כפי שהוא מلتפת את א. וביקש ממנו להושיט את ידה לכיוון רגלו ולلتוף את גוףו ליד איבר מינו. המתלוננת 7 נענתה לבקשתו והנאמן אמר לה "את לא מבינה מה את גורמת לי ומה זה עשו לך בגוף" או מילים בדומה לכך.

לאחר מכן, הורה הנאמן למתלוננת 7 להוריד את חולצתה והוא עשתה כן. בשלב זהה, נצמד הנאמן למתלוננת 7 ליטף את חזה והורה לה להוריד את תחתוניה, והוא עשתה כן. בהמשך כאמור, הוריד הנאמן את תחתוניו, פיסק את רגלייה של המתלוננת 7 והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ללא אמצעי הגנה ומבליל לידעעה כי הוא נושא את נגיף האידס. המתלוננת 7 דחפה את הנאמן ואמراה לו פעם אחר פעם כי היא רוצה להפסיק שכן איןנה מעוניינת לפגוע בא. וכי מעשייה עמו מהווים בגידה בא.. הנאמן בתגובה השיב כי א. לא תדע והתעלם מדבריה. המתלוננת 7 שכבה במיטה ולא אמרה דבר בהמשך 20 דקות בהן הנאמן המשיך לבועל אותה תוך שצין בפניה "את לא יודעת מה אתה עושה לי, את הבחורה הראשונה שאני שוכב איתה" או מילים בדומה לכך.

בהמשך כאמור, לאחר זמן מה, הוציא הנאמן את איבר מינו מאיבר מינה של המתלוננת 7 וביקש ממנו לבצע בו מין אוראלי תוך שהוא אוחז בראשה ומרקבו לאיבר מינו. המתלוננת 7 סירכה והנאמן החדר פעם נוספת את איבר מינו לאיבר מינה. הנאמן שאל את המתלוננת 7 האם באה על סיפוקה, משחשיבה שכן זאת על מנת שיחידל מעשייו, הפסיק.

בשל האמור מיוחס לנאמן ביצוע העבירה הבאה: מעשה העולול להפיז מחלה, לפי סעיף 218 סיפה לחוק העונשין.

דיון והכרעה

הערה מקדימה:

נוכח היקפו של כתב האישום האוחז שבעה אישומים שונים (המתיחסים לשבע מטלונות שונות) ועל מנת להקל על ההתמצאות, הכרעת הדין תהיה ערוכה כך שביחס לכל אישום יפורט המענה של הנאשם ונגדרת ממנו זירת המחלוקת. לאחר מכן יפורטו עיקרי עדותה של המטלוננט ויערכ דין ביחס לעדות המטלוננט ואל גרסתה בכללותה. ככל שיש ראיות חזק לgresת המטלוננט הן תפורטנה. התיחסות לgresת הנאשם תיעשה במאוחד ובפרק נפרד. פרק נוסף יוחד לעבירה של מעשה העולול להפיז מחלת לצד לנוקודות שונות שהגינה העלתה, שלאחריו יבוא פרק הסיכום.

אישום ראשון:

המענה:

ה הנאשם אישר את מרבית העבודות המפורטות באישום זה הנוגעות רקע וקשר שנרכם בין לטלוננט 1, כמו גם הגעתה לדירה, והרצן שלו לראות עמה סרט. לטענותו, המטלוננט הגיעו לדירה ביום שישי ולא ביום שבת ושהתבה בה עד ליום ראשון. הנאשם הכחיש את כל סעיפי העבודות שהתייחסו לביצוע מעשים מגוניים על ידו כלפי המטלוננט.

ה הנאשם אישר דבר יציאתו לעבודה; הצליפות המטלוננט 1 אליו; חזרתה לדירה תוך שהבהיר כי לשם כך הזמן עברו מונית; הגיעו לדירה בשעת לילה מאוחרת; העובדה כי נשכב לצד המטלוננט 1 במשיטה כשבה מופנה אליו. הנאשם הכחיש כל פגעה מינית במטלוננט 1 וטען כי בין השנים היה "מגע בהסכם הדדי" שככל מסאז' גם מגע בחזה של המטלוננט 1. הנאשם אישר כי היה אירע בו המטלוננט 1 התעוורה בבהלה וכמה בוכיה; הנאשם אישר את ההתקפות בין לטלוננט 1 אם כי הכחיש שזו נעשתה על רקע הפגעה הנטענת.

זירת המחלוקת:

אם הנאשם בעל את המטלוננט 1 וביצע בה מעשים מגוניים בניגוד להסכםתו; אם ידע אותה שהוא נשא אידס, אם עטה קונדום בעת שהחדר איבר מינו לאיבר מיניה; אם במועד הרלוונטי העומס הנגיפי בגוףו היה נמור בשל נטילת תרופה, ומכך גם לא יכול היה לדבק (בזיקה לעבירה של מעשה העולול להפיז מחלת).

תמצית עדות המטלוננט 1 :

הטלוננט 1, העידה לפנינו ביום 22.11.13. בעדותה מסרה כי הכירה את א. דרך הרשות החברתית "פיסבוק". הפעם הראשונה בה פגשה בנายם הייתה כאשר א. הגיעו לעיר מגוריה יחד עם הנאשם להיפגש עם חברה מסוותת והמטלוננט הגיעו לפגש אותם. הפעם הבאה שנפגשו הייתה ביום שבת, כאשר א. והnbsp;הNameValuePair תכננו להגיע לחברת המשותפת זהה לא הסתדר להם אז הם ביקשו מהטלוננט להגיע אליהם לדירה ונายם הגיע לאסוף אותה מעיר מגוריה במונייה.

הטלוננט תיארה כיצד הנאשם התישב לידה במושב האחורי כאשר במהלך הנסיעה עשתה "לייב" בפייסבוק עם א. ועם ידיך שלה. כשהגינו לדירה, ה"לייב" עדיין היה פתוח והוא ישבו עם א. ודיברו, לדבריה, הנאשם ניסה לחבק אותה שוב ושוב ולא הרפה כשהוא אומר לה לסגור את ה"לייב". בהמשך הנאשם הציע שיראו סרט והוא סגרה את ה"לייב":

"נשענתי כזה אחרת במיטה והוא שם עלי' את היד שלו, Caino העפט לו את היד ממנה" (עמ' 290).

לאחר מכן א. והנאשם הזמין אוכל ואכלו. בסביבות השעה 20:30 הנאשם הציע לה להתלוות אליו לעבודתו בקנין. היא נענתה להצעתו והנאשם הכריר לה את מנהל העבודה שלו "אייזה אחד הווי". בהמשך, הזמין לה הנאשם מונית צהרה לדירה והוא נשאר בעבודה. כאשר הנאשם חזר לדירה, היא וא. ישנו באותה מיטה ואז "כайлוי הרגשתי אותו ונגע بي עם הידיים שלו נגע לי בחזה, מנסה להוריד לי את התחתונים Caino הרגשתי את זה בהתחלת ואז אני אמרתי לו מספיק. ואז אני נרדמתי ואז משומ מה Caino הרגשתי את האיבר מין שלו בתוכי Caino וממש הדפתו אותו מمنי והתחלתי לבכות. הוא סתם לי את הפה עם היד שלו. והוא אומר לי תפיסקי לבכות, תפיסקי, עוד קצת אני מסיים, עוד קצת. כל שנייה ואני ממש Caino דחפתי אותו. והוא סתם לי את הפה בחזקה שאני לא אבכה ולא אעיר את [א]. הוא הבטיח לי שזה לא יקרה שוב. היה כבר 00:30 בלילה לא היה לי لأن לכת ואני נמצאת במקום שהוא לא העיר שלי ואני לא מכירה אף אחד. האמנתי לו. חזרתי לשון ותוך כדי שהאמנתי לו הוא שוב נגע בי ושיחקתי את עצמי Caino אני ישנה והתפלلت אל אלהים שיינמר הלילה" (עמ' 291).

כשהגיע הבוקר א. יצא להעבודה והוא תכננה לנסוע באוטובוס אך הנאשם הציע להזמין לה מונית "על הדרך גם אמר לי אולי תחכי עד ש[א]. תழoor מהעבודה? כי [א]. הלכה ב - 00:06 הבוקר לעבודה. אמרתי לו לא, מה פתאום? ועל הדרך הוא הציע לעשות לי מסאז' Caino גם סירבתי" (שם). היא נסעה הביתה. לא. סירה על מעשי של הנאשם רק בעבר שבועיים לאחר ששיתפה את ידיך שלה והוא עז לה לספר לא, והיא עשתה כן. במעמד השיחה א. אמרה לה שקרה לה מקרה דומה שהתרחש גם בביתה עם חברה אחרת י'. בהמשך, הנאשם שלח לה מסרונים בהם הוא מתנצל על שועל לה "וזה הוא שלח לי צילום של ים והוא אמר לי שהוא הולך להתאבד. ובקיש ממני סליחה ושלח לי הודעה קוליות של אני מצטער ולסליחה..." (עמ' 294).

הערכת עדותה של המתלוננת 1:

עדותה של המתלוננת 1 לפניה הותירה רושם חיובי ואותנטי. גרסתה בנוגע לקשר עם הנאשם כלכל, ובנושא לאינוס בפרט, מרכיבת, רבת פרטים, גרסה המעודנת במקומות ובזמן. חלקים גדולים ממנה כללו פרטי שיחות וחילופי דברים בין לבין הנאשם כאשר היא נמסרת באופן קרונולוגי וכולל. אמרותיה של המתלוננת במשפט הוגשו לבית המשפט, ולאחר בחינתן, ניתן לומר כי על פני הדברים מדובר בגרסה קוורנטית כפי ביטוייה בחקירות, בעימות ובעדות לפניה.

ההיכרות בין המתלוננת 1 לנאשם עובר לאירועים נשוא כתוב האישום שטחית, ובאה לידי ביטוי בפגש קודם לכך. בתאריך 20.09.21 שלאחריו השניים התחברו מספר פעמים באמצעות הווטסאפ (תכתבות בהן הנאשם מחזר אחריה). עד למפגש בתאריך 02.10.21 אין למתלוננת כל סכසוך קודם קודם עם הנאשם, ואין לה מניע גלי או סמי להעליל עליו כי הוא פגע בה מינית. המתלוננת 1 הותירה רושם של אישة נעדרת תחכם שלא לומר תמייה, אך מנגד ישירה וכנה. המתלוננת נעדרת "מעטפת תומכת" ועל פניו הפרוטה אינה מצויה בכיסה. לדבריה, היא עברה בילדותה תקופה מינית קשה (על ידי ארבעה גברים) מבלי שהتلוננה עליה למשטרה.

גרסת המתלוננת 1 כוללת בתוכה מספר "רכיבים" שמוצאים ביטוי בכל אחת מן הפעמים בהן נדרשה לפרט את שverbה, לרבות שימוש באותו מטבעות לשון יהודים. חלק ניכר מהדברים אותם היא מוסרת מאומת על ידי הנאשם, וזרת המחלוקת, בעיקרה, מתרפרסת אך ביחס למעשי בלילה לאחר שחזר לעבודתו בשמירה.

באשר לאynos עצמו, המתלוננת 1 מתארת כי בשעה שהנאשם חזר לדירה, לאחר חצות, היא כבר הייתה במיטה מנומנמת כאשר א. ישנה ייחד עמה באותה המיטה; היא נרדמה והתעוררה בהפתעה מוחלטת כאשר היא מרגישה את איבר מינו בתוך איבר מינה. המתלוננת הדפה את הנאשם והחללה לבוכות בעוד הנאשם מנסה להסotaו אותה לבל תעיר את א. שנמצאת בסמיכות להם במיטה; הנאשם ביקש להמשיך ב מגע המיני ובהמשך הבטיח לה כי הוא לא יחזור על מעשיין; המתלוננת האמינה לו וזרה לשון ואולם הנאשם הפר הבטחתו ושב ונגע בה בחזה; בבוקרו של יום היא נסעה חזקה לbijתה במוניות שהזמין לה הנאשם. נקדם את המאוחר ונזכיר כי הנאשם מאשר שהמתלוננת התעוררה בבכי באמצעות הלילה (יש להניח מתוך הבנה שלא יוכל להכחיש עובדה זו לאור התכונות בינהם).

גם אם תמצא לומר שישנו שני מסויים בין אמרותיה השונות של המתלוננת 1, אין אנו סבורים כי יש בכך ממש גרסה מתפתחת או סתיות משמעויות. אדרבא, בLIGHT תיאורי הפגיעה המינית, ניתן להבחין בעקבות בתיאוריה של המתלוננת 1, בפרט ככל שהדבר נוגע להפתעה שאחזה בה בעת שחשה את איבר מינו של הנאשם בתוך גופה, הדיפתו, בכיה וניסיונות הנאשם להשתיקה: "עוד קצת, עוד קצת אני מסיים, עוד קצת" (עמ' 291); "הוא אומר לי, סתום לי את הפה ונוגע לי בחזה והואibr מין שלו בתוכיו והוא אומר לי עוד שנייה, עוד שנייה, עוד רגע, עוד רגע" (עמ' 292); "הוא חודר אליו והוא אומר לי עוד קצת, עוד קצת עוד קצת העפטוי אותו ממני ואז הוא סתום לי את הפה...הוא סתום לי את הפה ואומר לי תה" בשקט [א]. לא תטעורר" (עמ' 320); "אני מרגישה את איבר המין שלו [בתוכיו] ואז התחלה ל להגיד לו מספיק תעוזב אותו ותשחרר אותו עמוק ממי וואז הוא אומר לי לא, לא עוד קצת, עוד קצת" (ת/7, עימות עם הנאשם, ש' 16).

לדברי המתלוננת 1, האynos, מבוצע בשעה שבצמידות אליה ולנאשם ישנה ייחד איתם בנסיבות באותו המיטה א... נכון האמור, ולא בצד, המתלוננת נשאלת ארוכות היכיז א. לא התעוררה במהלך האynos או שמעה את הנאשם מורה לה להיות בשקט כפי דבריה. בהקשר לכך, לו כל רצונה של המתלוננת היה להעליל על הנאשם או אז הייה "ממתקמת" את האynos כרונולוגית בחלון הזמן בו נכחה ביחידות עם הנאשם בדירה בזמן שא. הלכה לעבודה (עובדת שנייה שניה במקומת). אדם הבודה סיפורים מלבו, ברגיל, לא "ישלב" בגרסתו נוכחותם של אחרים ובכך יאפשר הפרכת גרטתו בדרך של חקירותם של אוטם עדים. ובמיוחד כך, כאשר במידעת המתלוננת העובדה שא. לא התעוררה במהלך מהלכו של האynos.

המתלוננת לא הפרישה בתיאוריה, לא הציגה תיאור חד ממדי שככל תכליתו להשחיר פניו של הנאשם. בדומה, לא החסירה חלקים מהשתלות האירועים, לא ניסתה לipyות דבר ובתווך כך, מסרה פרטים שלכאורה פועלים לחובתה ועוררו תהיה. כך לדוגמה, המתלוננת 1 סיפרה מיזמתה כי המשיכה לשון ייחד עם הנאשם באותו המיטה גם לאחר שהותקפה על ידו מינית. הסגנון הטich הדבר במתלוננת 1 שענטה מצדה, כי: "אז אני בן אדם ביום שבת אין לי איפה ללכט, אין לי אותו, אין לי אפילו אני באתי למקום שאני לא יודעת כלום שהוא" (עמ' 337). בדומה, המתלוננת מסרה שנותרה בלבד עם הנאשם בדירה בבוקרו של יום ואף נענתה להצעתו להזמין לה מונית על חשבונו. גם חלק זה בגרסתה הביא לרצף שאלות שהוטחו בה על ידי ההגנה.

דוגמא נוספת לנוספת להעדרה של מגמת השחרה או הפרזה באה לידי ביטוי בסוגיה המצוייה בLIGHT כתוב האישום ונוגעת לשאלת האם הנאשם עטה קונדום בעת שחדר לאיבר מינה. בעניין זה המתלוננת בכל אמרותיה ציינה שלא הבדיקה האם הנאשם עטה על איבר מינו קונדום. גם כאשר בבית המשפט העידה כי היא חשה שהנאשם שלא קונדום הסבירה שזו מסקנה המבוססת על תחושה בלבד ולא דבר שהבינה בו במו עיניה. נקל לשער כי לו כל רצונה של המתלוננת 1 היה להעליל על הנאשם, או אז הייתה מצינית שראתה בעינה שהנאשם שלא קונדום (ור' התייחסות נפרדת

במה שכרעת הדין בסוגיה שבדון).

בדומה, בחקירה המשטרתית דאגה לד"ק ולצ"ן כי הנאשם החדר את איבר מינו לאיבר מינה בזמן קצר ביותר "מאות השניות שהוא נכנס מעט לאיבר המין שלו עם איבר המין שלו ואיזה דחפות אותו ממי...". היא אינה חושבת שהנפטר הגיע לפורקן מינו: "לא חושבת, זה היה בדיקת שנייה" (נ/2, עמ' 5, 7).

המתלוננת 1 מוסרת מיזמתה כבר במשטרת פרט "יחודי" לפיו היא הייתה במחזר בשעה שהנפטר חדר אליה. ושוב, אם כל רצונה היה להעליל על הנאשם, לא הייתה בזיהה סיפור שככל חדרה בסיטואציה שלכאורה אינה "שכיחה" ועשיה לעורר תהיה מפני השומע לגבי הנסיבות. וכן, בעקבות תיאור "יחודי" זה, המתלוננת 1 נשלה שאלות הבירה רבות כבר במהלך החקירה המשטרתית בכללן, כיצד המיטה לא התלכלה בדם, כפי שנשאלה גם בחקרתה הנגידית (נ/3, ש' 10-1). יצוין כי הנאשם מאשר שהמתלוננת 1 הייתה במחזר ובעניין זה, לא בכדי המתלוננת 1 תחתה (בקול) כיצד ידע זאת, אם כפי דבריו כל שעשה הוא לחבקה.

עדותה של המתלוננת 1, כמו גם הודעותיה במשטרת לוו בתוצאות, לבטים ומחשבות שליוו אותה בזמן התרחשויות האירועים או בסמוך להם, כך למשל תיארה את תחשותיה בשעה שהנפטר הגיע את איבר מינו: "אני פשוט הדפתי אותו ממי, יכולו באמת זה הזכיר לי דברים שאני עברתי בעבר שלי, בעבר הרחוק, זה אוטומטי היה לי פלאשבקים כאלו ממש התחלתי לרעוד, התחלתי לבכות..." (עמ' 293).

כך תיארה את שעבר בראה לאחר התקיפה המונית: "היה כבר 00:00 בלילה לא היה ליylan ללבת ואני נמצא במקום שהוא לא העיר שלי ואני לא מכירה אף אחד. האמנתי לו. חזרתי לשון וטור כדי שהאמנתי לו הוא שוכן נוגע בי ושיחקתי את עצמי כאלו אני ישנה והתפלلت לאלוהים שיגמר הלילה" (עמ' 291); ובדומה, את שחשבה ביום למחרת: "...אני כשוחרתי הביתה וכל הדרך במנוחת אמרתי לעצמי איך זה הגיוני ש[א]. לא שמעה את זה, איך זה הגיוני שכאלו אני באמת בכיתי, בכיתי באמת. ממש בכיתי" (עמ' 337)[ההדגשות אין במקור, וכך כל יתר ההדגשות].

המתלוננת 1 נחקקה במשך שעות ארוכות ונדרשה לענות לשאלות רבות, חלקן שאלות אינטימיות חודרניות. מעמד העדות היה עבורה, קשה עד מאד. בחלקיים רבים מעדותה היא מירה ברכי, כעסה, התרגשה ולא אחת ביקשה הפסיקות. בשלב מסוים (בעיקר לקראת סוף חקירתה הנגידית) לא הייתה מוכנה עוד להמשיך ולהיכר. אף שכך, "אספה" את עצמה, המשיכה עד לסוף חקירתה הנגידית, וענתה על כל השאלות שנשאלה.

גם אם תשובותיה של המתלוננת 1 לא היו "רהורות", חלקן נמסרו בкусם ואף בציינות (ואולי דווקא בשל כך) הן היו משכנעות והותירו רושם מהימן. כך למשל ענתה לשאלת האם היא יכולה לפרט עד לאיזה עומק חדר הנפטר עם איבר מינו: "תגיד לי, אני בדיקת התעורתי משנה. אני לא אמורה לדעת איזה חדרה לא חדרה אני רואה באן אדם שוכב עליו עם האיבר מין שלו פשוט מעיפה אותו. אני לא אומרת ואלה שנייה, אני אראה עד איפה הוא נכנס לי בשבייל שאני אדע איזה חדרה הוא נכנס.נו באמת" (עמ' 320).

בדומה, ראה תשובה לאפשרות שהוצגה לה על ידי הסניגור לפיה, גם אם חשה את איבר מינו של הנאשם במהלך השניה, לא היה זאת כתוצאה מניסיון החדרה אלא כחלק מ"זקפת לילה" שאותה חוות גברים ללא קשר לקיים יחס מין: "אבל מאיפה אני אמורה לדעת שיש לו זקופה, אני יכולה ישנותי ואני ראיתי אותו עלי עם האיבר מין שלו בתוכי. אני לא יודעת אם הם מקבלים זקופה, אני לא יודעת מה קרה לו, אני לא יודעת, יכולו באמת. מאיפה אני אמורה לדעת בזמן שאני ישנה מה קרה לו?" (עמ' 334).

כך ענתה בכוус כאשר הتابקעה להסביר מדוע לא מירה להتلון או לפרט את כל מעשיו של הנאשם במשפטה: "...אני לא צריכה לлечת לפרסום לכל העולם או' עברתי אונס, איזה כיף לי. לא. זה אני נושאת את זה על הכתפיים שלי יום יומם. לא אתה ולא אף אחד אחר"; "כי אני לא מאמינה סלחנה, אבל אני לא מאמין לא במשטרת ולא כאילו באמת בשום דבר. אני לא מאמין אפילו לצל של עצמו. באמת. אז אם אני הגעת לבית המשפט כדי להגיד את האמת שלי. זה לא משנה מה אמי אמרתי לכל העולם סבבה? כי זה ממש לא גואה לעבור את מה שעברתי, זה פוגע, אני חולמת על דברים. אני נמצאת במצבה נפשית, אני בחרדות יומיומיות וזה ממש לא פיר ולא הוגן שיבאו וינצפו בי כי אני אמרתי משהו זהה כי אני לא רוצה שכל העולם יבוא וידע מה עברתי". (עמ' 328).

במהלך עדותה אף התנצלה על סגנון דיבורה: "... מזמן [התובעת] התקשרה אליו כמה פעמים בשבייל שאני אגיע לבית המשפט, אני לא הייתה במקומות הזה, אני לא מכירה את המקום הזה ובוחנים שלי אני לא הייתה במשפטה, אני לא הייתה בחקרירות ובוחנים שלי אני לא התנהגתי בצורה עצאת. הנה כבר כמה פעמים שלחת לי הودעה ואני אמרתי לך לא, לא, לא? כי אני באמת אני לא מבינה בנושאים האלה, בדברים האלה. אתה רואה גם בסגנון דיבור שלי, אני מצטערת שאני יצאת עלייך, זה הסגנון דיבור שלי, אין לי סלוטיפ בפה" (עמ' 352).

כשהמתלוננת 1 לא זכרה דבר מה, או לא הייתה בטוחה בנוגע לעובדה מסוימת ציינה זאת במפורש. מנגד, כאשר הייתה בטוחה בדבריה, לא שינתה מהם, עמדה על דעתה, גם כאשר נאמר לה שעדים אחרים שכואורה שיתיפה אותם במה שעבירה מוסרים תיאורים שונים. כך למשל, כאשר הוטח בה שהגיעה לנאשם ביום שני (ולא ביום שבת כפי טענתה המאשימה) ענתה: "אני לא יישנתי שם יומיים"; "אני הייתה שם בלילה אחד, באתי בשבת כי לא היה תחבורה ציבורית. אני אכן רציתי לנסוע באוטובוס ביום ראשון [א]. עבדה בבודק, זהו" (עמ' 303). בדומה עמדה על כך שלבשה מכנסיים וחולצה במהלך הלילה ולא חצתה וזאת גם לאחר שהותה בה שלכאורה היחיד שלא א' ספר שהיא אמרה לו שהנאשם הרים לה את החצאית: "אני לא הייתה בחקירה שלו או בעדות שלו בשבייל לדעת מה הוא אמר ומה לא..." (עמ' 305).

שפט גופה של המתלוננת 1, הבאות פניה, תיאוריה הסנסוריים, כל אלה מחזקים את אמונות גרסתה. זהו גם הרושם מצפיה בעימות שנערך בין המתלוננת 1 לנאשם, במהלךיו זו הטיחה בו באופן כיצד פגע בה מבליל לעדן את הדברים ובאופן ישיר. הקושי של המתלוננת 1 לשמע את התקשתו של הנאשם בלב לעין ולא אחת זו נשמעה מתפרצת וצועקת לעבריו כי הוא שקרן, הוא מסלף בדברים, והוא לא יכול להשמע אותו (ת/17א דקה 10, 19:40, 19:40). המתלוננת הטיחה בנאשם כי רק "פסיכופת" יכול לעשות את מה שעשה.

הדברים הגיעו לכדי شيئا' כאשר הנאשם הכחיש כל מגע מיני עם המתלוננת 1, דבר שהביאה להתרץ לעברו באופן ספונטני ולצעוק: "אני, אני, צריכה לעשות בדיקות אידס!, אני צריכה לסבול! אני צריכה לבקש כל יום בגלל הזבל הזה, למה אני צריכה לסבול לעשות את החקריות האלה, ולבזבז את הזמן שלי בגלל האידיות הזה, הרוצה הזה שהוא רוצה נשים למה והוא בא לו הוא מסתכל לי בפנים ומשקר עין יאפס אפס מאופס. משקר פה". בהמשך, לאחר שהנאשם טען שהוא לא מבין על מה המתלוננת מליינה, היא לא הצליחה לעזר עצמה וצעקה לעברו "שיתאבד, שיעשה טוביה לעצמו ויתאבד" (ת/17א).

מנגד, לא ניתן להתעלם מגרטתו המיתמת והקורבנית של הנאשם במהלך העימות שלא מבין מדוע המתלוננת 1 מטיחה בו שאנס אותה "אחרי כל הטוב שעשית" תוך שהוא מזכיר ומציין את הבאתה באמצעות מוניט וואוכל שקנה עבורה משל מדובר באצלות נפש שבגינה המתלוננת מחויבת להיענות לגחמותיו המיניות. נקדים את המאוחר ונציג, כי "מוטיב" "המוןית ספיישל" ו"האוכל" שזור ברבות מהعبירות המיוחסות לנאים.

שילובם של כל אלה מביאנו לתה אמון מלא בגרסת המתלוננת 1 ואת מלא המשקל לעדותה לפניינו.

ראיות חיזוק לעדות המתלוננת 1:

בשורה של פסקי דין, נקבע על ידי בית משפט עליון, כי די במתן אמון מלא בגרסת המתלוננת כדי למלא אחר דרישת ההנמקה בהתאם להוראת סעיף 54(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. בעניינו, מעבר לאמון שננתנו בעדותה של המתלוננת 1, זו אינה עומדת לבדה ומצטרפים לה ראיות חיזוק ממשמעותיו היכולות תכחות בין הנאשם למתלוננת; ראיות בדבר מצבאה הנפשי של המתלוננת; עדויות מכירה ושקרים נאים מוכחים בלילה גדר המחלוקת.

התכובות בין הנאשם לבין המתלוננת 1:

לבית המשפט הגיעו תכובות שהוחלפו בין הנאשם לבין המתלוננת 1 הכוללות הודעות כתובות, צילומים והקלטות אודיו (בעיקר באמצעות אפליקציית ווטסאפ). התכובות הוחלפו עופר ולאחר האירועים נשוא כתב האישום. אין מחלוקת בנוגע לזהות הכותבים ומועד שליחתן.

כפי שיפורט בהמשך, יש בתכובות אלו, שנערכו ב"זמןאמת" משומח חיזוק ממשמעו לגרסת המתלוננות ואף סיוע. לטענת ההגנה, הייתה קבוניה בין עיתונאית ואחרות על מנת להפليل את הנאשם. מתכובות אלו עולה בבירור כי לא ליאור שלו העיתונאית (להלן: "ליאור"), לא א. ולא כל אדם אחר "שתלו" אצל המתלוננת 1 גרסה לפיה נגעה על ידי הנאשם שכן היא זו שמיוזמתה מתייחה בנאשם שפגע בה בסמוך לאחר המפגש ביניהם.

יתרה מכך, המתלוננת 1 הטיצה בנאשם שפגע בה מinite לפני שנודע לה שיש מתלוננת נוספת הטוענת כי נאנסה על ידי הנאשם (מתלוננת 3), לפני ששמעה מא. שהנאשם פגע גם בחברתה המתלוננת 7 ולפני שנודע לה שהנאשם חולה AIDS. יש בקשר לשலול גם את הטענה שהמתלוננת 1 מונעת מٿור רגשות נקם או חלק מקבוניה רבתית.

אף שהדברים מצויים ביטוי מפורש בתכובות, הטחת הפגיעה המinite בנאשם כשלושה חדשים לפני הגשת התלונה מלמדת על העדר מגמת הפללה ומחזקים את דבריה של המתלוננת 1 לגבי כך שהיא אינה סומכת על המשטרה ולא ששה להתлонן כנגד הנאשם.

עוד יש בתכובות אלו לתמוך בגרסת המתלוננת 1 ביחס למועד שבו השניים נפגשו; מצבאה הנפשי של המתלוננת במהלך הלילה; מספר הפגיעה המinite שהתרחשו באותו הלילה ואי הסכמתה של המתלוננת 1 למגע בוגופה מצדיו של הנאשם.

טרם הדברים יפורטו, יעיר כי התכובות בין השניים לא נתפסו על ידי המשטרה כקובץ דיגיטלי אלא כצילומי מסך שהודפסו שלא באופן קרונולוגי ובערבוביה (ת/5). בנוסף, ההודעות הקוליות תומלו והודפסו במסמך נפרד, תוך ציון משך השיחה אולם ללא ציון השעה המקורי (ת/6א)). משכך, על מנת שייזכר רצף קרונולוגי ברור, התרומות מפורחות לפי השעות המופיעות בת/5 ולא לפי סדר הצילום. שגיאות כתיב, ככל שקיימות, הן במקרה.

תכובות מיום 02.10.21 החל משעה 00:05

עמוד 16

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

באשר למועד המפגש ומשויכו, לטענת הנאשם, המתלוונת 1 הגיעה לדירה ביום שישי, 01.10.21, ושהתה בה במשך כל סוף השבוע. המתלוונת 1 טענת באופן עקבי כי הגיעה ביום שבת, 02.10.21 וביום לאחר מכן כבר עזבה את הדירה. התכטבות בין השניים מאששota את גרסת המתלוונת 1 ואין מותירות עוד ספק לגבי מועד הגעתה. ובמה דברים אמרוים?

אם אכן המתלוונת 1 הגיעה לנאים כבר ביום שישי 1.10.21 כפי טענתו, אך מסתבר כי לא היו מתכתבם האחד עם השנייה ביום 2.10.21. עצם קיום התכטבות בין הנאשם למתלוונת 1 במועד זה מלמדת כי היא אינה נמצאת יחד עמו.

כך, בתאריך 2.10.21 בשעה 05:00 (חצות בין שישי לשבת) הנאשם שלוח למתלוונת 1 תמונה של מצחמים וմבקש ממנו לבחור מה היא רוצה, בהמשך בשעה 01:05 הנאשם כותב למתלוונת 1: "از תעיפוי את המגן זכוכית, מחר אבאי לך עוד אחד חדש ונלך לחנות הפלאפונים". השניים מתכתבם פעמיים נוספת בשעה 00:51.

ביום שבת 2.10.21 בשעה 11:59, נלמד שהשניים עדין אינם האחד עם השנייה שכון המתלוונת 1 מתקשרות לנאים באמצעות שיחת וידאו לנאים (שלא נענית) ומיד לאחר מכן כתובתו לו בשעה 12:06 "איפה אתה כבר". תוכן התכטבות ושעת ערכיתה מתישבים היטב עם גרסת המתלוונת 1 לפיה לא הייתה תחבורה ציבורית בשל כך שדובר ביום שבת, והיא המתינה לנאים שהיא בדרכו אליה עם מונית. יזכיר כי לצד המפורט, אין תכטבות בין הנאשם למתלוונת מיום 1.10.21 שלמדו או ירמזו על ההגעה שלה אליו במועד זה.

התכטבות בין הנאשם למתלוונת 1 ביום 03.10.21 (יום א'):

אין חולק כי ביום ראשון, 03.10.21, המתלוונת 1 עזבה לבוקרו של יום את הדירה וזאת לאחר שהנאים הזמין עבורה מונית. נטען על ידי הגנה כי התכטבות ביום 03.10.21 וכך גם חלקן של אלה מיום 04.10.21 אין מתישבות עם טענת המתלוונת 1 לפיה היא נאנסה על ידי הנאשם. בעניין זה, אכן השניים לכואורה מתכתבם על ענייני דינמיים באופןם מתישב עם פגעה מינית. כך, הנאשם ביום 03.10.21 שלוח למתלוונת 1 צילום מסך, בהמשך מודיע לה כי בכונתו לקנות לה במפגש המתוכנן (ביום שישי לאחר מכן) 15 מצחמים ואילו המתלוונת 1 מצדיה, עונה לו, מבלי להזכיר את האונס הנטען.

תכטבות בין הנאשם למתלוונת 1 ביום 04.10.21 (יום ב'):

התנהלות "שגרתית" קיימת גם בתחילת התכטבות בבוקרו של יום שני, 04.10.21. השניים שלוחים האחד לשני הודעות קוליות באמצעות הווטסאפ כאשר המתלוונת 1 מספרת לנאים כי היא בדרך לבדיקות. הנאשם מצדיו כותב לה כי ברצונו לקנות לה מצחמים. בחלק מהתכטבות המתלוונת 1 עונה לו, בין היתר: "חחח מהה ממר"; "כפרוני" (ר' תכטבות מהשעה 12:37, 12:32, 11:32, 11:26, 11:22, 11:12, 09:48, 09:44, 09:43, 09:42).

המשך תכטבות ביום 04.10.21 - המתלוונת 1 מטיצה בנאים כי פגע בה מינית

בשעה 13:49 הנאשם שלוחה קולית למתלוונת 1 וسؤال אותה האם היא מתכוונת להגיע אליהם ביום שישי.

המתלוננת 1 עונה לנאשם כי היא אינה יודעת. כאשר הנאשם שואל אותה מדוע אין בכוונתה להגע היא עונה לו כי היא אינה מעוניינת שיפגע בה פעם נוספת.

כך מצאו הדברים את ביטויים:

"נאשם (13:49) - הودעה קולית: ...אז יום שישו רואים אותך בעזרת השם? הלוואי"

מתלוננת (14:14): לא יודעת דקל

נאשם (14:24): למה לא חימשתי?

מתלוננת (14:24): כי אני לא רוצה שמה שהיא איתך יחזור על עצמו

מתלוננת (14:25): אני לא אשקר שמאוד נפגעתי מזה.

נאשם - הودעה קולית (14:26): לא יחזור מבטיח לך שלא יחזור בסדר? לא יחזור הכל בסדר לא יחזור.

מתלוננת (14:27): דקל די אני אפסקתי להאמין באנשיים.

נאשם (14:27): מבטיח לך לא יחזור די באלהים אני בסוף יתאבד לא רוצה שתפגע ממני.

[תרשומת לא ברורה]

מתלוננת (14:36): דקל גם אחרי שחוויותי את זה שכבת במיטה והכנסת את הידיים שלך לחזה שלי זה אומר שלא אכפת לך ממש רק מהצרכים שלך.

נאשם - הודעה קולית (14:36): ממש לא ממש לא נכון בטח שאכפת לי ממש ממש לא מה שחשוב

נאשם (14:37): לא חימשתי את ממש חשוב שלי פשוט יצאתי טמבל ממש לא חשוב עלי הצרכים שלי

מתלוננת (14:37): זה משה שבאמת פגע בי ואני מצטערת אני באמת אהבת את [א]. ומכבדת אותך אבל עד שפוגעים בי בצורה כזו אני אוטומטית מוחקקת אנשים מהחיים שלי ואיתך המשכתי לדבר אבל אני מעדיפה שלא ניפגש יותר

נאשם (14:37): שאני ואת לא ניפגש יותר זאת הכוונה שלך

מתלוננת (14:38): אתה היה שמח ליהיפגש עם בן אדם שפוגע לך

נאשם (14:39): אני לא התכוונתי לפגוע לך לא ידעתי זהה מה שעברת באמת שלא ואם הייתי יודע לא הייתה עושה את זה פשוט יצאתי טמבל לא נורא עזבי אני סתם סמרטוט רצפה מגעיל ודוחה אני עד יום ראשון עוזב את אשדוד.

מתלוננת (14:39): דקל

מתלוננת (14:40): לא ידעתן כן ידעתני גם אם לא הייתי עוברת לא עושם דבר זהה!

מתלוננת (14:40): בחורה היא לא בובת מין.

נאשם (14:40): בסדר יצאתי טമבל ואני לא מסתכל עליו בצורה צאת נשבע לך

מתלוננת (14:40): ובטע שלא קורא מקרה זהה אתה עוד אומר שלא יקרה כלום אתה עוד מכניס את הידיים שלך לחזה שלי אחריו כל זה.

מתלוננת (14:41): זה כבר לא משנה באיזה צורה אתה מסתכל עליו! לא מתנהגים ככה לבחורה

מתלוננת (14:41): ויתריה מזאת באמת שאתמול לא היה לי מה לעשות וכן יכולתי להישאר עד ש[א]. חזרת

מתלוננת (14:41): אבל עצם העובדה שהיא עשו זאת שוב העדפתן ללקת מוקדם

מתלוננת (14:42): וגם אתמול שאמרת לי להתקשר וידאו לא באמת הלכתי לישון פשוט אני לא יכולה להסתכל על בגין אדם שפוגע بي

מתלוננת (14:42): ועם כל הכבד לא אתן לאף אחד יותר לפגוע בי בשום דבר

מתלוננת (14:42): *דרך

מתלוננת (14:43): וגם מוקדם דיברתי עם [א]. בוידאו לא סיפרתי לה מה שהיא בינוינו היא חושבת שאני באה בשישי לא אמרתי לה שאני לא באה אני מעדיפה להמציא לה משהו אחר בשילוב להגיד לה שאני לא באה".

על בסיס התשובות הנ"ל, ניתן ללמוד כי מעבר לכך שהמתלוננת 1 מטיצה בנאשם שפגע בה מינית, התרחשו שני אירועים במהלך הלילה. המתלוננת 1 אמונה אינה מפרטת מה קרה בשלב הראשון, אך מצינית בפני הנאשם כי אחרי מה שהיא חוותה הנאשם הבטיח לה שהדברים לא יחוירו על עצם וחיף הבטחתו הוא שלח את ידיו לעבר לחזה ("גם אחורי שחויתית את זה שכבת במיטה והכנסת את הידיים שלך לחזה שלי"; "ובטע שלא קורא מקרה זהה אתה עוד אומר שלא יקרה כלום אתה עוד מכניס את הידיים שלך לחזה שלי אחורי כל זה"). המתלוננת 1 כתובת לנאשם כי הסיבה שלא נשארה בדירה הגם שלא היה לה תכניות להמשך היום היא חששה כי יחויר על מעשינו.

תשובות בין הנאשם למתלוננת מיום ד', 06.10.21:

בדומה לතשובות מיום 04.10.21, כך גם בתשובות מיום 06.10.21 המתלוננת מטיצה בנאשם כי פגע בה מינית. כפי הנלמד, בשלב זה המתלוננת 1 כבר שוחחה עם א. וכן גם עשה הנאשם. בתשובות, עולה בבירור כיUSA של המתלוננת 1 על כך שלדבריה הנאשם שיקר בשעה שמסר לא. שהיא הייתה מעוניינת ב מגע עמו.

טרם פירוט התשובות, נזכיר כי לטענת הנאשם (עד כמה שניתן לדבר על גרסה אחת) המגע הפיזי שהוא לו עם המתלוננת 1 בלילה היה אקרים כתוצאה מגודל המיטה ואילו המגע בחזה במהלך העיסוי היה בהסכמה כאשר המתלוננת 1 אף אמרה לו שהמגע מחרמן אותה והשניים אף החלו להתנשק (חקירה נגדית, עמ' 980-981). אין לגרסת ההגנה של הנאשם כל זכר בתשובות הנ"ל. אדרבא, הנאשם מתנצל בפני המתלוננת 1 פעמים רבות, לכואורה

מכה על חטא, ומציג את רצונו להתאבד. (עוד "מוטיב" חוזר בהתנהלותו של הנאשם). יתרה מכך, הנאשם מבקש מהמתלוננת שלא תגישי נגדו תלונה למשטרה. כך מצאו הדברים את ביטויים:

"נאמן (13:12) - הודיעו קולית: [מתלוננת 1] עכשו יצאתי מהבית של [א]. ורק אמרתי לה שאני הולך, אני הולך קונה לי אלכוהול הולך לים ואמרתי לה שלא תחש אוטי גם אם אני לא חוזר תdaggi שהיא תשב בבית ולא יצא אליו בסדר? זהה תודה לך על הכל [מתלוננת 1] אני מבקש סליחה שפגעתתי בך.

הנאמן (22:44): [מteilונת 1] סליחה על כל מה שהוא זה המכתב פרידה ממוני אליויר באמצעות סליחה אני עכשו בים שותה עד רמת שיכרונו ונכנס למים איז סליחה על הכל.

מתלוננת (22:23): [הערת בית המשפט - לפי צילום מסך נלמד כי המתלוונת מעבירה לנאשם קובץ אודיו] - אין תמליל שלו.

מתלוננת (23:23): תקשיב אתה לא מtabiyish

מחלונות (23:23): להניד שקרים עליו?

מיהו משלו (23:23): באמת כאי לו עברת כל גבול מסויים אם עד עכשו שתקתי ולא הגשתי תלונה זה נטו בגלל שאנו אוגבת ומעריכה את [א].

מתלוננת (23:23): אבל ליכת ולזרע שקרים על ידך שקרים על ימינו

מחלונות (23:23): עיררת כל גורל אפשרי

המתלוננת מבצעת לנאשם העברה של הودעה שלא ניתן להבין את תוכנה בשל הצילום - לאחריה יש תכתובת חלקית בה הנואש מושום: אני חששתי שרא (לא ברור)

מחלוות (29:23): רכבר של ארא של אוי הולמת להגישי וגדר מלונה

מלחנות (29:23): אורי ידאו לעשות פולינורפ

מלחנות (29:23). אלה חושר שאנו צוחק אימר

מלחונם (29:23): אמתם שפנות וארכנו עלון

ונאש(29:23) רצינורו לחשופת של מצלנותיה בה היא אומרת לו שהוא הולמת להניש וגונדו מלונבו אל מלכו פלאן

נאים (23:29): אנו משרתו שרא לבר ותפרקת אותו וככל

מפליגות (29:23): אל קפונה אלן קחרה לעז מירון משאנו עט אנד לא ומאזע נעלן קווקו קברמא

נאשם (23:29): אז חשבתי שבא לך

נאשם (23:30): אני לא מוצא

מתלוננת (23:30): לא התחבקתי איתך אתה פאקינג עטפת אותה עם כל הגוף שלך

מתלוננת (23:30): עד הבית משפט לא לפנות אליו

מתלוננת (23:30): אתה הולך לעבר פוליגראף

מתלוננת (23:30): עד אז תחשב טוב טוב על כל מה שאתה עושה בחיים העלבונים שלך ואיך אתה מתנהג לנשים כי לפוי מה שידוע לי כבר אני לא הראשונה

מתלוננת (23:30): מקווה שאuczor תבחן הפעם השנייה

נאשם (23:31): [מתלוננת 1] אני מבטיח לך שאני מצטער

נאשם (23:31): על הכל

מתלוננת (23:32): הייתה צריכה לחשב על זה לפני זה!

נאשם (23:36): [מתלוננת 1] אני מבקש סליחה פלייזו

נאשם (23:36): אל תהרסו אותן

מתלוננת (23:36): ולמה אתה הורס אותי וממציא עלי שקרים

מתלוננת (23:37): לממה אתה משקר שלא ידעת שעברתי אונס

מתלוננת (23:37): לממה אתה משקר שזותי והראיתי לך יענו שאני רוצה?

נאשם (23:37): לא ידעתם שעברת אונס חשבתי שעברת הטרדה

נאשם (23:37): אונס

מתלוננת (23:37): לממה אתה משקר שמתמי שבכיתו הבטחת שלא תיגע בי ודקה אחרי התחלת לגעת לי בחזה

מתלוננת: גם אם לא הייתי עוברת לא היה צריך לעשות מה שעשית זה לא סותר את זה

נאשם (23:41): צודק

נאשם (23:41): אני באמת מבקש סליחה

נאשם (23:44) - הودעה קולית: [מתלוננת 1] תנסי לסלוח לי באמת אני אני את צודקת תנסי תנסי את צודקת

בקיצור את צדקתו זהו, את צדקתו בסדר

נאשם (23:46) - הودעה קולית: [מטלונת 1] בבקשתה [מטלונת 1] אני מוכן לעשות הכל כדי בכך באמת אני מוכן לлечת להתאבד בשביילך בסדר אני מוכן להתאבד בשביילך [מטלונת 1] אני מצטער על המצב הזה שהגענו אליו נשבע לך שלא התכוונתי [מטלונת 1] בבקשתה מטלונת (23:48): שתחרר לא לשלוχ לי הודעות".

נאמר את הבירור מלאו: אם המגע בין המטלונת 1 לנאשם היה בהסכמה (ואף בתשוקה כפי דבריו), הוא לא היה מתנצל, מביע חרטה, מפעיל מניפולציות במסגרת הוא טוען שהוא עומד לפגוע בעצמו, או מתחנן שלא תגish נגדו תלונה במשטרה. הדברים אותם כותב הנאשם סותרים את טענתו לפיה המגע המיני המוסכם כפי טענתו, התרחש תוך כדי המסאז' ולא בלילה שאז אם נגע בה זה היה במקרה בשל הממדים של המיטה.

מנגד, ההתכובות הנו"ל מתישבות היטב עם גרסת המטלונת 1 על כך שהנאשם פגע בה מinite במהלך הלילה, על כן שלא הייתה מעוניינת במגע זהה. כפי שנאמר ביחס לתקנות מיום 04.10.21 כך גם יש לומר ביחס לתקנות מיום 06.10.21: בכך שהמטלונת 1 כתובת לנאשם "למה אתה משקר שמתינו שבכתיו הבטחת שלא תיגע بي ודקה אחריו התחלה לגעת לי בחזה נלמד כי בכיה נגרם כתוצאה מהמגע של הנאשם שאם לא כן, מדובר היה עליו להבטיח שלא יגע בה בהקשר לבci. עוד עולה כי מבחינה כרונולוגית, הבci קודם למגע בחזה באופן השולל טענה אפשרית לפיה המטלונת 1 התעוררה בבci מהמגע בחזה. תקנות אלו מאשרות גם את דבריה של המטלונת 1 לגבי כך שהנאשם הבטיח לה שהוא לא יגע בה ועוד מהירה הפר הבטחתו ושלח את ידיו לעבר חזה.

מצב נפשי קשה:

הלכה מושרשת היא כי ראיות בדבר מצב נפשי קשה של המטלונת בסמוך לאחר האירוע הנטען או בעת שהקרוין נדרש לנשיבותו של אותו אירוע יכולת לשמש כראיות חזוק ואף ראיית סיוע. בעניין זה, ר' ע"פ 9288/9 פלוני נ' מדינת ישראל (26.5.22): "חזוק נוסף העולה מחומר הראיות נמצא במצבה הנפשי הקשה של המטלונת בשעות שקדמו להגשת התלונה, ובהתכובותו האוטונומית שלה עם חבריה ק' - ז', מיום הגשת התלונה ... לא לモثر לציין כי מצבו הנפשי של נפגע העבירה מהו חיזוק שעולה כדי ראייה מס'יעת. מדובר בראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לתמוך בעדותה של המטלונת (ראו לעניין זה גם: ע"פ 8680/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 28 [פורסם ב公报] (5.6.2013); ע"פ 5348/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (3.4.2016)). על הלכה זו חזר בית המשפט העליון זה מכבר גם בע"פ 2189/23ishi אהרון נ' מדינת ישראל (20.2.24).

בענייננו, יש ראיות לכך שבמהלך האירוע המטלונת 1 הייתה נסערת ובוכיה: "אני פשוט הדפתו אותו ממני, יכולו באמת זה הזכיר לי דברים שאמי אם[עב]רתי בעבר שלי בעבר הרחוק, זה אוטומטיות הביא לי פלאשים כאלה ממש. התחלתי לרעוד, התחלתי לבכות. הוא ממש סתום לי את הפה..." (עמ' 293). בעניין זה, לכואורה הראיות למצב הנפשי הקשה אין חיצונית לעדותה ועל כן, טוען הטוען שאין לראות בכך ממשום ראיית חזוק.

ודוק, הנאשם מאשר את התיאור הנו"ל בנוגע למצבה הנפשי של המטלונת 1 כפי שנחשה אליו במהלך שנותם (אם כי לא קשור זאת למעשיו): "היא פשוט הייתה בוכיה ונסערת, היא לא סירה לי לבדוק מה קרה שם" (עמ' 981); "היא הייתה טיפה נסערת יכולו טיפה בוכיה אבל זה...אה, כן, היה לה הדבר הזה של הבנות...cols יודעים היה לה מחוור

בקיצור" (עמ' 866). מתוך שאנו דוחים את גרסת הנאשם לפיה הווסת שקיבלה הוא זה שהביא את המטלוננת 1 להtauור ולbecות, או אז בכיה של המטלוננת בנסיבות המtauורות הוא בבחינת ראיית חזוק המגיעה לכדי סיווע. בכיה מהטייש עם דברי המטלוננת 1 על כך שהנאשם החדר את איבר מינו לאיבר מינה בהפטעה וכי הדבר העלה לה זיכרונות קשורים לתקיפה מינית אותה עברה בצעירותה.

עדותה של א.:

טרם נידרש לעדותה של א.,מן הרואו לעמוד בקצרה על מאפייניה של א.א וקורות חייה, כפי שאלהו עולימ מtower הראיות שהובאו לפנינו. בעניין זה, מדובר בעודה ששכירה לבדה את דירת החדר. לאחר שהכירה את הנאשם דרך קבוצת ווטסאפ, הוא הציע לה לגור יחד עמו כאשר הם חולקים בהוצאות - היא משלהמת על השכירות בעוד הוא משלם על הקניות.

בעת הרלוונטיות היא הייתה בחזגיות עם המטלוננת 7 ועובדת בתחום הקונדיטורייה שישה ימים בשבוע. לטענתה, עברה תאונה קשה בנערותה ומماז היא סובלת מבעיות זיכרון. בתקופה מסוימת צרכה מריחואה על מנת להקל על כאביה. עוד מסרה כי בעקבות ניתוח בקייבא אינה שותה אלכוהול.

הຮושם שהותירה א. הוא של אישة פשוטה, קשטים יומם, מעט ילדותית. א. נחקרה תחת אזהרה במסגרת תיק זה בחשד שישעה לנאים בשל כך שמטלוננות 1 ו-3 הוזמנו לדירה שלה, וכאשר האינוס מבוצע בשעה שהיא ישנה במיטה בסמכות לנאים.

כפי הנלמד לא היו די ראיות בהקשר לכך להגשת כתב אישום. מצדנו נוסיף כי התקשינו לראות את א., בשים לב למאפייניה ותשובייתה בעניין זה, כדי שהייתה חלק מuckenיה שתכלייתה הבאת קורבנות לדירה עבור הנאשם. אין לא. כל אינטרס גלווי או סמי לשתח פועלה עם הנאשם, לא כל שכן לעשות עמו יד אחת ולפוגע במטלוננת 1 אותה היא מגדירה כחברה. ההגנה, על מנת להציג את חלקה של א. ביזום התלוננות, ביקשה להיבנות מדברים אוטם מסרה העיתונאית ליאור ביחס אליה בציינה שא. הייתה זו שהובילה את החקירה. בעניין זה ליאור העיתונאית בהираה בעדותה לפנינו כי אמרה דברים אלו לאחר שנאמר לה שיש כוונה לחקור את א. כחשודה והיא על מנת לשכנע את המשטרה שאין לעשות כן, הסבירה את חלקה: "...הם [המשטרה] חשבו שהיא גם אשמה, הם אמרו זו היה בדירה ש[א.]. אירחה... בגלל זה אני הגבתי לכך כי אני רציתי ממש, פחדתי על [א.]. כי [א.]. קישראל אותה באמת ל - 3 בנות או 4...אני רציתי לשמור עליה ולהבהיר לחוקך ש[א.]. היא לא הצד השני" (עמ' 363). כל זאת "יאמר בנפרד מכך שהטענה לפיה סייעה לנאים כולל בתוכה את ההנחה שהנאשם אכן פגע במטלוננות השונות. בשל האמור, התקשינו גם לרדת לסוף דעתנו של הסניגור שהטיח בא. כי טענתה לפיה השינה שלה "כבה" ובשל כך לא התעוררה מהאונס שהתרחש בנסיבות לה באה לעולם רק כאשר היא הפעה לחשודה בסיווע לאונס (עמ' 226-228).

לא התרשםנו גם מנגמת הפללה או הפרזה מצדה של א. ביחס למעשיו של הנאשם, גם אם היא הייתה סבורה (למעשה עד לעדותה בבית המשפט) שהנאשם אנס את חברתה (מטלוננת 7). הדבר בא לידי ביטוי בצורה המובהקת ביותר בשים לב לכך שלדבריה לא ראתה את הנאשם פוגע או מנסה לפגוע מינית בחברתה המטלוננת 1, לא שמעה אותה בוכה או את הנאשם 1 מורה לה להיות בשקט. א. דבקה בגרסה זו, גם שההתרכחות הנטענת על ידי המטלוננת 1 הייתה במרקם נגיעה ממוקם הימצא, תרתי משמע. אם כפי טענת ההגנה, כל התלוננות הן תוצאה של רצון לנוקם בנאים, או אז קלה הייתה הדרך לומר שאכן שמעה וראתה את המioso לנאים על ידי חברתה (מטלוננת 1). זאת ועוד, יש להניח

שגרסתה ברגעע לכך שלא שמעה או ראתה דבר (ובכך פועלת לטובת הנאשם) עוררה תהיות ובכך הקימה נגודה את החשד ברגעע לשיטוף פעולה עם הנאשם. חרבך האמור, הלה לא שינתה מדבריה.

בדומה, גם כאשר בחיקرتה הנגידית הוצגו לה דבריה של חברותה, המטלוננת 7, לפיהם זה הפריע למטלוננת 7 שה הנאשם היה מחבק אותה תוך כדי שינוי, היא שולחה כוונה מינית מצדיה של הנאשם בהתנהלות זו. למעשה א. שולחה כל פגיעה מינית מצדיה של הנאשם ביחס אליה, בין אם מדובר במגע בישבן, בCHASE, ליטוף או קיום יחסיו מין (עמ' 217). עוד אישרה כי עד לרגע בו גילתה שהיא הייתה קיימם יחסיו מין עם חברותה (המטלוננת 7), מערכת היחסים ביניהם הייתה טובה (עמ' 218). כך לא נהגת עדה כזבת המונעת מתחום תחשוט נקם.

לעכט עדותה, גם שא. לא הייתה עדה לאינוס הנטען יש בעודותה לפניו משום תמייקה בגרסת המטלוננת 1 במספר נקודות שונות בחלוקת. באשר ליום בשבוע שבו המטלוננת 1 הגיעו אליהם, א. מוסרת בעודותה, בדומה לגרסתה של המטלוננת 1 כי: "זה היה בשבת בובוקר". א. גם מוסיפה תוך כדי תיאור קרונולוגי של השתלשלות האירועים: "אני הייתה בבית קיפלטי כביסות, את יודעת يوم שבת אוהבת למקום בובוקר מוקדם זה ארגונים בבית..." (עמ' 168). בהמשך עדותה, אף הסבירה שהלכה לשון לפני המטלוננת 1 כי אני קמה מוקדם בובוקר לעובדה" (עמ' 170). תיאור המתישב אף הוא עם כך שמדובר היה ביום שבת ולא ביום שישי.

ה גם שחרורה של מטלוננת על תיאור הדברים בזמן שונים אינו יכול להיות בבחינת חזוק עצמי, נלמד כי המטלוננת 1 מספרת לא. את האופן בו תקף אותה הניגש מינית בדומה לגרסתה לפניו: "ואז היא מספרת לי שהוא עשה לה...ה הנאשם מתחוך שינוי היא התחללה לבוכות הוא חדר אליה הוא אמר לה כהה היא מספרת שהיא תהיה בשקט והיא לא תעיר אותו...כאי לו היא הייתה באותו יום במחזר הוא אומר לה להיות שקט אל תצעקי [וחדר] לאיבר המין לה, כהה היא מספרת שהיא עברה טראומה בילדותה...זה החזר אותה אחורה" (עמ' 171).

א. נשאלת האם נוכח מידותיה של המיטה בדירה, אפשרי שלושה אנשים בגרים שונים בה יחדיו. א. הסבירה כי הדבר אפשרי ואף התקיים בפועל בין כאשר מטלוננת 1 ישנה יחד אותה ועם הנאשם ובין כאשר המטלוננת 7 ישנה אף היא בדירה בהזדמנויות אחרות. א. אממן אישרה כי שלושה אנשים יכולים לשון כשם צפופים וישנים על הצד ואולם, לא אישרה שזו הדרך היחידה שבה ניתן לשון שלושה אנשים במיטה. בנוסף, לא נלמד מעדותה שהשינוי על הצד מחייב שלושת האנשים יהיו מופנים באותו כיוון וכך גם לא נלמד מעדותה שנוכחות ממדוי המיטה היא הייתה חייבות להנich את ראשה על ידו של הנאשם (עמ' 216-217).

א. מספרת כי הקשר עם ליאור העיתונאית נוצר בעקבות פניה של ליאור אליה באמצעות פייסבוק. דברים אלו של א. מתישבים עם עדותה של ליאור העיתונאית לפיהם היא זו שיזמה את הפניה לא. (אחרי שראתה שהיא ליקים לפוסטים שהניגש העלה). לדבריה, מבחינה קרונולוגית, בעת שליאור העיתונאית פנתה אליה כבר היה בידיעתה שהמטלוננת 1, המטלוננת 3, המטלוננת 7 ומטלוננת נוספת נספת כבר נפגעו על ידי הנאשם. יש בדברים אלו כדי לשלוול הטענה שהתלונות באו לעולם בשל לחץ מצדיה של ליאור. כך גם יש באמור לנטרל את החשש שמא סברתה של חברותה (המטלוננת 7) נאנסה על ידי הנאשם זה שהביאה להתקנקם בניגש. התגובה של א. לכך ששמעה וסבירה שה הנאשם שפגע מינית בחברתה, מטלוננת 7, באה לידי ביטוי בכך שהורתה לו לעזוב את הדירה ולא בתלונה למשטרה. התנהלות זו מתישבת עם דבריה של העיתונאית ליאור שתיארה בעודותה כי המטלוננות עמן הייתה בקשר לא היו מעוניינות בהגשת תלונה.

לטענת ההגנה, יש בעודותה של א. לחזק את גרסת הנאשם וזאת בשם לב לכך שגם מאשרת את דבריו של הנאשם לגבי

כך שעה למתלוננת 1 מסאו', בעוד המתלוננת 1 מכחישה זאת. לא מצאנו באמור משום תמייה ממשית בගרסת הנאשם. הדברים אמרוים בשים לב לכך שלדברי הנאשם, המساוז' שהעניק למתלוננת 1 גלש כדי מגע אינטימי שככל גם נגיעות בחזה של המתלוננת 1 נשים באופן השונה תכליות שונה של א'. שבמהותו דומה יותר לניסיונות לחבק ולהניח הידיים על כתפה של המתלוננת 1 ופחות "עיסוי חושני".

למעשה, גם המתלוננת 1 מצינית שעם הגעתם לדירה הנאשם חיפש את קרובתה הפיזית על ידי כך שהניח את ידיו על גופה. "ההבדל" בגרסאות, אם בכלל, הוא בכך שבעוד שא. חשבה שמדובר במקרה, המתלוננת לא ראתה בכך מסאו' אלא ניסיון של הנאשם לכפות עליה מגע בגין רצונוה: "אמרתי שלום לא[...]. ושבנו ודברנו ודקל כל שנייה ניסה לחבק אותו וכל שנייה הוא אומר לי לסגור את הליב... וכל שנייה שם עלי את הידיים שלו ואז הוא אמר לי בווא נראה סרט א' סגרתי את הליב... נשענתי צזה אחרורה במיטה והוא שם עלי את היד שלו, יכול העפתו לו את היד ממנה..." (עמ' 290). לא ליותר להוסיף כי א. גם אישרה בעדותה (לאחר שזכירונה רוענן) שעל פני הדברים נדמה היה שהוא מגע לא היה לרוחה של המתלוננת 1: "אני אמרתי לה גם אם זה מפרע לך תגיד לי" (עמ' 170).

עדות א.ב.מ -ידיד של המתלוננת 1 (להלן: "הידיד"):

פרק זמן קצר לאחר האירוע נשוא כתוב האישום, המתלוננת 1 התקשרה אל ידידה ומספרה לו על מעשו של הנאשם. בעניין זה, גם שלא היה ברור מתי בדיק לדברי הידיד המתלוננת שוחחה עמו (לטענתו ועל פי הפלאפון שהוא ברשותו בזמן החקירה דובר ב-21.10.2014), אין חולק כי השיחה עצמה נעשתה לפני המעורבות של העיתונאית ליאור.

לדברי הידיד, במהלך השיחה עם המתלוננת 1: "היא הייתה נסערת, בכטה בטלפון אני nisiiti להרגיע אותה...". ובהמשך, פירט כי המתלוננת 1 סקרה לו סיטואציה: "שפנות היא התעוררה מתוק שינה ורגישה שהאיבר מין של הנאשם בתוך איבר המין שלה... היא התחללה לבכות והוא אמר לה תשתקן, לא[...]. לא תתעורר. לאחר מכן היא פשטה הרגישה את היד שלו מונחת על החזה שלה הוא ביקש ממנה שהיא תהיה בשקט בבוקר למחרת כאילו נשארו עד הבוקר היא לא נרדמה [...] הוא אמר לה פשוט לא לספר שום דבר, שהוא בדרך לים. להתאבך. שלא תספר שום דבר [...] היא פשוט התנדגה, היא הייתה בהלם היא הייתה המומה. היא אמרה לו פשוט לנאים כאילו מה אתה עושה. מה קורואה פה? הוא אמר לה שתהייה בשקט ושתרגע, הכל טוב ושלא תעיר את חברה שלה שכוכבת לידה במיטה ישנה [...]. היא הייתה בזמן המבחן נכון, שכחתי את הפרט הזה היא פשוט אמרה שכайлן איך הוא היה מסוגל גם לעשות את זה כביכול בזמן מבחן" (עמ' 657-658).

הנה כי כן, המתלוננת 1 תיארה לידיד שלה את שחוותה, באופן דומה, גם אם לא זהה לאופן שהעידה לפניה. המתלוננת 1 הייתה נסערת בעת תיאור הדברים ור' התייחסותנו מעלה ביחס ל"מצב נפשי" כראית חיזוק.

אכן, לא נעלמה מעתנו העובדה כי במספר נקודות, הדברים שמסר הידיד שונים מалаה שעלייהם העידה המתלוננת 1: לדברי הידיד, המתלוננת 1 אמרה לו שהנאים החדר את אצבעותיו לאיבר מינה (דבר שלא הזכר על ידה במשפטה ובעדותה); לדברי הידיד המתלוננת 1 אמרה לו שלבשה חצאיות (בעוד שבבית המשפט ובמשפטה תיארה מכנסים קצרים); לדברי הידיד המתלוננת 1 אמרה לו שהיא הגיעו לסופ"ש (בעוד שלפנינו טענה שהיא רק ביום שבת).

בעניין זה אנו סבורים כי השוני המתוואר נועז בעיקרו מכיוון שגם את הדברים שתיארה בפני המתלוננת 1 במדוייק, יכול ובשל חלוף הזמן מזע השיחה עם המתלוננת 1 ועד לעדותם (למעלה משנה). בהקשר לכך, דברי הידיד

לגביו כך שהמתלוננת 1 סיפרה לו כי הנאשם החדר אצבעות לאיבר מינוה עלו לראשונה רק בעדותו בבית המשפט ולא בא זכרם גם בהודיעתו במשטרה. למעשה, גם המתלוננת 1 מעולם לא טענה שהנאשם החדר אצבעות לאיבר מינוה. כאשר הידיד התבקש להסביר זאת, כיצד בכל זאת ראה לציין פרט זה, ענה: "אני לא קומפיוטר אני בן אדם עדין בסופו של דבר" (עמ' 661).

ביחס ללובש, הרי שהמתלוננת 1 הייתה עקבית בגרסתה ולא מושא ממנה במשטרה כמו גם בעדותה לפניינו. המתלוננת 1 גם הסבירה: "[א]. הביאה לי מכנס אפור שלה כי אני לא חשוב להישאר לשון שמה. אני חשבתי שאני אסע להיות איתם שעה או שעתיים ואז אני אחוור, כאילו זה מה שתוכם איתם" (עמ' 292). זאת אומר בפרט מכך שאין רボותה מנקודות מבטה של המתלוננת 1 בכך שבפני הידיד שלא תיארה חצאיות ואילו בבית המשפט תיארה מכנסיים, בפרט, כשאון מצד הנאשם התייחסות כל שהוא לבגדים שלבשה (בין הדבר תואם את עדותה ובין אם לאו).

גם ביחס למשך שהותה בבית (יום או יומיים) המתלוננת 1 הייתה חד משמעית ועקבית ביחס לכך בכל אמרותיה. ודוקן, גם לפי גרסת הידיד, המתלוננת 1 סיפרה לו שבבוקר שלמחרת האירוע היא חזרה לביתה (בניגוד לטענות ההגנה לפיה המתלוננת 1 נותרה בבית יום נוסף).

אם הנאשם עטה קונדום בעת שהחדר את איבר מינו לזה של המתלוננת:

הנאשם הכחיש כאמור קיום יחסי מין מלאים עם המתלוננת ומילא גם לא טען כי ידע את המתלוננת 1 בדבר היומו נשא של נגיף האידס. ברם, מטער שאנו מאמנים לגרסה המתלוננת 1 כי הנאשם בעל אותה שלא בהסכםתה, או אז יש להידרש לשאלת האם עטה על איבר מינו קונדום בזמן זה.

בעניין זה, מלכתחילה, המתלוננת 1 לא מסרה בשום שלב כי ראתה בעינה את איבר מינו של הנאשם בעת ההחדרה. בחקירתה במשטרה בمعנה לשאלת האם הנאשם עטה קונדום ענתה: "אין לי מושג, לא ראיתי את איבר המין שלו". (ור' התייחסותנו לעיל בקשר לכך שהמתלוננת ביקשה לד"ק בדבריה). בעדותה בבית המשפט מסרה כי הגם שלא ראתה את איבר המין היא חשה שהנאשם היה בלי קונדום: "אני יודעת אין ההרגשה עם קונדום ואני יודעת אין ההרגשה בלי קונדום" (עמ' 343). בהמשך חקירתה הנגדית, צינה: "באמת שאני לא זוכרת אם הוא השתמש בקונדום או לא, אבל כאילו אני הרגשתי את זה, וזה היה נראה לי שלא".

בשים לב לכך שלכתחילה במשטרה המתלוננת 1 לא ידעה לומר האם השתמש בקונדום בمعנה לשאלת ישירה בעניין; בשים לב לכך שמדובר בבעילה שנמשכה זמן קצר; בשים לב לכך שגם בעדותה בבית המשפט דיברה על "תחשוה" תוך שהיא מצינת כי "היה נראה לי", לדידנו, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר שהנאשם היה ללא קונדום.

נדגיש כי ספק זה לא פוגם בשום דרך באמון שאנו נותנים לדברי המתלוננת 1, אדרבא, הוא נוצר מטער זהירותה בה היא נקטה בשעה שנדרשה לעניין. בהמשך הכרעת הדין נתיחס ליתר יסודותיה של עבירות מעשה שעלול להפיץ מחלת כשאנו לוקחים בחשבון את הספק כאמור לעיל.

אישור שני

המענה לכטב אישום :

הנאשם אישר את מרבית העובדות המפורטות באישום הנוגעתו לרקע ולקשר שנרכם בינו לבין המתלוונת 2 למעט הטענה כי הצג עצמו כעורך דין. באשר למעשי הפגיעה המינית שאירעו לכואורה ביום 24/11/21 - הנאשם טען כי מעשי געשו במטרה ללמד את המתלוונת 2 הגנה עצמית כאשר כל המגע בינו לבין המתלוונת 2 היה מעלה לבגדים. באשר לפתחת מכנסיו - אישר זאת ואולם לדבריו עשה כן כיוון שכפטור המכנסים לחץ על בטנו.

זירת המחלוקת :

אלו הן הסוגיות שלב בית המשפט להכריע בהן: מה כלל המגע של הנאשם בגופה של המתלוונת (שכן הנאשם כופר בכך שהחדר אצבעות, הוריד את מכנסיה או שגע בחזקה מתחת לחולצתה); האם המגע בגופה של המתלוונת 2 (ביחס לחלק אותו אשר הנאשם) נעשה חלק מאימון קרב מגע לגיטימי או שמדובר בעשויים שנעשה בכיסות של אימון ובפועל נעשו לצורך גירוש סיפוק או ביזוי מיני; האם המעשים נעשו בהסכמה של המתלוונת 2 ואם כן, האם מדובר בהסכמה שהושגה במרמה ביחס למיהו העשו והמעשה.

תמצית עדות המתלוונת 2:

המתלוונת 2, כיום כבת 22, בת למשפחה חזורת בתשובה, המתגוררת במרכז הארץ, עברה פגעה מינית קודמת בשנת 2017. אובחנה בגיל 17 כפוסט טראומטי וסובלת מהתקפי חרדה (עמ' 709 וכן עמ' 718).

בחודש נובמבר 2021 העלתה פוסט ברשות החברתיות "פייסבוק" בו ביקשה לאטר עוזי'ד העוסק בתחום הרשלנות הרפואית כיוון שרצתה לATABע את הפסיכיאטרית שטיפולה בה. לאחר חצי שעה פנה אליה אדם שהציג עצמו בשם נתנאל שנוקר - עוזי'ד לרשלנות רפואי ובקש את מספר הטלפון שלה. לאחר מספר דקות, בשיחה טלפוןית, הציג עצמו כעוזי'ד, וכן הסביר לה כי בעקבות מצבה הכלכלי יגבה ממנו מחיר סמלי בלבד של 350 ₪ עבור השירות. בנוסף, ביקש ממנו להעביר אליו מסמכים רפואיים (עמ' 710). במסגרת חקירתה הנגידית ד"קה והסבירה שהבינה בשיחת הטלפון ביניהם שהמתוך אליה הוא עורך דין כיוון שהוא פנה אליה מתוך קבוצה ברשות החברתית שמטרתה מתן יעוץ משפטי לפונים (עמ' 724).

המשיכה והuidה כי אותו אדם ביקש להיפגש עמה ' מתחת לביתה'. משכך, ביקשה קודם קודם שאמה תדבר אותו כדי לוודא שאין מדובר במתיחה (עמ' 711-710).

ביום למחרת, 'ידקל' הגיע למקום מגורייה, ביקש ממנו את הכסף וצילם את מסמך האבחנה הרפואית שלה. המתלוונת 2 העידה כי בשיחת הטלפון הראשונה ביניהם היא סיירה לנאים שהוא מפছת לילכת ברחוב. משכך, בפגישתם הציע לה הנאשם לקנות דרכו אך גז לאחר שארף טען בפנייה כי הוא עובד כאחמן"ש בשדה התעופה והצעיל למדעה אין משתמשים בו (עמ' 710-712).

בהמשך אותו שבוע נפגשו השניים פעם נוסף, הנאשםלקח את המתלוונת 2 לעיר בסמוך למקום מגורייה ולימד אותה איך להשתמש באקדח. בשלב זה, הוא הציג את עצמו כמדריך קרב מגע המלמד בנות נוספות, הציע לנחל אותה קרב מגע, והדגים עליה סיטואציות מיניות בטענה שכח הוא לימד אותה "אין זה לא יקרה".

בתחילת נישק אותה מספר פעמים, והוא חשה "לא נעים בסיטואציה", אך לא עשתה דבר. בשלב הבא, הנאשם הרים

את חולצתה והכניס את ידיו " מתחת לחזה" ונגע בה באזור החזה. בשלב זה המטלוננט 2 אמרה לו כי זה " לא נעים לי וזה לא לעניין". בתגובה ענה לה הנאשם "לא נעים תשאירי בבית", כך פעמים, כל זאת, תוך שהנאשם טען בפניה כי הוא מראה לה סיטואציה ואיך להימנע ממנה. עוד הסבירה המטלוננט 2 כי היא תפסה את ידיו של הנאשם וניסתה להוציאו אותן בכך, אך "הוא שוב פעם עשה את זה במשך 3 פעמים".

בשלב הבא, הנאשם ניסה להוריד למטלוננט 2 את מכנסיה בכח, היא לא הסכימה, ניסתה לדוחפו "והוא הצליח. הוא מכנס לוי את האצבעות שלו לטור איבר המין שלו וחותמתי את הידיים שלו והוציאתי אותם בכוח". הוא הציב את ידיו "כמה שניות". בחקירה הנגדית דיבקה והבהיר כי לאור התנגדותה הנאשם לא הצליח להפסיק אותה מכנסיה, אך "הצליח להוריד קצת" (עמ' 740-741). אז טענה המטלוננט 2 כי היה לה מאי קשה כיוון שהיא "במחזר" ואמרה לו שהוא לא נעים לה. בהמשך, תיארה כי "הוא מנסה להכניס את הידיים שלי לטור איבר המין שלו... הוא פשוט לוקח חושף את איבר המין שלו, לוקח את הידיים שלו ומנסה להכניס בכח", תוך שהיא אומרת לו שהוא "לא הולך לקרוות והוא ניסה בכח ולא הצליח". זאת כ-3-4 פעמים (עמ' 713-715).

למרות, המטלוננט 2 קיבלה שיחת טלפון מאחותה שראתה כתבה שהנאשם במעצר, שהמשטרה פתחה לו מטלונות להגשת תלונה וביקשו ממנה להגיע, "אז היה לי את האומץ להגיע והגעתי ופתחתי תלונה" (עמ' 715).

הערכת עדותה של מטלוננט 2

עדותה של המטלוננט 2 בבית המשפט הותירה רושם חיובי ואמין. גרסתה הייתה לרוב עקבית וקורנתית וניכר כי עשתה מאמץ להיזכר לאמת ולד"ק בתשובותיה לשאלות שנשאלה. בעודותה, שזורה המטלוננט 2 תיאורים ייחודיים, היא זכרה פרטיהם של זליים ואוונטיים המחזקים את אמינות גרסתה, תוך שהקפידה לדיק בסיפור האירוע, גם אם דיק זה לעיתים לא תמיד "פועל לטובתה". בנוסף, המטלוננט 2 נמנעה מהגזמה ומהשחרת דמותו של הנאשם. זאת יאמר, חרף ההתרשות כי יכולותיה האישיות מוגבלות, גם בשל מצבה הנפשי.

המטלוננט 2 ענתה על כל שאלה שנשאלה כמעט יכולתה, נתנה הסבר לכל תהיה שהעלן ב"כ הנאשם גם כשהיא ניתן להתרשם כי הדבר קשה לה. גרסת המטלוננט 2 בעלת חזוקים משמעתיים, פנימיים וחיצוניים, המעידים כי אכן חוותה את שיפורה, כפי שיפורט:

המטלוננט 2, לאורך כל עדותה מסרה תיאור עקובי, סדור וקורנתני לאופן קרות האירועים גם ביחס לאלו שקדמו למפגש בעיר: הפגיעה המינית הקודמת, מצבה הנפשי, האירוע בגיןו פנתה לקבל עזרה לצורך הגשת תביעה והן ביחס לקשר שנרקם בין הנאשם לבין הנאשם בשיל כן. למעשה לא הייתה מחלוקת עובדתית של ממש בין הצדדים בקשר לנושאים אלה.

ביחס לפגיעה המינית במהלך המפגש בעיר, תיאורה של המטלוננט 2 היה תיאור עקובי וקורנתני שנוטר כaza גם לאחר חקירה נגידית ארוכה, במהלךה דבקה בגרסהה. המטלוננט 2 הקפידה לדיק ולתאר באופןו של לבים היא שפה פעולה עם "הסימולציות" ובאופן שלבים היא הביעה התנגדות. כך לדוגמה, ביחס למגע בחזה היא דיבקה וציינה כי רק לאחר

שהנאשם הכנס פעם ראשונה את ידיו " מתחת לחזה" היא הביעה את מורת רוחה בפני הנאשם וצינה בפנוי "שזה לא נכון", זאת בגיןו ל"סימולציה" הראשונה בה נישק אותה והגמ שלא חש בנווח היא לא אמרה דבר, וכי "על אף ההתנגדות שלי הוא המשיך" (עמ' 739).

במחלוקת 2 לא הייתה בנסיבות בעוגע לעובדה מסוימת היא צינה זאת במפורש אך כאשר הייתה בנסיבות בגרסתה, עמדה על דעתה, גם שעומתה עם גרסת עדים שלכוארה שתפה אותם במה שעבירה ומסרו תיאור שונה. כך לדוגמה כאשר גם כאשר עומתה עם גרסת אמה שטעה בחקירה במשטרה שבתיה תיארה את אירוע הנגיעה בחזה כנגיעה מעלה הבגדים (תיאור שמתאים לגרסת הנאשם), המחלוקת 2 ידעה להסביר כי יתכן שיש דברים ספציפיים ששכחה בשל האירוע הטראומטי שעבירה ובסופו של יום לא יכולת לסתור את דבריה של אמה שהנאשם נגע בה מעלה הבגדים - "אני לא יכולה להגיד מהו שהוא שאני לא זוכרת. מצטערת" (עמ' 738). על אף האמור, בהמשך כתיארה את האירוע היא חזרה על גרסתה ולפיה "הוא הכנס לי ידים מתחת לחזה. הוצאתי אותו אמרתי לו שזה לא נכון והוא החיזיר את הידיים שלו בחזרה". לשאלת בית המשפט ד"קה ואמרה "נכון. בחזה" (עמ' 739). דהיינו, הגם שלא חששה לומר כי יתכן וישנם דברים שהוא שכחה (ויתכן יהיה בכך כדי לפגוע במהימנות גרסתה), והגמ שעומתה עם מידע שעשו היה לסתור את גרסתה, היא לא שינתה את גרסתה ועמדו על דבריה. ודוק, יש לשוב ולזכור בכךין זה את יכולותיה האישיות כפי שתיארנו לעיל.

החלוקת 2 נתקשה לא אחת לתאר בחיקرتה הנגדית את הסיטואציה בה החדרה הנאשם עצבעותיו לאיבר מיניה. הגם שניתן היה להתרשם כי הדבר היה לה קשה, היא שבה ותיארה פעמי לאחר פעם תיאור דומה של האירוע, כפי שתיארה אף בחיקرتה הראשית, תוך התיחסות גם לפרטים רבים כמו מספר האצעות שהחדר, משך זמן ההחדרה, האופן בו היא והנאשם עמדו במהלך האירוע, המעשים שלה למנוע את המעשה אל מול מעשיו של הנאשם (עמ' 739-743).

במהלך חיקירתה הנגדית ניסה ב"כ" הנאשם להציג למחלוקת 2 תחות שיש בהן כדי לשלול את הנסיבות גרסתה. על אף התרשומותנו מיכולותיה האישיות המוגבלות, גרסתה נשarra עקבית והיא ידעה ליתן הסברים ותשובות לתהיות שהעלתה ב"כ" הנאשם. כך לדוגמה, כנסתה ב"כ" הנאשם לטעון כנגדה כי מה שתיארה לא יכול להתרחש במצבות שכן בעודו מנסה מכנסיה מהמותן, דבר שדרש נגיעה בצד גופה, עתacha בידיו, הוא לא יכול להחדר אצעות נוספות מיניה, היא הסבירה כיצד הדבר קרה בשני שלבים. בתחילת, הנאשם ניסה להוריד את מכנסיה תוך אחיזה בצד גופה - פעולה אותה הצליחה לסכל. בהמשך, הצליח הנאשם להחדר את ידיו מתחת למכנסיה ואת עצבעותיו תוך איבר מיניה (עמ' 743-744).

בא כוח הנאשם ניסה להציג למחלוקת 2 תזה נוספת ולפיה, כיוון שבחקירתה במשטרה טענה כי רק "הרגישה" את החדרה, מבלי שהיא לה ניסיון מימי קודם יתכן והוא פשוט נתנה פרשנות לאירוע ולא תיארה את שבאמת איבר. המחלוקת 2 דחתה הדברים הללו, דבקה בגרסהה ("אני עומדת על שליל") והבהירה כי הנאשם החדר ממש את עצבעותיו תוך איבר מיניה (עמ' 746). גם כשהסגור ניסה לשכנע כי הדברים נעשו בהסכמה (לאור לכך שמספרה בחקירה כי כשאמרה לנאם להפסיק הוא הפסיק), עמדו המחלוקת 2 על גרסתה והבהירה כי "זה לא היה בהחלטה. פעם ראשונה הוא לא הפסיק, פעם שנייה כשאמרתי לו להפסיק הוא התייאש" זאת כיוון ש"הוא ראה שהוא בסכמה. פעם ראשונה הוא לא הפסיק, כי עצרתי אותו והוא הפסיק בגלל זה" (עמ' 746-747).

במהלך עדותה אישרה המחלוקת 2 חלקים מגרסת הנאשם, הגם שהיא בכך בעקיפין לתמוך בגרסה ההגנה לפיה המגע שהתרחש בקרחת העיר לא היה לצורך גירוש סיפוק או ביזוי מיני אלא כחלק מלימודי הגנה עצמאית. כך לדוגמה אישרה

בחקירה הנגדית כי הנאשם אכן הדריך אותה וכיום היא מבינה איך להפעיל את האקדח וכייזד להרכיבו (עמ' 734-733). בדומה, לא חששה לאשר כי לאורך האירוע, על אף הפגיעה בה, הנאשם אף למד אותה כיצד להתגונן (עמ' 739 וכן עמ' 743-742). עוד אישרה כי לאחר האירוע הנאשם ליווה אותה לתחנת האוטובוס, הכל היה בסדר ומשם היא המשיכה לעבודה ואף המשיכה לשוחח עם הנאשם וקבעה עמו פגישה נוספת (עמ' 751).

לא זו אף זו, המתלוננת 2 אישרה כי לאחר האירוע, היא סיפרה לאמה את שארע ואף אמרה לה שהיא רוצה לקבוע ולהיפגש עם הנאשם פעמיים נוספת ולהביא את אחותה למפגש הנוסף (עמ' 756). כמו כן, אישרה כי אילולא הכתבה שהתפרנסה על הנאשם, היא הייתה נפגשת עמו פעמיים נוספת על אף שאמה זהה אותה כי מדובר במעשה הטרדה ופגיעה מינית (עמ' 758).

ה גם שכאמור, היה בדברים אלה כדי לתמוך במידה מה בגרסת הגנה, המתלוננת 2 בעדותה נתנה הסבר להמשך הקשר שלה עם הנאשם שכן "בשלב זהה אני עדין לא כל כך מבינה הכל" (עמ' 751). ביחס להתנהלותה האמורה של המתלוננת לאחר המפגש עם הנאשם והסבירה, מושכלת יסוד היא כי לצורך הוכחתה של עבירותimin (ולמעשה בדומה לכל עבירה אחרת), יש להוכיח את היסוד הנפשי של הנאשם, היינו מודעותו לכך שהדברים נעשו שלא בהסכמה חופשית ולא את היסוד הנפשי של הקורבן ומודעותו. כך למשל, פגיעות מיניות הנבעות בקטינים, בפרט פגיעות מיניות בתונר המשפחה, הם דוגמה מובהקת לסייעות מיניות שבה הקורבן פעם רבים רבות ככל אין מודיעו לכך שמדובר במעשים אסורים. בדומה, עבירותimin שמבצעות בידי אחרים על חסרי ישע, מאופייןות לא אחת בחוסר יכולת של הקורבן להבין את מהות המעשים ופניהם.ברי כי אין להשוות בין דוגמאות אלו לבין המקירה שלפניינו, ואולם אין פירוש הדבר כי נפגעת עבירותimin גם כאשר מדובר בבגירה, מבינה בהכרח ובאופן מיידי את הסיטואציה אליה נקלעה לא כל שכן את המשמעות המשפטיות שלה.

בעניינו, הדברים מקבילים משנה תוקף בשים לב לרקע ממנו מגיעה המתלוננת 2, יכולותה האישיות, מצבה הנפשי כמו גם ההתרשםות כי מדובר במתלוננות נאייבית, עם יכולות אישיות מוגבלות. חשוב מכך, התקיפה המינית נעשית במסגרת בדיה שבדה הנאשם לפיה הוא מדריך קרב מגע, מתמחה במשפטים, המUnoין לסייע לה תוך שהוא רוכש עבורה "אקדח גז" ומבצע עמה סימולציות של "תקיפות מיניות". טרם המפגש, הנאשם אף שוחח עם אימה של המתלוננת 2 וקיים ממנה "הקשר". יש בכך להשפיע על התובנה של המתלוננת 2 לגבי הסיטואציה בכללותה ומעשים המיניים בפרט. בהינתן אלה, הסברתה של המתלוננת 2 לפיו לא הבינה עד תום שחוותה - הוא הסבר מניח את הדעת.

ודוק, גם אילולא נתנה הסבר זה, אין זו הפעם הראשונה בה אנו נתקלים בסיטואציה שבה מתלוננת לכוארה פועלת באופן שאינו "מצופה" מקורבן עבירותimin. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 5633/12 נימן נ' מדינת ישראל (10.07.13) (להלן: "פס"ד נימן"): "במצב הדברים הרגיל בוחן בית-המשפט את התנהלותו והתנהגותו של קורבן העבירה, במהלך האירוע ולאחריו, במידדים של היגיון ורצינאליות. לא כך הוא הדבר בעבירותimin, באשר ניסيون החצים מלמדנו, כי פעמים רבות התנהגוותו של קורבן עבירותimin, עשוי להידמות, למתבונן מהצד, תמורה, לא רצינאלית וכזו שאינה מתישבת עם ההיגיון והשכל הישר. לפיכך, אף אם התנהגוותו של קורבן עבירותimin נראית למتبונן הסביר, בלתי הולמת, לא הגיונית או לא ראייה בנסיבות העניין, הרי שאין בכך כדי להעיד, בהכרח, כי גרסת הקורבן אינה אמת לאמתיה" [ראו גם: ע"פ 1647/17 פלוני נ' מדינת ישראל (09.01.19)].

המתלוננת 2 לא הפרישה בתיאוריה, נמנעה מלהעצים הפגיעה בה או להשחרר את הנאשם שלא לצורך או באופן מלאכותי. כך למשל, המתלוננת 2 מסרה כי בתחילת האירוע בקרחת העיר, הנאשם לימד אותה להשתמש באקדח, תוך שהוא מחבק אותה מאחור לשם כך (עמ' 713), זאת מבלוי שטענה כי התנגדה או חשה לא בטענה והתייחסה למגע זה

כחול מהליך הלמידה. גם כשתיירה את מעשי הפגיעה טענה כי בתחילת עת נישק אותה, על אף שלא חשה בכך, היא לא אמרה על כך דבר (עמ' 714-713). ואף אישרה בחקרתה הנגידית כי הנשיקה הייתה בהסתמכתה כיוון שחשבה כי מדובר בחולך מהליך הדרכה (עמ' 734). בנוסף, עת התבקשה להסביר לכמה זמן הכנס את אצבעותיו לאיבר מינית לא הפריצה בזמן וטענה כי אירוע זה ארוך "כמה שניות" בלבד (עמ' 715). בחקרתה הנגידית אף אישרה כי החדרת האצבעות לא גרמה לה לכאב (עמ' 745), חזרה על כך שהחדרת האצבעות ארוכה "כמה שניות" (עמ' 746) ואף הבירה כי הגם שהנאשם ניסה לגרום לה לגעת באיבר מינו, היא לא נגעה בו (עמ' 754).

התרשנו מהמלוננת 2 כמו שענתה לכל שאלת ועשתה כתוב יcolshe ליתן תיאור מדויק של האירועים, גם בנושאים שנדרמו כשלויים. כך לדוגמה ד"ק המשיפה שעת הפניה לרשותה באמצעות שיחת טלפון (עמ' 729). מאוחר יותר נשאלת על ידי ב"כ הנאשם פעמיים נוספת על ההיסטוריה הילכתית וההשתמש במילה "הולכת לרבים שלך" הקפידה הממלוננת 2 לדijk וענתה "אני לא הולכת, אני מתקשרת" (עמ' 732). כך גם נשאלת בחקריה הנגידית באשר לאירוע בו ניסה הנאשם לגרום לה לגעת באיבר מינו, הבירה (כפי שעשתה לאורך כל עדותה), שהנאשם לא הוריד את תחתוניו אך היא הצליחה לראות את איבר מינו - "לא אמרתי שהוא הוריד, אני אמרתי שהוא הוציא את איבר המין שלו מחוץ לתחתון" (עמ' 754).

עוד במסגרת רצונה של הממלוננת 2 למסור מידע מלא ככל הנימן ולד"ק בגרסתה, היא אישרה מידע 'לא מהמי' בעניינה ואף נידבה מידע נוסף רלוונטי, הגם שלכאורה היה בו כדי להארה באור לא חיובי. כך לדוגמה אישרה כי היא משתמשת מגיל 17 בקביס מבלי' שקיבלה רישיון לעשות כן ואף הוסיפה מיזמתה כי הייתה לוקחת ממאה קביס ללא רשותה. כמו כן אישרה כי באותה העת אף הייתה מכורה לאלכוהול (עמ' 722).

גרסתה של הממלוננת 2 הייתה רוויה בפרטים, בתיאורים ומחשבות שנלו למשיה באופן המעיד כי חוויתה את שהיא מתארת. בעודותה ידעה הממלוננת 2 לנוקב במחיר אקדמי הגז - 600 ₪ ואף ציינה שהנאשם סיפר לה שקנה אקדח שכזה לשתי אחיו (עמ' 712) - טענה שאף מתישבת עם דבריהם שכתבה הממלוננת 2 לנאשם בהקשר לקניית אקדח הגז עת רשמה לו (כשלultaה שאלה ביחס לחוקיות המוצר) "זה פשוט בלבל אותו בגלל שקניית המשפחה של..." (ת/ה 34/3). עמוד 14).

בדומה, כשתיירה את יומם המפגש בעיר ידעה לפרט את כל התחבורה שנעושו בהם שימוש - "הוא מגיע במוניות ספיישל מתחת לבת שלי ומשם אנחנו נסעים באוטובוס כאילו צומת ..." (עמ' 712).

czpiah בתיעוד השחזר שערכה הממלוננת 2 מעלה כי גם שם, על אף שהתקשה רק להצביע על מקום האירוע ולתאר באופן כללי את שארע, היא מסרה פרטי מידע רבים. כך לדוגמה תיארה בפירוט באיזו דרך היא והנאשם הילכו עד הגיעם לעצם אחוריו אירע האירוע (ת/ה 19:45-01:01), הצבעה על האבן עליו היא והנאשם הניחו את התקיקים שלהם (שם, דקה 01:58), ובסיום אף מסרה פירוט מלא ומדויק כיצד היא והנאשם עזבו את המקום ונסעו כל אחד לדרך (שם, 04:15).

עדותה בבית המשפט נחוותה כעדות אוטנטית. לאור עדותה היה ניתן להתרשם מהמלוננת 2 התרגשה והיה לה קושי לשחזר ולתאר את האירוע. כך לדוגמה התקילה למספר כי הנאשם נישק אותה מספר פעמים אך כשהפרקליטה ביצעה ממנה להתמקד ולפרט את כל שארע, טענה בתחילת עת כי יש לה "נון אאוט" [התקונה ל"בלאך אאוט"] (עמ' 713). זאת ועוד, במהלך העדות נזקקה הממלוננת 2 לא אחת להפסקה כדי להצליח ולגייס כוחות להמשך העדות (עמ' 730-742).

תכונות של המטלוננט 2 עם הנאשם:

מעבר להתרשומותנו הבלתי אמצעית מאופן העדתה של המטלוננט 2, לgresתה אף נמצאו תימוכין בדמות התחטבות בין לבן הנאשם (עמ' 715 שורה 23), מהוים חיזוק של ממש לgresתה.

טרם נפרט תכונות אלה, נפנה להערה שהערכנו בפתח ניתוח התחטבות בין המטלוננט 1 לנאשם באשר לאופן בו תועדו תכונות אלה. כמו כן, בהציג התחטבות, ככל שקיימות שגיאות כתיב, הן במקור.

עיוון התחטבות אלה מעלה כי כבר בתחילת הקשר בין השניים, המטלוננט 2 פונה לנאשם וسؤالו אותו: "אתה עורך דין" והנאשם עונה: "מתמחה" ואף מתקים בין השניים שיח על גובה התשלום עבור שירותו (ת/33).

תחטבת זו היא ראייה חד משמעות על כך שהנאשם, בניגוד להחשתו, הציג עצמו כמי שעיסוקו הוא בתחום המשפט, גם אם לא עורך דין של ממש. יש בכך ללמד כי הקשר בין השניים, מתייחסו, מבוסס על מצג שווה של הנאשם. מן הערך השני, יש בכך לחזק את גרסת המטלוננט 2 על כך שהחיפשה אחר עורך דין וסבירה כי הנאשם הוא ע"ד, מבלתי שידעה להבחן בהבדלים שבין עורך דין למתחחה בעריכת דין.

התחטבות נוספת בין השניים מועלה כי הנאשם ביקש מהטלוננט 2 לשולח לו תמונה שלו "כדי לראות אם מי אני בדבר בבקשה". כמו כן, כאשר המטלוננט 2 כותבת לנאשם "אני רואה שאתה עובד גם באבטחה", עונה לה הנאשם "עושים השלמת הכנסתה" "אני עובד בנמל התעופה בן גוריון", ובכך המשיך את יצירת הקשר בין השניים על בסיס מצג שווה.

בהמשך, מתנהל בין השניים שיח בוגע לקביעת שעה ומיקום המפגש ביניהם בוגנה מתחת לביתה של המטלוננט 2. מתחטבות זו עולה כי המטלוננט 2 מצינית בפני הנאשם כי אמה תתקשר אליו כדי לדבר איתו ולאחר מכן מספר דקוט מעדכן הנאשם את המטלוננט 2 ששותח עם אמה ורך אח"כ הם קובעים להיפגש. כך למעשה התחטבות בין השניים מחזקת באופן מלא את גרסת המטלוננט 2 באשר לאופן בו נרדם הקשר בין השניים ואף לעובדה כי הנאשם הציג עצמו בכצב כעובד רשות שדות התעופה.

אל האמור נוסף כי בהקלטה מיום 21/11/22, ללא קשר לשיח שהתנהל בין השניים, הנאשם ראה צורך להבהיר למטלוננט 2 כי הרקע לשיחותיהם מקטולי "בסדר אנחנו על רקו מקטולי נשמה אנחנו לא הולכים לרקע אחר או משהו אחר אנחנו תמיד נשאים על רקו מקטולי" (ת/34א שורה 47). הצורך של הנאשם להבהיר את ה"רקע מקטולי" של המפגש, מבלתי שהדברים נמצאים בהקשר הגינוי כלשהו לשיח או ביחס לאיזשהו חשש שהעלתה המטלוננט 2 בפנוי, מעידים על התחכם והעורמה בהם פועל הנאשם ליצור כלפי המטלוננט 2 מצג שווה ולהוליכה שלול בדבר מהות המפגש שעתיד להתרחש ביניהם.

בהמשך ב- 21/11/22 מתנהל בין השניים שיח סביר קניית אקדח גז - מהיקן לקנות ומה העלות. כשהטלוננט 2 מעדכנת את הנאשם כי: "בדוק סgerätתאים איתם עסקה" [לקניית אקדח הגז] והוא מתכונת לנוטע אל החנות כדי לשלם ולחקת את האקדח, מציע הנאשם שהוא יעשה כן, אך כמשמעותה לו המטלוננט 2 ש: "אני צריכה שילמדו אותו איך לירות" מיד מציע הנאשם את שירותו: "אני אלמד" "את מדברת עם אהם" ש" (ת/34).

בסיכוםי ב"כ הנאשם ניסתה ההגנה ללמידה מתחטבות זו כאלו המטלוננט 2 היא זו שיזמה וביקשה מהנאשם ללמידה

כיצד לפעול את אקdash גז. אלא שקריה של ההתכתבות מעלה כיצד דבריה - מהם עולה כי צריכה שלמדו אותה אויר לירות - נכתבו ביחס לנטייתה לחנות (בה סבירה כי שם תקבל הדרכה) ואילו הנאשם הוא זה שהציג למדעה כיוון שהוא "אחמן" ש".

לקראת נסייתו של הנאשם ביום 21/11/23, לאסוף את האקdash עבורה, ביום 21/11/23 המתלוונת 2 שולחת הקלהטה לנאם בה היא מספרת לו שהאקdash "הולך להציג אותו שמהר זה מגיע אליו" בערב כי אני קצת מפחדת כי אחרי 4 שנים של התקיפה המזורגת סליה על המילה אבל באמת שאין לי מילה יותר יפה מזה אני אפסיק לפחד ללכת ברחוב" (ת/34א שורה 14). ודוק, התנהלות זו בה הנאשם מאטיר את הצורך של המתלוונת, מציע את שירותו באוטו עניין ממש כדי לאפשר לנאם גישה למતלוונת וליצור מצב של מפגש ללא נוכחות אחרים, עוברת כחוט השני בין כל קורבנותו.

סבירם עד כאן - פירוט ההתכתבות בין הנאשם למතלוונת 2 כמפורט לעיל, מחזק את גרסת המתלוונת 2 בשני מישורים - האחד, חיזוק לגרסתה בנוגע לסיפור הממשלה והקשר עם הנאשם גם ביחס לעובדות השניות במחלוקת (למשל, האופן בו הציג עצמו הנאשם בפני המתלוונת 2). השני, במשור בו פועל הנאשם ליצור בפני המתלוונת 2 (תו"ר ניצול מצוקתה ומאפייניה האישיים), מց שווה אשר אפשר לו לייצר סיטואציה מתאימה לבצע בה את זמנו.

מההתכתבות בין השניים עוד עולה (כפי שעולה מההתכתבויות נוספות עם מתלוונות אחרות) שה הנאשם התנהל באופן לא מותאם לשיח בין נתן שירות למקבל שירות, בין המתלוונת 2 ובין מי שאמור ליתן לה מענה מקצועני בהיותו מתמחה שאמור לשיע לה בהגשת התביעה. לאחר שביקש מהמתלוונת 2 לשЛОוח לו תמונה שלה (בקשה תמורה בתוך מערכת יחסים "מקצועית" כהגדרת הנאשם), ובהמשך פעם אחר פעם הוא מתיחס לצבע השער של המתלוונת 2, תוך שהוא אף מצין "אני אשਬ אם ג'ינג'ית סוף סוף". כשהמתלוונת שאלת אותו אם לא פגש בחיו ג'ינג'ית הוא עונה לה "לא זה החלום של תשלח לי חח" (ת/34). ודוק, לא מצאנו לקבוע כי ההתקפות בין הנאשם למתלוונת 2 יכולו לייצר אצל הבנה באשר לאופי המפגש בין השניים, כפיו היה עלייה להבין שהמפגש ביןיהם יגולש אל מעבר לרקע "המקצועית" שלו. ראשית, לא הייתה זו טענת ההגנה. שנית, גם אם הייתה זו טענת ההגנה היינו דוחים אותה בשתי ידיים לאור מאפייני אישיותה של המתלוונת 2 כמו גם הרקע ממנו מגיעה, שהיו ידועים לנאם והוא מבחןתוvr כר נוח לפגיעה. (בקשר זה צוין כי ביום 21/11/23 המתלוונת כתבה לנאם כי היא עובדת בעבודה שיקומית" (ת/34)). נדמה כי התקפות אלה מלמדות על שהintendent עסוק בסיפוק צרכיו, האותו לא.

אישור שליש

המענה לכטב האישום:

ה הנאשם אישר את מרבית העובדות המפורטות באישום זה הנוגעות לרקע וקשר שנרכם ביןו לבין המתלוונת 3 אם כי הכחש שהציג עצמו כחרדי או בשם "דקלahan". הנאשם אישר כי לאחר שהמתלוונת שיתפה אותו כי הוצאה מדירתה, הוא הזמין להតארה בדירה ואף מימן עבורה מונית. הנאשם אישר שהמתלוונת 3 צרכה סמים בדירה ואולם הכחש כי סייפק לה סם כשלשה. הנאשם הכחש את כל הסעיפים המיחסים לו את בעילתה של המתלוונת 3 באופן המתואר בכתב האישום. הנאשם טען כי פעם אחת במווצאי אותה שבת כהמתלוונת 3 הייתה בדירה, השניים קיימו יחסי מוגנים בהסכם. לדבריו, המתלוונת 3 ידעה כי הוא נשא איידס.

زيارة המחלוקת:

האם התקיימה ההתרחשות אותה מתארת המטלוננט 3 לפיה הנאשם בעל אותה תור כדין השינה, ללא הסכמתה שלצדם א. ישנה על אותה המיטה; האם הנאשם ידע אותה שהוא נשא AIDS, האם עטה קונדום בעט שהחדר איבר מינו לאיבר מיניה; האם במועד הרלוונטי העומס הנגבי בגופו היה נמוך בשל נטילת תרופה, ומכאן גם לא יכול היה לדבך.

תמצית עדותה של המטלוננט מטלוננט 3 :

המטלוננט 3 העידה לפניינו ביום 19.7.23. המטלוננט רוקה בת 34 אם חד הורית ליד בן 15 שנולד ללא נישואים ומתגוררת בצפון הארץ. היא נפגשה לראשונה עם הנאשם לאחר שפרסמה בפייסבוק "פיסבוק" פост על מצבה הבריאותי, מצבה הכלכלי הרעוע והתמודדותה מול רשות הרוחה. הנאשם יצר עמה קשר והציג עצמו כ"דקל כהן" מבני ברק שמספר לה שגם הוא סובל ממחלת האפילפסיה והוא חשה חיבור עמו ושותפות גורל. בפגש הראשון עמו, הנאשם נתן לה 1,000 ₪, עזרה בתשלום דמי השכירות.

בחוף זמן, "הייתי עוד פעם באיזה ברוך עם עצמי, העلت שוב פעם פוסט בפייסבוק". בעקבות הפוסט נוצר ביןה לנימאם קשר פעם נוספת (עמ' 88). הנאשם סיפר לה שחיה באשדוד ביחידת דיור עם ידידה שלו. הנאשם שילם לה עבור מונית על מנת שתתגעה לדירה שלו באשדוד. כשהגיעה הם ישבו עם א., דיברו, צחקו וצרכו סמים ("באתי עם קריסטל שאני הבאתי והוא דאג לירוק" (עמ' 89)).

המטלוננט 3 תיארה כי צרכה כמות גדולה של סם: "וחיכיתי שכאלו הגוף שלי יירדם. כאילו שאני אפול מהרגלים ולמיטה". כשהגיעה הלילה: "ידידה שלו כאילו נשכבה, הוא היה באמצע ואני נשכבתי כאילו מהסתלה ליד הקיר, אמרתִי יאללה אני ארדם וזהו... גם הראש היה מסופק כאילו והגוף היה עיף מכל היום הנסיעות וגם לגעת כל היום בחומר ולא לצפות שהגוף לא יהיה עיף וזה מה שעשית עלייתִ לשון עד שכנראת התחל לשוב. אז הרגשתי כאילו שמשהו לא תקין מאחורה קורה..." (עמ' 92).

המטלוננט 3 מתארת כי התעוררה כשאיבר מינו של הנאשם בטור איבר המין שלה ומכניסה מופשיים עד לברכיה: "eskaltti והבנתי מה, אני פשוט העפתי את הבן אדם מעלי", כאילו נתתי לו ברכיה וקמתי מהמיטה. ישבתי כמה שניות בוגינה כאילו לך לי להבין מה הולן..." (שם). המטלוננט 3 השיבה כי הנאשם לא השתמש באמצעי הגנה "כי מרגשים זהה עם קונדום או לא" (עמ' 94). המטלוננט 3 חיכתה שיעלה הבוקר ולהלכה לתחנה המרכזית, שם ביקשה נדבות על מנת שייהיה לה כסף עבור נסעה חזרה לביתה. משהגיעה הביתה נגעלה בבית "אני הבקבוק והסיגריות". מעל 3 חודשים לא יצא מהבית (עמ' 94). היא דימה מאיבר מינה כמעט חדש "כי אני צרה מבפנים. כי עדיין חצי מהחיכים שלי חיתוי עם נשים..." (עמ' 95).

בהמשך, קראה פост בפייסבוק וגילתה שהנימאם ישב בכלא בשל כך שהופיע מחלת מין. בעקבות מה שקרה, היא התקשרה לא. שידעה על מה שועללה לה, לשאול האם הנאשם חולה וא. ענתה לה בחיבר. לאחר השיחה עם א. המטלוננט 3 התקשרה לנימאם ושאלה מדוע לא אמר לה שהוא חולה בייחוד נוכח מצבה הרפואי. הנאשם אמר לה כי בחוריה שיצא עמה היפה את השמואה עליו וכי מדובר בפרסום שקרי. היא קיללה אותו ונתקה. השיחה המוקלטת הוגשה על ידה למשטרה.

הערכת גרסתה של מטלוננט 3 :

עמוד 34

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

אנו נתונים אמון מלא בගרסה של מטלוננת 3. חלק מהסיבות שהביאנו למסקנה זו שומה להקדמים ולפרט כמעט על מאפייניה של העדה ונסיבות חייה כפי שהדברים השתקפו מחומר הראיות.

המטלוננת 3 פתחה בפנינו "צוהר" לשגרת חייהם של אלה המצוים בשולי החברה, ללא כל תמיכה, כשהם יומם הוא בבחינת מאבק הירושדות. המטלוננת 3 העידה בפנינו בנוגע לנסיבות חייה הקשות כמו גם למינוחם לנאים בצורה ישירה, מחוספסת, ואף בוטה. זו לא ניסתה ל"התנחמד" או לipyות דבר מהדברים שעשתה, או נאלצה לעשות, נוכח מצוקותיה הרבות החולשות על כל משורי חייה.

בהסבירה מדוע לא הפריע לה לישון בצפיפות באותו מיטה יחד עם הנאים וא. ציינה: "...זה מה שיש, אני לא התפנקתי, ...ש לעיתים שאfilו את המיטה הזאת אין לי, אז הכל טוב. גם עם המיטה הזה אני אסתדר" (עמ' 115). המטלוננת 3 העידה על עצמה כadam אובדן בציינה כי נמסרה לאימוץ: "اما שלי מכרא אותה בשבייל כספ. אתה לא רוצה שאני אהיה בן adam אובדן? כשאמא מפסידה אותו בשבייל שטר" (עמ' 134). יתר אחיה של המטלוננת 3 אף הם נמסרו לאימוץ. היא חולה אפילפסיה כאשר מצבה הבריאות התדרדר במרוצת השנים. היא נאלצה לעבור אשפוזים רבים, בשליטתו באחד מה אשפוזים הורעלת ונאלצה לעבור שיקום. בשל מצבה הרפואית היא נאלצה להפסיק לעבד באופן סופי משנת 2018.

חרף דלותה החומרית, המטלוננת 3 ראתה לנכון להציג כי כספ אינו מניע אותה בחיים: "כספ לא מעניין אותי, לא קונה אותי, אני רוצה לו גם בלי כספ. אני הلتכתי לANA שאני הلتכתי לשם בשבייל לעזור לו. לא עניין אותו כספ, כי השם שלי מוכר [...] אני האמא של הנركומנית. לצערי הרבה, מה לעשות" (עמ' 123).

מתוך עדותה, ובפרט מתוך תיאוריה לגבי קורות חייה, נלמד כי מטלוננת 3 היא אישת דעתנית שאומרת את שבלהם באופן נחרץ בין אם הדבר עשוי לסייע לה ובין שיש באמור לפגוע בה. כך למשל אישרה שסילקו אותה מDIRECT CHIROM לנשים: "כי לא אהבו את האמת שלי בפנים" (עמ' 107).

המטלוננת 3 הכתה על חטא ביחס לגידול בנה בן ה-15 ואולם לא אחת פירטה כיצד בטור המחסור החומרית המוחשי היא מנסה לסייע לו, גם אם באופן מוגע: "... אני רוצה להיות קרובה לבן שלי. אני הייתי שם בהתחלה בדירת חירום אבל זה לא מסתדר גם כי זה היה קשה גם לראות את הילד. הילד לא רצה לראות אותו יותר יותר... אז איפשהו גםocab של הילד CAB LI AZ AMRATI YALLA, CAILO HAFSDTI CL KRN HARBHA AZ ANI AFSD UD KZT CSF BSCIRUT ABEL העיקר אני רואה את הילד يوم יום... עד שיום אחד נתקעתו גם בלי שכירות חדש אחד והעלתי פוסט לפיסבוק" (עמ' 107).

בדומה, בחקירה הנגדית תיארה את היום בו עזבה את העיר בצפון הארץ בה התגוררה: "ב-23 עזבתי את [...]. ואיך שהבאתי לבן שלי... נראית לי השארתי לבן שלי כספ Caino Shihia לו עד שאני אסתדר כי לא היה לי לעמוד בתנאים של שכירות ואני לא עובדת. אני לא הייתה ביום הולדת שלו, אני הייתה כבר מבואסית..." (עמ' 110). כך גם גוננה עליו כאשר הסניגור הטיח בה שהבן יכול היה לאש את טענת הנאים לפיה הוא לא הגיע אליה בעבר כשהוא מחופש לחardi: "אתה ממש לא היה מכניס את הבן שלי, הבן שלי קוווקזי, אף אחד לא יודע מהמשפחה שלי על הסיפור הזה ואני אישית לא הייתה נותרת לך לערב את הבן שלי בגועל זהה..." (עמ' 111).

הgam שהגינה ניסתה ליחס למטלוננת 3 "רוח מושני" מהגשת התלונה בkr שהוא זוכה בסיווע מגורמי הרווחה (ובתוך kr משנה את תדמיתה), ניכר היה חוסר האמון הבולט שהוא רוחשת לגורם מסוים כמו גם לגופי הסיווע השונים, בעבר

ובהו. הדברים אמורים גם ביחס לקשר שלה עם גורמי רפואי, משטרת ורואה: "از אני גם אחת שפעם אני הייתי עם החברה של צדק חברתי, כל השנים האלה שאני הייתי נערה אני הייתי הולכת הרבה להפגנות אז עשית את המלחמה שלי נגד הרואה עצמי כאילו, דרך הפיסבוק שלי, בתים חולים שלי. כאילו לא היה תמייה של הרואה. אחריו שגד השתקמתי ואחריו שiom אחד קרסטי [בבית חולים בדורות הארץ] ולפני זהה אני הייתי עובדת ומתפקדת כמו כולם..."; "אנן לא מתקרבת לרואה גם אחרי המקרה שלו, גם אחרי שאני קיבלתי זלזול [...]" יש לי את התמייה שלי מעומתת כשאני צריכה את התמייה שלי אני פונה" (עמ' 106). בהמשך עדותה מסרה כיצד ברחה גם מבית חולים אחר.

הרושם הוא שנטילת הטבעית של המתלוננת 3 היא לא לפנות לגורמי אכיפת חוק כמו גם לגורמים מוסדיים אחרים, לא כל שכן הגשת תלונה זוابت נגד הנאשם על כל המשמעויות הנגזרות מכך (בכללן התיעצבות מספר פעמים לחקירה במשטרת, כמו גם מסירת עדות בבית משפט).

המתלוננת 3 לא הסתירה דבר, דיקלה בתיאוריה, לא השחירה אף גם לא יפתחה דבר. עדותה כולל הייתה קרונולוגית, מעוגנת בזמן ובמקום ונמסרה באופן שוטף. המתלוננת 3 הייתה עקבית בתשובותיה ומתח שהודעותיה במשטרת לא הוגשנו לעיינוינו (חרף הצהרת ההגנה כי היא שוקלת לעשות כן, ורי' עמ' 132) יש להניח שעדותה תואמת את דבריה במשטרת.

לא ניכרה בעדותה כל מגמת הפללה. כך למשל וביחס לנسبות ההיכרות ביןה לבין הנאשם, מסרה כי בעקבות פוסט שהעלתה זה הגיע לדירתה, הציע את עדרתתו הכלכלית, נתן לה 1000 ל"נ מבל' שפגע בה או בקש ממנו לבצע עבורי דבר מה. אין למתלוננת 3 כל מני גלי או נסתר להעליל על הנאשם. אדרבא, זה כאמור ס"ע לה בעבר והביע אמפתיה למצוותיה.

למתלוננת 3 היכרות שטחית גם עם א. כאשר يوم האירוע הוא גם היום הראשון שנפגשה עימה. (בבית המשפט אף לא ידעה לציין את שם משפחתה). יש בנתון זה כדי להוכיח את טענת ההגנה שלפיה המתלוננות חבו ייחדיו לא. שכעסה על הנאשם בשל סברתה כי הוא שכב עם חברתה (מתלוננת 7) בניגוד לרצונה של החברה.

המתלוננת 3, כמובן, לא ניסתה בשום דרך לגמד את השימוש שלה בסמים ונדמה כי מבחינתה פרט זה מצוי בשולי השתלשות האירועים. כך למשל הסבירה כיצד משפייע עליה ערבות סמים: "... וברגע שאתה מערבב קристל לא נקי אתה מערבב אותו עם חומרים אחרים אז גם זה אתה יכול להוציא מהאינטרנט, הגוף שלך או נרדם או שכן אתה יכול באמות לאבד הכרה או להגיע להרעלת מנת יתר בבית חולים"; "אני מעשנת הרבה" (עמ' 103). ביחס לשימוש בצוותא בסמים, העידה: "וגם לא נתתי להם, כי אני לא נותנת לאנשים שאני לא יודעת אם הם אי פעם עברו סטלה, לא מסתכנים אם היא יכולה למות" (עמ' 104). עוד הסבירה כי לאחר השיחה הטלפוןית עם העיתונאית ליאור, לא יכולה להיפגש איתה שכן השתמשה בסמים: "פרקתי את הכאב שלי על חרוא" (עמ' 120). לדבריה חלק מרצונה לעבור לדרום הארץ היה על מנת להשתלב בקבוצת AN על רקע אותה צריכה סמים.

המתלוננת 3 תיארה כיצד בסמוך לפני המפגש עם הנאשם היא השתמשה בסמים מסווג קристל והביאה את יתרת הסם יחד עםיה לדירה: "از אותו יום גם לפני שבאתי... אני גם השתמשתי וגם באתי עם קристל שאני הבאת והוא דאג לירוק[...]" לפני שאני הגיעתי לשם אני הייתי כבר על קристל"; "לפני שאני הגיעתי לשם אני הייתי כבר על קристל" (עמ' 89). ודוק, המתלוננת 3 עמדה על כך שהיא הייתה זה שהביא את ה"ירוק".

דברי המתלוננת 3 בנוגע לכך שהיא הייתה זה שהביא למפגש ביניהם "ירוק" (קנאביס) מעוררים אמיתי. מעבר לכך

שהמתלוננת 3 כמפורט לעלה, אינה חששת כלל בספר על השימוש אותו היא עשו בסמים, היא מיחסת לעצמה את הבאותו של הסם "הקשה" מסווג "קריסטל" ובהמשך צרכתו באופן בלעדי, בעוד שתבאת הקנאביס שנמנה על הסמים ה"קלים" ייחסת היא מיחסת לנאים.

הסגור הטich במתלוננת 3 כי קריסטל הוא סם "מעורר" ואין זה סביר שגרם לה להירדם. בעניין זה, מבלי להקל ראש בידענותו של הסגנור, אין מדובר בדיעה שיפוטית, וכך גם לא הובאו לפניינו ראיות לגבי השפעתו הממריצות/המרגינות של סם הקריסטל עם צרכתו או עם התפוגגותו. מעבר לכך, המתלוננת 3 הסבירה שהערבות של שני סוגי הסמים היה זה שסייע לה להירדם: "...אבל אני לא הסנטטי רק קריסטל, מסבירים לך. אם אתה מס寧ף חומר בלבד למטרת הי' אתה מקבל את הה' שלך, אבל אם אתה מכניס לו במוח שלך גם הרி מחשבה מצ'ירת מציאות, אני הכנסתי במוח שלי לא רוצה קריסטל לה'", לגעת, לערבב אותו עם עוד משהו וללקת בי', בי...". המתלוננת 3 אף ענתה בטענותיה להשפעת הסם: "...אם אני הייתי מחפשת הי' תהיה בטוח [א]. ודקל הם האחרונים ברשותה שאני הייתה הולכת לה' אליו לבית, את הה' שלי אני עשו במקומות אחרים" (עמ' 125).

מקום בו המתלוננת 3 הייתה בטוחה בדבריה, צינה זאת ולא מושא מתשובה גם כאשר הוטח בה שאחרים מתארים את הדברים בצורה אחרת, בין שהיא בכך לפועל לטבות הנאים או לחובתו. כך וכמפורט לעיל ביחס להשפעה שהיא לסם קריסטל על ערנותה (חרף טיעוני הסגנור כי מדובר בשם מריצ'), כך ביחס לשינה בתנוחה עוברית (חרף טענת הסגנור שהדבר אינו אפשרי); כך ביחס לטענותה לפיה הנאים ישן בצדירות אליה (ה גם שנאמר לה שא. מוסרת דברים אחרים). המתלוננת 3 אף ענתה בסרקזם לסגנור: "לא זכור לי שהוא גם יש לה איבר המין [הכוונה לאיבר מין זכרי] גם אם היא הייתה מאחוריו או מעלי אין לה איבר מין" (עמ' 117).

בדומה, המתלוננת 3 עמדה על כך שביטה בנאים לאחר שהחדיר את איבר מינו (גם כשהווטח בה שהדבר אינם מסתדר עם דבריה לגבי כך ששינה כשבה מופנה אל הנאים); כך הייתה ברורה וחדר שמאחזר חדר אליה ללא קונדום: "...כמה שנים התנדבתי עם נשים שהן בעצם כבר בכיש זהה, אז אני יודעת, ה'פרופסור' שלי היו הן, ועוד פעם אני אמא ליד. בחורה אין סיכוי בעולם גם אם אמ 20 שנה לא תלך עם גבר לא תרגיש את איבר המין שלו בפנים...אין סיכוי גם 20 שנה היא הייתה בליך" (עמ' 118).

אנו מקבלים את דברי המתלוננת כי בפגש הראשון עם הנאים הלה הציג עצמו כ"דקל כהן" מבני ברק כשהוא לבוש חרדי: "הוא היה לבוש גם כיפה, כמו שמתלבשים החדרים בבני ברק בלי מעיל, אולי חולצה לבנה, מכנס שחור, כאלו הלבוש של בני ברק". בעניין זה עצם המפגש הקודם והעזרה שהעניק למתלוננת 3 לפני מס' 3 לפני מס' 20 שנים מאושר על ידי הנאים, מציגו באור חיובי, ועל כן לא ברור מה הרובות מצדיה של המתלוננת 3 לציין כי הנאים הציג עצמו כדקל כהן והיה לבוש חרדי. לא בלי קשר, הנאים אישר בעדותו כי "תמיד אני הייתי עם כיפה אז..." (עמ' 961).

התיאור של המתלוננת 3 לגבי החדרת איבר המין של הנאים לאיבר מינה "מינורי" נעדר הגזמות ומצוצם מאוד בזמן. לדבריה, ברגע שחשה את איבר מינו בתוך איבר מינה היא נתנה לו בעיטה, קמה ובק הפגיעה הגיעה לסיומה.

אף שכך, עדותה ביחס ל"חדרה" אופיינית בתיאורים רוו' תחושות ובחלים רבים אומצינאלים. המתלוננת 3 התקשתה להסביר את סיליתה מכך שהנאים החדר את איבר מינו למינה כמו גם את כעסה עליו: "לא, כי אני רציתי לעזור לו ולידיה שלו ואכלתי זין, סליחה על הביטוי" (עמ' 121). ובהמשך: "...אני לא חשבתי שבן אדם יראה בן אדם, אני לא חשבתי שהיא גם כיף לגבר לזמן בובה, שלא מתפקידת גם. סורי" (עמ' 122).

כך תיארה את שרגישה וחשבה בזמן החדרה: "...ואז הרגשתי כאילו שימושו לא תקין מאחרה קורה. כשקלטתי והבנתי מה אני פשוט העפט את הבן אדם מעלי", כאילו נתתי לו ברכיה וקמתי מהמיתה. ישבתי כמה שניות בGINA כאילו לפקח לי להבין מה הולך מה קרה מה מו מי [...] האיבר מין שלו היה בתוכי. זהה היכי בIAS אוטוי" (עמ' 92); "פקח לי זמן לעכל מה שקרה לפקח לי זמן. לפקח לי עוד הרבה זמן להירגע ממה שקרה. אני ישבתי בחוץ".

כך ענתה כאשר נשאלת היכיז לא ידעה לומר במשפטה האם איבר מינו של הנאשם היה זקור: "הוא היה בתוכי אבל כשהעפטתי אותו אני לא עמדתי להסתכל מה נכנס בי, אל תגידם. אני העפטתי את הבן אדם ממני. זה שהאיבר מין שלו היה בתוכי, הוא היה. אני רציתי להיעף אותו, לא להסתכל עוד, עומד או לא עומד. אולי רצית גם אני אשין נר? [...] אני מההלם זה לא עניין אותי, אני פשוט קמתי ויצאתי...אני עניין אותו שהעפטתי את הדבר הזה ממני.." (עמ' 128).

כך עמדה על כך שהנائب היה ללא קונדום בעת שהחדיר את איבר מינו תוך ששבסירה בחקירה הראשית כי מרגשים זהה עם קונדום או לא" (עמ' 94). אף בחקירה הנגדית לא שינתה גרסתה, ואף הסבירה כיצד ידעה לומר כי הנאשם לא עטה קונדום על איבר מינו:

"עו"ד רונן: איך את יכולה לזהות אחרי 13 שנה שאת מקיימת יחס מין רק עם נשים שגב�

באמצע סטלה מתוך שינה חודר אליו עם קונדום או בלי קונדום?

העדה,[מතלוננת 3]: אני מאז שהשתקמתי כמו שנים התנדבתי עם נשים שהן בעצם כבר

כביש זהה, אז אני יודעת הפרופ' שלו היו הן ועוד פעמי אמא ליד, בחורה אין סיכוי בעולם גם אם 20 שנה לא תלן עם גבר לא תרגיש את איבר המין שלו בפנים .

כבר הש' דניאל בן טולילה: לא, השאלה היא איבר המין או לא, השאלה עם קונדום או בלי.

העדה, [המתלוננת 3]: אין סיכוי . גם 20 שנה היא הייתה בלי ... " (עמ' 118).

הainos מתבצע לדברי המתלוננת 3 בשעה שבצמידות לה ובנסיבות ישנה .. דברים שנאמרו בהקשר לכך ביחס למතלוננת 1 נוכנים גם ביחס למතלוננת 3: לו כל רצונה של המתלוננת 3 היה להעליל על הנאשם או אז הייתה "ממקמת" את ainos כרונולוגית בחלון הזמן בו נכחתה ביחידות עם הנאשם בדירה בזמן שא. הלכה לעובודה (יווצר כי לטענת הנאשם השני קיימו יחס מין בהסכמה בזמן שא. הלכה לעובודה). אדם הבודה סיפורים מלבו לא "ישלב" בגרסתו את נוכחותם של אחרים ובכך יאפשר את הפרצת גרסתו בדרך של חקירותם של אותם עדים. הדברים אמרו בפרט בשעה שגם לגרסת המתלוננת 3. לא התעוררה חרף מעשיו של הנאשם. עד מכך לא בונה גרסה של ממלכת חיליה כוללת בתוכה "רכיבים" שעשוים לסייע או להחליש אותה אלא אם כן מדובר בעד "מתוחכם". אין זו התרשומותנו מהמתלוננת 3, ואף לא קרוב לכך.

גרסתה של המתלוננת 3 לגבי מעשה לאחר שעזבה את הדירה כמו גם ההשפעה הפיזית שהייתה להחדרת איבר המין של הנאשם לגופה, הייתה רועישה בתיאורים "יחודיים, אוטנטיים, ככלשה שמשתלבים עם התמונה העוגמה של חייה כלכל, ומצב רוחה הרוד בפרט: "חיכיתי לבוקר... הלכתי לתחנת [...] מתחנה מרכזית הגעתו לשם ברגל. אני ביקשתי שם נדבות בשביל להגיע [...]...וכאילו הגעתו [...]... נגעתי בבית. נגעתי אני הבקבוק והסיגריות"; "...אני הייתי יוצאת רק בחושך לסדרים, לסדר לעצמי את הסיגריות שלי את הקפה זהה, חוזרת הביתה..." (עמ' 94); "היה לי חדש כמעט

דימום, כי אני צרה בפנים. כי עדין חצי מהחיים שלי חייתי עם נשים, חייתי לפני זה 5 שנים בזוגיות עם אישة ולפני שכל הסיפור גם אותו נפרדתי מזוגיות עם אישת כמעט 9 שנים. אז בגלל זה אני גם צרה בפנים".

בחקירתה הנגדית הוסיפה כי: "כמה ימים אחרי המקרה איתו התחל לחיות לי כאבים, היה לי ריח ממש רע למיטה, מגעיל. לא הבנתי מה זה, אני עשית מקלחות אבל אני לא הלכתי לרופא כי פחדתי. לא יצאתי מהבית [...] יום או יומיים התחלו ISR לחיות לי גם דימומים. בגוף. אולי אני לא יודעת אם זה מחזור או לא מחזור, אבל אני לא הלכתי לרופא...". (עמ' 116-117). ושוב, לו בקשה המתלוונת 3 להעליל על הנאשם או אז הייתה מצינית כי הדימום ממנה סבלה החל מיד לאחר שהיא נאשנה חדר לאיבר מינה ולא בחולף מספר ימים.

המתלוונת 3 אישרה כי העיתונאית ליאור נסכה בה ביטחון להתлонן, אולם שללה כי היא דיברה אליה על כספי הפיצויים שתתקבל לאחר הרשותו של הנאשם "היא לא . בחים לא . כספ זה לא מעניין אותי. אני בן אדם שאמא שלו מקרה אותו רק בשבייל הכסף" (עמ' 123). המתלוונת 3 הדגישה כי מיום התלוונה במשטרה היא לא דיברה עם העיתונאית ליאור ולא נפגשה עמה. בהקשר לטענה האחורה, נסיף מצדנו כי אין כל פסול בכך שנפגעת עבירה מעוניינת שהאדם שפגע בה והסביר לה נזק יפצה אותה גם כספית בלבד שכן נפגעה ממנה. שנית, גם אם סבורים היינו כי מדובר בתכנית זדונית שנרכמה אך על מנת להוציא כספים מהנאשנים (ויזdag כי אין זו מסקנתנו), הנאשם דל אמצעים, ללא כל רכוש או עבודה של ממש ורחוק עד מאוד מליחס כבעל פוטנציאלי להתעשר על חשבונו.

הסגנון הטיח במתלוונת 3 כי לדברי הנאשם, לאחר שא. יצאה לעבודה והם נותרו לבדם בדירה, היא בישלה לו ארוחת צהרים והם קיימו יחסין מין. המתלוונת 3 דחתה דברים אלו מכל וכל. ההפתעה והבוז שהפגינה בתשובותיה לسنגור בעניין זה ניכרו לאוזן ולעין: "...משש לא שמרי לו צהרים, זה לא העבודה שלי. אני אשים לבן אדם צהרים אחורי שזין אותו ולא מרצון? אני אשים לבן אדם צהרים וארוחת בוקר אחורי שנחניתי אותו במיטה, נשמה"; "...לא, משש לא. ממש לא. אני על הבוקר איך שיכלתי היזינתי סליחה על הביטוי לתחנה מרכזית ביקשתי נדבות וברחתי [...] ובחייב לא חזרתי לשם יותר"; "...וואו, איך פנטזיה ערוכה. לא"; "תשמע, חבibi, שיסלח לי אלהים, אני, איך אומרים, יש לי גם את הקבוד שלי, הגוף שלי זה לא פח זבל. מצטערת מה לעשות? גם אם כבר אני הולכת אז סליחה על הביטוי אני צריכה לראות מי עומד מולי. ולא תפתח ותסגור למי שבאו ואני שהולך"; "סורי. ארוחת בוקר וואו, איך יופי. כוס יין לא היה? וואו, סליחה...". (עמ' 129).

בשלב מתקדם של חקירתה הנגדית, המתלוונת 3 התבקשה לפרט בנוגע ללבוש שהיא לנשנה בעת שחדר לאיבר מינה. המתלוונת הסבירה כי היא אינה יכולה לומר האם הנאשם היה לבוש אם לאו והסבירה כי כל שעניין אותה הוא להדוף את הנאשם ולוועף מהמקום. לאחר שהسنגור שב ובקש את התייחסותה לנושא הלבוש, זו עספה על מה שמחבינה את המתלוונת בדברים שלויים וענתה: "אני אומרת לך, אני יודעת כשהתעוורתי הוא היה בתוכי, שכקמתי נעלמתי הוא לא עניין אותו יותר. אם היה מותר להודיע אותו אני הייתי מorigה אותו. אני לא מפחדת להגיד את זה פה". המתלוונת 3 אישרה לשנסגור כי במשטרה התבטהה באופן דומה ואף ציינה כי במידה ויערך לה עימות עם הנאשם היא תזכיר אותו. בمعנה לשאלת מדו"ע אם כן לא פגעה בנשנה במהלך האירוע, ענתה: "...יש לי גם את העקרונות שלו, אני לא מטומטמת להסתבר בשבייל דבר זהה...". (עמ' 131).

האופן בו בחרה המתלוונת לענות, הדברים שנאמרו מדם ליבת ועוצמת הкус שהפגינה על מעשיהם, היו משבכניים.

חזוק לגרסתה של מתלוונת 3

שיחת טלפון בין הנאשם לבין הנאשם מיום 22.11.21:

בสมוך לפני שהמתלוננת 3 הגישה תלונה, היא התקשרה לנאשם ביום 22.11.21 ושותחה עמו כשהשיחה מוקלטת על ידה. במסגרת חקירתה הגדית, המתלוננת 3 נשאלת רבות ברגען לזאתו יוזם השיחה כשל פי הנטען, השיחה נעשתה ביוזמתה של העיתונאית ליאור ולא על ידי המתלוננת לבדה. נקדים ונאמר, לא מצאנו ביזום השיחה (בין שליאור אמרה למתלוננת 3 לעורר אותה ובין שהמתלוננת יזמה את השיחה) משום נתון מכך שיש בו לפוגם במשקל הדברים שנאמרו בה. עוד נבהיר, כי נראה שאין מדובר בשיחה ב"זמןאמת" אלא שיחה שבה המתלוננת "מדובבת" את הנאשם לגבי המפגש שהיה ביניהם, על מנת שתיה לה ראייה תומכת בתלונתה. ודוק, חשובה לעניינו היא העובדה שהשיחה מתבצעת בשעה שהנאשם מבחינתו משיך לתומו. כך מצאו הדברים ביטויים.

"מתלוננת: מה קורה?

נאשם: מה קורה מה המצב מה הלחץ מה קרה בן אדם לא עונה לטלפון, מה קרה? להרוג אותו?

מתלוננת: אה אה, לא, אתה עושה טעויות עם עצמן כפירה, אתה לא חוזר?

נאשם: את רואה שחרשתי אליו, הייתי בשיחה, מה הלחץ?

מתלוננת: מה הלחץ? למה לא סיפרת לי שאתה חולה?

נאשם: אני לא, חיים שלי אני לא עוד הפעם אני אסביר לך

מתלוננת: דקל לא מספיק עשית איתי טעות אותו يوم וסלחתך לך ואתה גם לא סיפרת לי שאתה חולה, למה?

נאשם: אבל אבל

מתלוננת: למה?

נאשם: אבל אני לא, חיים שלי

מתלוננת: אז מה? [א.] שקרנית? עוזב שניצלה את זה שישנתי והייתי בסיטה סבבה, סלחתי לך. ראיית, הלכתי לאנשחו גדר? תהיה בן זונה תניד גבר

נאשם: לא

מתלוננת: אז מה אתה בן זונה עד הסוף? למה יצאת בן זונה עד הסוף? למה לא אמרת לי דקל? אתה יודע שאני אמא חד הורית למה לא אמרת לי שאתה חולה?

נאשם: אבל עוד פעם אני אסביר לך

מתלוננת: אני יצאתי איתך בחורה אבל אני באתי ולא הפלתי אותך על זה שאנסת אותה דקל מתוך שינה, יצאתי איתך בחורה ואתה יצאת איתי סמרtot וצפה ולא אמרת לי שאתה חולה שאתה אני אלך לבדוק את עצמי אחרי שעשית איתי טעות

של החיים שלר?!

נאשם: אבל

מתלוננת: למה דקל למה? למה זה מגיע לי?

נאשם: אבל

מתלוננת: אני היחידה שכיבדתי אותך! כולם זלזו בר! אז כן, עוזרת לי פעם אחת, אבל למה אבל ניצלת את זה לטובך אותו לילה דקל

נאשם: לא אבל, אבל עוד פעם אני מסביר לך שאין לא (לא ברור) לעשות בדיקה והכל בסדר.

מתלוננת: כן? אז למה מצאת עלייך כתבה שהיית פעם עצור על זה

נאשם: כי זה היה בעבר זה היה מישמי ש...

"מתלוננת: אז למה לא סיפרת לי בעבר שהיא לך טעות צאת? למה לא כיבדת? לא מספיק פגעת בי יא זבל יא מניאק אתה גם לא באת וכיבדת וסיפרת (הנאם שמע צוחק ברקע), מה אתה צוחק? אתה חושב שהה מצחיק? אתה משחק פה ברגשות של נשים ואתה צוחק על זה? תניד לי אתה רציני איתני? "

נאשם: כפירה עלייך, ההיא, הייתה מטומטמת זאתי אקסית שזרקתי אותה..

מתלוננת: תפיסק דקל, תפיסק עם השקרים, [א.]. אמרה לי שזאת הייתה האקסית שלה, מה הקשר, איך..?

נאשם: אקסית שלי! אקסית שלי!izia eksit shala?

מתלוננת: אתה, רגע, אתה חוי אצל [א.] עכשו?

נאשם: לא, ממש לא.

מתלוננת: אז למה ברחת גם ממנה, מה עשית שם כבר יא דפוק?

נאשם: לא ברחתני פשוט... שמה לה אולטימוטום, או אני או היא

מתלוננת: עשית לי בלגאן, גם פגעת בכבודיו גם לא סיפרת וגם ברחת,izia בין זונה יצאת דקל.

נאשם: לא חיים, למה? עברתי לקרוiot.

מתלוננת: אתה מה זה... איפה עברת?

נאשם: לקרוiot.

מתלוננת: אה ברחתת לקריות.

נאשם: לא ברחתתי, אמרתי לך שאני עובר לשם.

מתלוננת: אכן, תהיה בריא תשמור על הדבשת שלך אבל יצאת בן זונה אחריו כל מה שעשית שלאלויהם יחמיך לך כפירה, בוי".

הנה כי כן, מתוך תמליל השיחה עולה בברור כי הנאשם לא אמר למTELוננת 3 דבר וחצי דבר בנוגע להיוות חולה אידס. אדרבא, זה ענה לה כי הוא אינו חולה באידס (ולא טען כי לווק "קוקטיל" תרופות). עוד עולה כי הנאשם לא עטה על איבר מינו קונדום בעת קיום יחסי המין שאמ לא כן היה מצין זאת מיזמתו על מנת להתגונן בפני הטענה החמורה שהוטחה בו וכך גם על מנת להריגע את המתלוננת 3.

חשיבות מכך, גם כאשר המתלוננת 3 אמרה לנאים: "לא מספיק עשית איתי טעות אותו יום וסלחתך לך ואתה גם לא סיפרת לי שאתה חולה, למה?", אמרה זו לא זוכה לכל מענה מצדנו. ואם ישנו ספק לגבי הבנותו של הנאשם מה היא אותה "טעות" הרוי שספק זה נעלם לאחר שהמתלוננת מטילה בו: "עוזוב שניצלת את זה שישנני והייתי בסיטה סבבה, סלחתי לך". הדברים מגיימים לכך שגם כאשר המתלוננת מטילה בגיןם (בכעס) ובאופן שאינו משתמש לשני פנים: "אני יצאתי איתך בחורה אבל אני באתי ולא הפלתי אותך על זה שאנסת אותו דקל מתוךamina", הנאשם לא מתיחס לכך.

ברι לכל בר כי רב כי אדם שמטיחים בו כי הוא "אנס" שידעך, יכחיש הדברים, ייכעס על כי מאשים אותו בהשומות כה חמורות, ולמצער, יסביר את הדברים מנוקdot מבטו. בענייננו, הנאשם לאורך כך השיחה כלל לא מנסה להטעמת עם דברי המתלוננת הנוגעים לטענת האינוס.יפה לסייעו צו האמרה ולפיה "שתייה כהודיה".

טרם סיום פרק זה - ובהקשר לחבלה הנטענת שנגרמה לאיבר מינה כתוצאה מעשיו של הנאשם - נציג כי הוואיל ולא הובאה בעניין זה חוות דעת, תעודה, או כל אסמכתא רפואי; והואיל ולדברי המתלוננת הדימום החל "כמה ימים לאחר מספר ימים לאחר המקרה..." ובמהמשך יום או יומיים אחריו"; והואיל וגם המתלוננת לא הייתה בטוחה האם יש קשר בין הדימום לבין החדרת איבר המין "לא ידעת אם זה מחזור או לא מחזור, אבל אני לא הלכתי לרופא .." נותר ספק האם אותו דימום הוא כתוצאה מעשיו של הנאשם או מסיבה אחרת.

ושוב, כשם שהערנו ביחס למTELוננת 1, ספק זה לא פוגם בשום דרך באמון שאנו נותנים בדברי המתלוננת, אדרבא, והוא נוצר מ תוך זהירותה בה היא נקטה בשעה שנדרשה לעניין ורצונה לתאר את הדברים באופן מדויק.

סיוע לgresת מתלוננת 3 - עדותה של אה:

במסגרת עדותה, אה. תיארה כי במועד הרלוונטי, היא יחד עם המתלוננת 3 נסעו אל מקום עבודתו של הנאשם: "הוא היה הולך ואז אומר לנו לבוא אליו כי משעטם לו". בשלב מסוים, היא חזרה לדירה והלכה לישון בעוד מתלוננת 3 נשarra עם הנאשם בגין העיר.

כף תיארה את מהלך הדברים באותו הלילה: "אני שמעתי את [מתלוננת 3] באמצעות הלילה צועקת 'די תפסיק' 'די תפסיק' 'די תפסיק'". אני לא הבנתי כלום אני צזה, השינה שלי הייתה חצי ישנה חצי, לא הבנתי מה קורה שם...אחרי

כמו ימים [מתלוננת 3] חזרת הביתה היא מתקשרת אליו והוא מספרת לי שהנואם עשה לה נזק בלתי הפיך באיבר המין. הוא פגע בה עשה לה דימום פנימי שמה" (עמ' 166).

אנו מקבלים את גרסתה של א. בוגע לדברים אותם שמעה. לו ביקשה להעלו על הנואם או אז הייתה מצינית במפורש כי ראתה אותו נוגע במתלוננת 3 או פוגע בה מינית.מן העבר השני, לו ביקשה לחפות על עצמה ולהרחיק עצמה מכל קשר למעשיו של הנואם או אז הייתה מצינית כי לא שמעה דבר, כפי שהיעידה ביחס לפגיעה במתלוננת 1 (שהתרחשה אף היא בשעה שהיא ישנה בסמיכות לנואם). לא מן הנמנע כי בכר שאישרה ששמעה את המתלוננת 3 צוועת במהלך הלילה ולא עשתה דבר בנדון, א. הגבירה את החשד כלפייה ויש להניח שגם גרסה זו הביאה את המשטרת לחקור אותה כחשודה.

זאת ועוד, בעוד שמתלוננת 1 היא חברה של א., אין היכרות קודמת בין מתלוננת 3 לא. (הפעם הראשונה שדיברו ונפגשו הייתה ביום האירוע). אם דבריה של א. בוגע למה ששמעה היו בוגדר המציאות, או אז, מדוע לא צינה זאת דווקא ביחס לתלוננת חברותה הטובה, המתלוננת 1, ועל ידי כך הייתה מסיימת לה. העובדה שביחס למקרה אחד א. מצינית כי לא שמעה דבר וביחס למקרה אחר מצינית כי שמעה, מובילת למסקנה כי אין לפניה גרסה מלאכותית בעלת תכלית אחת, אלא מסירת הדברים לאשורים כפי שיכולה ומסוגלת הייתה לקלוט אותם בחושיה תוך כדי השינה.

לעצם תוכן הדברים, הרי שעדות על כך שהמתלוננת 3 צעקה תוך שהיא מבקשת מהנואם שיפסיק מהווע ראייה מפליליה עצמאית כמו גם ראיית סיוע לעדותה של המתלוננת. יש בכר ללמד על מעשים המבוצעים שלא בהסכמה ולמרות התנגדותה של המתלוננת.

אישום רביעי

המענה לאיושם:

הנואם אישר את מרבית העובדות המפורטות בכתב האישום הנוגעות לרקע וקשר שנrankם בין השניים (פניהם של המתלוננת 4 בבקשתה לעזרה כלכלית והבטחתו לננות ולסייע לה). עוד אישר הנואם כי השנים קיימו יחסי מין וכי לטענותו, אלו היו בהסכמה המלאה של המתלוננת 4 לאחר שהתקיים ביניהם משא ומתן על סכום כסף שתתקבל עבורה קיום יחסי מין עמו. יחסי המין בוצעו באופן מוגן ולאחר מכן הבהיר למתלוננת 4 שהוא נשא איידס.

זרת המחלוקת :

לאור המענה ומතוך כך שהנואם מאשר קיומם של יחסי מין, מספר פעמיים, בהסכמה מלאה בעוד שמתלוננת 4 מתארת תיאור שונה לגמרי (לפיו הלה אנס אותה בכוח ובתווך כך אף גרם לפיצעת איבר מינית) על בית המשפט לקבוע עובדתית מה התרחש בפגש בין השנים, והאם יחסי המין נעשו בהסכמה החופשית של המתלוננת 4. עוד יש להידרש לשאלת האם הנואם ידע את המתלוננת שהוא נשא איידס ועתה קונדום במהלך קיום יחסי המין.

עיקרי עדותה של מתלוננת 4 :

המתלוננת 4, במועד מסירת העדות הייתה בת 24, אם ליד שמצו בחזקת אביו, מתגוררת בעיר בדרום הארץ.

המתלוננת העידה כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, הייתה שרויה בחובות כבדים, עד כדי מחסור בסכף לאוכל. בשל כך, העלה פופט ברשות החברתית "פייסבוק" בו תיארה את מצבה הכלכלי וביקשה סיוע כספי. או אז, פנה אליה אדם שהציג עצמו כנתנאל שונקר ובהודעה נתן לה מספר של "איזה מישחו והוא אמר לי זה דקל והוא אמר שהוא יכול לעזור לי". מספר דקות אחר כך שלחה המתלוננת 4 לאותו 'דקל' הודעה בוואטסאפ, בו הסבירה לו על מצבה הכלכלי, הוא הציע לה סיוע והשניים קבעו להיפגש בדירתה.

במהלך הפגישה, לביקשו, היא הציגה לנאים מסוימים הנוגעים לחובות שלה, ואז הם עשו 'סיבוב בדירה' והנאים חיציע להביא שתי>ID'ות שלו שיבאו לעזרה לנוקות את הדירה. לשאלתה מהין יש לו כסף, הנאים השיב כי הוא עובד באבטחה ו'יש לו צוואה מאבא שלו'. בהמשך, הנאים שוחח בטלפון עם בעלת הדירה של המתלוננת 4 ואמר לה שהוא ישלם את החוב שנוצר בגין אי תשלום שכר הדירה ובכך רכש הנאים את אמונה של המתלוננת 4 (עמ' 527-528). עם זאת, משביקש הנאים מהמתלוננת 4 ללבוש טיז'ז ואף סיפר לה שהוא שילם לאחרות אף עשות כן, היא הסבירה לו שלא תעשה כן, והעידה כי חשה לא בnoch.

לאחר שהמתלוננת 4 סיפרה לו שהיא רעה כיוון שלאأكلה מספר ימים, הציע לה הנאים להזמין אוכל עבורה דרך הטלפון שלו, והיא בחרה 'מה שהוא רוצה'. לדבריה, עשתה כן כדי שהנאים כבר ילר מדירתה, אז הוא ביקש ממנו חיבור אך היא סירבה. לאחר שהציגו שוב, היא הסבירה לו שיש לה חבר והוא לא רוצה בעיות אך בסוף הסכימה לחיבור כיוון שהוא הציע לה את עזרתו.

המתלוננת 4 מתארת, כי מרגע החיבור "הוא התחל לגעת... כמובן שלא בא הסכימה. הוא נגע לי בישבן כאילו התחל ממש כאילו להיכנס כאילו לתחותנים. אני ניטoti לדוחוף אותו... בעצם הוא משך ודחף אותו לספה... בשתי-ID'ים". בהמשך, הודיע את בגדי - "את החלק התחתון וזה הוא רצה שאני אבצע בו מין אוראלי". המתלוננת 4 התנגדה ואף הדפה אותו. אז, כשהנאים על הספה, הוא הודיע את בגדי התחתונים והכנים את איבר המין שלו לאייר המין שלה, תוך שהוא תופס אותה בכך - יד אחת על המותן שלה ויד אחת תופסת את איבר המין שלו. כל זאת עשה תוך שהוא צועקת מכабב, "אומרת לו שלא", ותוך שהוא מצינית בפניו כי יש לה חבר. אחרי שהנאים "גמר" לה על הבطن, הוא ירד מהספה ובקש כי תבעו בו מין אוראלי אך הוא דחפה אותו ואז הוא אמר לה כי מגע לה עוד 15 אלף ש"ח. כל זה קרה בל' קונדום ומבל' שידעה שהנאים נשא אידס (עמ' 529-530). בהמשך, תיארה כי "כתוצאה מהחיכוך נוצר איזה שהוא פצע מדם קצת. וזהו" (עמ' 531).

ניתוח גרסת המתלוננת 4:

עדותה של המתלוננת 4 בבית המשפט וגרסתה כלל, הותירו רשם חיובי ואמין. גרסתה הייתה לרוב עקבית, וקוהרנטית, וניכר כי עשתה מאמץ להימנע ולד"ק בתשובותיה לשאלות שנשאלה, זאת על אף שניתן היה להתרשם כי מעמד העדות היה קשה עבורה. למtalוננת 4 אין כל מניע לטפל באשמה שווה על הנאים, במיוחד בשים לב לעובדה, שאינה שנייה במחלוקת, ולפיה הגעת הנאים לביתה הייתה על מנת לסייע לה במצוקתה. המתלוננת 4 זכרה פרטים שלולים ואוטנטיים ואף שזרה בתיאור האירוע פרטי מידע ייחודיים המחזקים את אמינות גרסתה.

המתלוננת 4 לא ניסתה להסתיר מידע, גם אם היה בו לכוארה לפעול לטובת הנאים. המתלוננת נמנעה מהגזמה ומהשחרת דמותו של הנאים. אמנם, חלק מההתכתיות של המתלוננת 4 לאחר האירוע היה בהן לעורר תהיה הנוגעת ללב הסוגיה שבחלוקת, אך היא ידעה ליתן הסבר לאותן תמיינות במסגרת עדותה, הסבר אותו אנו מקבלים.

גם תגובתה האותנטית עת עומרה פעמיים אחר פעם בחקירה נגדית כי המגע בין השניים היה בהסכמה, אך בין היתר, כשעונתה לב"כ הנאשם כי "אני לא עושה עצמי צחוק. אם זה היה בהסכמה אני לא הייתי נמצאת בה" (עמ' 552) - היה בה כדי לחזק את התרשומותנו החזיבית מעדותה על המתלוננת 4.

גרסת המתלוננת בעלת חיזוקים ממשמעותיים, פנימיים וחיצוניים, המעידים כי אכן חוותה את שסיפרה, כפי שיפורט:

גרסתה של המתלוננת 4 הייתה עקבית ולא נמצא בה סתיות מהותיות שיורדות לשורשו של עניין, זאת הן בזכות לאופן בו נוצר הקשר בין הנאשם - העלאת הפוסט בפייסבוק, יצירת הקשר של נתנאלו שנונקר עימה והפניה לדקל לצורך קבלת עזרה כספית, הצגת מצג כאלו יסייע לה והן לעצם קרויות המפגש בבייתה. רקע זה אושר על ידי הנאשם ואינו שניי במחלוקת.

ה הנאשם ניסה להציג מצג ולפיו השימוש שעשה בשמות שונים - "נתנאלו" ו-"דקל" - במסגרת יצירת הקשר עם המתלוננת 4 היה תמים, מקרי, ללא כוונה מיוחדת. אלא שכפי שיפורט בהמשך, ההתקבויות בין השניים מעידות באופן ברור כי הדבר נעשה בכוונת מכוון, כאשר "נתנאלו" מדובר בשבחו של "דקל", ככלק מבדייה שנועדה להכשיר את כניסה של "דקל" לתמונה (ובפועל לדירטה של המתלוננת). יש בכך לחזק את עדות המתלוננת 4 כי הנאשם יצר כלפי מצג שהוא בוגר לאפשרות הסיווע הכספי - סוגיה שהייתה נתונה למחלוקת עובדתית במהלך שמיעת הראיות.

עוד המשיכה המתלוננת 4 ומסרה גרסתה עקבית בנוגע לאופן קרויות האירוע, מרגע החיבור הראשון שלו הסכמה, ועד אירוע האונס. אמנם, במסגרת תיאור הפגיעה על ידה, במשטרה ובעימות תיארה המתלוננת 4 שהיא ניסיון לבצע בה מין אוראלי רק בהזדמנות אחת לאחר אירוע האונס, בעוד בבית המשפט תיארה כי היה ניסיון דומה גם לפני האונס (עמ' 544). עם זאת, כשעומתה עם סתיירה זו, עמדה על גרסתה כפי שהוצגה בבית המשפט. לא מצאנו בקיומה של סתיירה זו כדי לפגוע במהימנות גרסתה ובמשקל שהעניקה לה שכן למעט שנייה זה, יתר גרסתה הייתה עקבית ולא מצאנו סתיירות מהותיות אחרות בגרסתה. מה גם שיכול ושוני זה נובע מחלון הזמן ומטיבו של הזיכרון האנושי, במיוחד כשהעסקין במילוי שחוותה טראומה. [ראו: ע"פ 11/3372 קצב נגד מדינת ישראל (פסקה 137) (10/11/11), וכן ע"פ 8141/12 פלוני נגד מדינת ישראל (25/10/12)].

המתלוננת 4 בעודותה, ולמעשה כבר בשלבי החקירה, לא היססה לאשר פרטיהם מגרסת הנאשם, גם שהיא בכך לכואורה כדי לחזק את גרסתו. כך לדוגמה, אישרה בחקירה הנגדית שהנאשם רק הראה כוונה טוביה לסיע וכבדהיה - "אומר אני אdag" (עמ' 539). כמו כן, כבר בשלב החקירה במשטרה סיפרה המתלוננת 4 שבתחילת האירוע, היא הסכימה לחיבור הדדי בין הנאשם (ת/17 שורה 10 וכן עמוד 529). בנוסף, כבר בעימות עם הנאשם, אישרה המתלוננת 4 כי לאחר האירוע, עת התקשר אליה הנאשם, היא אישרה שטענה בפניו הנאשם ש"כן, היה בסדר" (ת/17 שורה 44). כך גם בעודותה בבית המשפט תיארה כי זמן קצר לאחר האירוע, הנאשם התקשר אליה ושאל אותה אם הכל בסדר והיא ענהה לו שכן ואף אישרה שבשבילה של אחר האירוע היא אמרה לנאים שהכל בסדר והייתה נשמעת כאילן לא קרה כלום (עמ' 554-555). עם זאת, הן בעימות והן בעודותה הבירה שעשתה כן "למרות שימוש לא היה בסדר, פשוט זה היה ברגע שאינו עדין בהלם. הוא שאל אותי פשוט דברים אם זה היה בהסכמה... אז פשוט אמרתי שכן..." העיקר פשוט שאין אראה את הכספי" (עמוד 530)[ר' גם דבריה בעימות ת/17 שורה 45].

כמו כן, אישרה כי בסיום אירוע האונס הם ישבו והוא התכוונה להזמן על חשבון הנאשם אוכל (עמ' 550). ההגנה

ביקשה להתבסס על התנהגות זו של המתלוונת 4 לאחר האירוע כדי להסביר שהמגע המיני בין השניהם היה בהסכמה. המתלוונת 4 הסבירה פשר התנהוגותה ברצונה להסתיע בנאשם לאור מצבה הכלכלי הקשה. במהלך שמיית עדותה של המתלוונת 4, היה ניתן להתרשם עד כמה היא הייתה נתונה במצבה כלכלי קשה, מצוקה שאף הובילה לידי מצב כי העבירה את הטיפול במבנה לידי אביו, והרצין שלא לעשות הכל על מנת למצוא פתרון למצוקה אליה נקלעה. מעבר לעדותה של המתלוונת 4 וכפי שיפורט בהמשך, הדברים אף מצאו את ביטויים במסרונים שלחה לנאים בו פעמים רבות ממש התהננה בפניו כי יקנה עבורה מזון. הנאשם (כפי שעשה במקרים אחרים), ניצל מצוקתה זו של המתלוונת 4 לטובת סיפוק צרכיו. מתוך שכר, גם שהסבריה של המתלוונת 4 למעשה היו יכולים להישמע לצופה מן הצד כתמהיהם, הם מתקבלים על ידנו. בהקשר לכך וכי, "אין נאנסת טיפסית, אין סולם תגבות אחד ואחד בלבד שלו ניתן לצפות. התנהוגות של קרובן עבירות מין נראית לעתים לא הולמת, טיפשית, לא ראוייה, ועודין היא משקפת את האמת, ואני מביעת על כך שהמתלוונת שיקרה" [ראו: ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל (24/07/06) (פסקה זו)].

בעדותה שזרה המתלוונת תיאור של רגשות ופרטיו מידע "יחודיים ואף שלויים" שהיו בהם כדי לחזק מהימנות גרסתה. חלק מההתוארים, בפרט אלה הנוגעים לפגיעה המינית, היו סנסוריים. כך לדוגמה תיארה כי "זמן האונס הרגשתי המון כאב פיזי גם בגל החדרה שזה היה מאד אגרסיבי" (עמ' 530), וכן העידה ש"צעקה מרוב כאב, כאילו שזה היה הנאה" (עמ' 549-550). כמו כן תיארה כיצד חשה אף בסיום האירוע - "כולי נשארתי בהםם על הספה" (עמ' 530).

מעבר לאמור, המתלוונת 4 מסרה תיאורים "יחודיים לאופן קרונות האירוע, שנתנו נוף אותנטי ומהימן לגרסתה. כך לדוגמה היא תיארה שבזמן האונס הנאשם תפס לה את המותן ביד אחת וביד שנייה את איבר המין שלו (עמ' 530) - תיאור מאד "יחודי לאירוע שיש בו תיאור מדויק של מנה ידיו של הנאשם עבר לאירוע האונס. בדומה, חזורה פעמיים על טענתה שהנאשם, בסיום אירוע האונס, הבטיח לה 15 אלף ל"י בתמורה" לחסוי המין (ת/17 שורה 47 ושורה 50, וכן עמ' 529 ו- 531). כמו כן חזורה והסבירה לא אחת כי התעקשה לספר לנאים שיש לה חבר כחלק מהתנגדותה למגע מיני עם הנאשם (ת/17 שורה 11-12, וכן עמ' 527 ועמ' 529).

המתלוונת לא הגיזמה בתיאור האירוע ולא התרשםנו מмагמת הפללה מצד המתלוונת. כך לדוגמה אישרה המתלוונת 4 שבתחלת eventdata, כש.bi.קש ממנה הנאשם חיבור והוא סירבה הוא לא "עט עליה", כך גם כשתישה לנשקה והיא היזה את ראהה וכשהתנגדה לבצע בו מין אוראלי (עמ' 543 וכן עמ' 545). בנוסף, בהתייחסה לחבלה שנגרמה לאיבר מינה ציינה: "אני ראתה שכתוכה מהחיכוך נוצר איזה שהוא פצע מדם קצר. זה" (עמ' 531).

במסגרת חקירתה הנגידית נשאלת ארוכות בזוגע למצבה האישית והמשפחתי וענתה על כל שאלה בעניין באופן ישיר, מבל' לנסוט ל"יפות" את מצבה או את הדרך שבה היא מנסה להתמודד עם אותן קשיים. ענתה על שאלות הנוגעות לבניה, על הקשיים הכלכליים שעומם התמודדה, הקשר עם אבי בנה והעובדה כי אף מסרה את בנה לחזקת האב כיוון שלא היה לה את האמצעים לטפל בו (עמ' 536-537). כמו כן, לא הסתירה כי באותה העת הייתה בתקופה קשה מבחינה כלכלית וגם נפשית, לא תפתקדה, והזינחה את הטיפול במשק הבית (עמ' 532). עוד ענתה על כל השאלות שנשאלה בזוגע למערכת היחסים עם מי שניהלה קשר זוגי נכון אותה עת - כמה זמן ארכה מערכת היחסים, טוב הקשר, מדוע לא פנתה אליו בבקשת סיוע כלכלי ועוד (עמ' 540-541).

בדומה, בחקירתה הנגידית לא היססה לאשר שציפתה שאדם שהכירה ימים ספורים בלבד יכסה לה חוב של שכר דירה (עמ' 538). לא זו אף זו, במסגרת חקירתה הנגידית אישרה כי היא לא יזמה את הגשת התלונה נגד הנאשם ואף נידבה

פריט מידע שכלל לא היה ידוע עד אותה עת ולפיה בפעם הראשונה שמשטרת ישראל פנתה אליה בבקשתה למסור עדות, היא מסרה ש'אין צורך בתולנה' (עמ' 552).

במסגרת מענה לשאלות ההגנה בחקירה הנגידית ידעה המתלוונת 4 ליתן הסבר לתמיוחות שהעלו ב"כ הנאשם. כך לדוגמה, ידעה המתלוונת 4 להסביר מדוע לא ברחה בזמן שהנאשם החיל להתפשט עוד טרם מעשה האינוס, כשהעננה עת שהוא "סוג של חסם אותו", תוך מתן תיאור כיצד חסם אותה (עמ' 547-548). עוד ידעה להסביר למה התכוונה עת כתבה לנאשם בהתקבותם ביניהם לאחר האירוע "זה שקיבלת את הפעם הראשונה לא אומר שתתקבל פעם שנייה" כשעננה כי זה היה "בלי הסכמה. אני רציתי רק לראות את הכסף" (עמ' 551). והסבירה מדוע הרגשיה שהיא יכולה לדרש ממנו לה אוכל במשך השבועות שלאחר האירוע כיוון שהוא "ברגע שהוא עשה את המעשה הרגשתי שבן אדם חייב משהו" (עמ' 554). בענין זה נפנה לדברים שכתבנו ביחס למצבה האישית שיש בהם כדי לקבל את הסבירה כסבירים.

ב"כ הנאשם ניסו להיבנות על תשובה המתלוונת 4 בחקירה הנגידית עת אישרה שהشيخ סביב 15 אלף ל"נ היה לאחר "ששכבתם" (עמ' 554). עם זאת, עיון בפרוטוקול הדיון מעלה כי שאלה זו הייתה ארוכה ומורכבת ממספר שאלות ועל כן לא ניתן לומר כי המתלוונת 4 אישרה דווקא את המינוח "שכבתם" שיש בו אלמנט של הסכמה. זאת ועוד, בחקירה חוזרת הסבירה שכאשר עשתה שימוש במונח זה היא התכוונה לאיך שואלי הנאשם ראה את הדברים אך היא מבחינה נאנסה (עמ' 555).

צפיה בתיעוד ויזואלי של העימות שנערך בין המתלוונת 4 לנאשם (ת/17א) מעלה, כי למતלוונת 4 היה קשה להתמודד עם הנסיבות של הנאשם את אירוע האונס. כך לדוגמה כשהנאשם טען שהציג חיבור עם מגע מיני תמורת תשלום, המתלוונת התפרצה לעבר הנאשם עת אמרה לו: "אתה לא אמרת את זה! למה לשקר?" וכשהמשיר לטען שהוא הסכימה לדבר, היא הנידה את ראשה לשיללה (שם, מדקה 02:00:01:01). כך גם בהמשך, עת טען הנאשם כי העניינים התקהטו ו"שכבו", המתלוונת 4 ממש הרימה את קולה וצעקה "משש לא!" (שם, דקה 01:53:01)(ראו גם תשובות המתלוונת 4 בדקה 40:1:05 - 1:06:35). תשובותיה, שנחו כאותנטיות והביעו את מצוקתה הקשה אל מול גרסת הנאשם - היה בהן כדי לחזק את התרשומותנו ממהימנות גרסתה.

כבישת העדות

טרם סיום פרק זה בעיר, כי אין חולק שמתלוונת 4 לא הגישה תלונה בסמוך לקורות האירוע ועשה כן רק לאחר פניה זומה של משטרת ישראל שנחשפה להתקבות בינה לבין הנאשם תוך חוקית תיק זה ולאחר עיון בטלפון הנייד של הנאשם (ת/17 שורות 72-73).لاقורה, יש בכבישת התולנה, ללא הסבר מניח את הדעת, כדי לפגום בمشקלה. ודוקן המתלוונת 4 הסבירה בעדותה לפנינו כי פחדה לגשת למשטרת "גם בגין כל החובות והבלגן שהיא לי וכל הדיכאון פחדתי לabetic את הילד שלי. הוא לי מלא בעיות אז אני לא רציתי להתמודד עם עוד משהו" (עמ' 532).

בענין זה, הקשיים הכרוכים בהגשתה של תלונה בגין תקיפה מינית, באשר היא, מוכרים וידועים. לדבוננו, יש ולעתים מתלוונות מעדיפות לנכזר את סוד תקיפתן חלף פסעה בהליך המורכב של הגשת תלונה. לא בכך, הפסיקת הקרה בקשרי של קורבנות עברית מין להتلון, ועל כן עצם השתאות בהגשת תלונה לא מובילת בהכרח לפגיעה במהימנות הגרסה. [ראו התייחסות לכבישת עדות קורבנות עבריות מין בע"פ 6722/22 פלוני נגד מדינת ישראל (23/09/10) (פסקה 30) וכן בע"פ 6773/17 זיג ניגן נגד מדינת ישראל (19/04/03)(פסקה 38)]. מثار שוחשנו למכלול מאפייניה של

המתלוננת 4 לרבות קשייה החומריים והאחרים (כשהיא נעדרת תמייקה), ועל כן אנו מוצאים את הסברה זה כמניח את הדעת.

чиוזקים לגרסת המתלוננת 4

התכתבויות בין המתלוננת 4 לבין הנאשם:

ההתכתבויות בין המתלוננת 4 לבין הנאשם (ת/14) מוכיחות את גרסתה בנוגע לאופן בו פנה אליה הנאשם, וחשוב מכך, לסיבת שבגינה מלכתחילה, מנוקדת מבטה, נוצר ביניהם קשר (סיווע כלכלי).

טרם הצגת התכתבויות נציין כי ככל שקיימת שגיאת כתיב, זו הייתה במקור.

כך, ביום 05/11/2016 הנאשם, תחת השם "נתנאל שעונקר", מסר למטלוננת 4 מספר טלפון, כביכול, של אחר בשם "דקל" בציינו:

"דיברתי אליו בישבלר, והוא מכחך לשיחה מימך או הودעת וואצפ".

המטלוננת 4 שואלה: "עכשו לדבר אותו"

בתגובה מшиб לה 'נתנאל שעונקר': "כן מתי שnoch לך שלחתי לו הودעה בוואצפ ואם הוא זמין הוא יגיד לך".

בהמשך הנאשם אף פונה אל המתלוננת 4 ושאל אותה: "הוא ענה לך או שאני יגיד לך"

כשענה לו המתלוננת 4: "כן ענה לי תודה רבה לך"

עונה לה הנאשם "בכיף, תשמעי נפלת על בחור זהב הוא יdag לך להכל בהצלחה".

בשלב זה ולמען הבירור נציגו כי הנאשם מאשר שהוא זה שפעל תחת שתי הזהויות "נתנאל" ו- "דקל". (לדבריו שם בעורי). אילו, כפי שניסה הנאשם להציג את הסיטואציה, היה המפגש והפגע המיני מוסכם - מדוע היה עליו להתחזות לשנים, אם לא כדי ליזור אמון ולאפשר כניסה קלה שלו לביתה.

יחסוק נוסף להתרומות כי הנאשם פעל כדי לבנות אמון ולאפשר כניסה לביתה של המתלוננת 4 ניתן למצאו בהתכתבות נוספת (ת/14ב) - עת השניים ניסו בהתאם מפגש ביניהם ברור כי מלכתחילה לא ביקשה המתלוננת 4 להזמין את הנאשם לביתה, שכן כששאל אותה הנאשם: "איפה את יכולה להיפגש ביום ראשון",

המטלוננת 4 ענה לה: "איפה שאתה יכול אני יבוא"

או אז הנאשם כתב לה: "אני יכול להגיע לאן שתגיד"

רק אז הציעה המתלוננת 4: "از אם תוכל לבוא לדירה שלי"

כל זאת תוך שהנאשם דואג לוודא שלא יהיו אנשים בבית שכותב לה "כמהן לא אם הרבה אנשים את יודעת אני מעוניין

לעשות את זה בשקט"... "לא באלי שאף אחד ידע שאני עוזר לך" ובהמשך אף שאל אותה "ואת מתגוררת בלבד אם אם בועלך או החבר לא יודע". כך גם כשהנאשם ביקש להזכיר ביום את מועד המפגש והמתלוננת 4 עונה לו: "פשוט חבר שלי כאן אך אם אין לך בעיה עם זה נפגש היום".

משמעות לה הנאשם: "אההה לא".

ויצא אפוא כי במסווה של "צדיק" המקפיד ליתן צדקה בסתר, הנאשם הצליח לדאוג להזמנתו לביתה של המתלוננת 4, כשאיש איננו במקום (שיטת פעולה אשר תאפיין גם את ההגעה לביתה של המתלוננת 5).

ביום 21/11/07, טרם הגיעו הנאשם לבית המתלוננת 4 שלח הנאשם למתלוננת 4 הודעה תמורה, בלשון המעטה, לפיה: "את יכולה בבקשה לא ללבוש טיז למה אני אישית יש לי בעיה עם זה".

המתלוננת 4 השיבה: "אוקי".

ואם לרגע ניתן לטעות ולחשוב שבקשה זו מגיעה מטעם צניעות, או אז, בהמשך לה הנאשם הוסיף וכתב: "לא שاكتת לי פשוט אני מכור לנשים בטיז".

כשмарוחר יותר כתב לה הנאשם: "לא אקפת לי שתילבשי טיז... ככה אני יומ אחד נתתי למישמי 2000 שקל רק שתיתן לי לראות עליה טיזץ"

בתגובהה השיבה לו המתלוננת 4: "לבשת טיזים רק כשבא לי".

זה יינו, המתלוננת 4 בתשובתה, למעשה הבניהו לנאשם, כי היא לא מעוניינת בתשלום עבור סיפוק צרכיו התמוהים.

לאחר המפגש בין השניים, במהלכו אין מחלוקת כי הנאשם הבטיח לסייע לה כלכלית וכן להזמין לה אוכל, ישנן התחכבות רבות הנוגעות לבקשתה של המתלוננת 4 מהנאשם להזמין לה אוכל ודרכים להבטיח לה תשלום את הכספי שהבטיח לה כדי לסייע לה כלכלית.

באחת התחכבותיו המתלוננת 4 כתבה לו כך: "הבטחת תעמוד אחר המילה שלא מקווה שאתה לך מחלת מין או שהוא צזה ביקשתי לא להכנס והכנסת יש לך חבר זהה ונחשב בגידה לכל דבר בגידה חמורה ואני מקווה שזה היה שווה את זה תן לי הוכחה שאתה לא תברח לי".

בהתכבות זו יש כדי לחזק את גרסת המתלוננת 4 לפיה, יחסיו המין בוצעו באופן לא מוגן, תוך שהנאשם לא הזהיר אותה על היותו נשא אידס. אילו היחסים קיימו בהסכם, באופן מוגן כשהיא מודעת למצוני הרפואים של הנאשם - מדובר עללה לקוות שאין הוא חולה במחלת מין?! בנוספַ, העובדה כי צינה מפורשת שבקשה "לא להכנס והכנסת" מחזקים את טענהה כי הבעילה שלה נעשתה בנגדו להסכמה ועל אף שהבנייה שאיננה מעוניינת בכך.

אכן, מספר התחכבות הנוגעות לשאלת ההסכם, עשוות לעורר תהיות באשר לשאלת האם המגע שקדם לאירוע האונס בוצע בהסכמה שהושגה במרמה - צפיפות המתלוננת 4 לקבלת סיוע כלכלי מצד הנאשם. כך לדוגמה: אמירה מה שצוטטה לעיל שהיא "מקווה שזה היה שווה את זה..." וכן בהתכבות נוספת מיום 9/11/2007, כשהקסוף מתהממה בנסיבות כוותת המתלוננת 4 לנאשם: "דקל שוב אני אומרת לך שם ניצלה וזה היה רק לטובת מה שאתה רוצה אז

תגיד לפחות אני יתחיל לקדם את התהילה כאן של הדירה ...".

בדומה, בהמשך להתקבויות סביב בקשרות של המטלוננת 4 שהנאשם יזמין לה אוכל כיוון שהוא רעבה וניסיונות שלה לבורר מתי הוא יכול להעביר לה את הסיווע הכספי שהבטיח לה קיימת התקבאות מיום 21/11/27 בו הנאשם מבקש שהמטלוננת 4 'תעזר לו'.

בmeaning לשאלת מה לעזר הוא ענה לה: "בידיאו"

או אז ענתה לו המטלוננת 4: "אהה הבנתי אותך וידיאו תמורה אוכל גראלי עדיף שאני ישאר רעבה למות מאשר וידאו זה אתה שחייב לי על הקודמת לא אני לך אתה מתבלבל מהתחלה בכונה של לעזר ולא להמשיך לעשות משהו בתמורה. קיבלת פעם ראשונה לא אומר שתקבל גם פעם שנייה. אני עדין לא רואה את הכספי..." .

במקביל, התקבטה המטלוננת 4 עם מי שהציג עצמו כ'נתנאל שנוקר', ביום 11/11/21, בתגובה לשאלת האם בכוונתה לגשת למטרה, ענתה המטלוננת 4: "דקל עשה שהוא שלא יעשה לדעתי אם הוא בא במטרה של לעזר... לא צריך לנצל על הדרך כי אני בחורה בלי כספ'" .

הגם שהגינה ניסתה להיבנות מהתקבויות אלה וללמוד מהן כי הגיע בין השניים היה מוסכם, עת עומתה המטלוננת 4 עם התקבויות אלה במהלך חקירתה הנגדית היא עמדה על כך כי הגיע לפני, לאורך כל האירוע היה ללא הסכמתה, ואף ידעה להסביר, כפי שפורט לעיל, למה התקונה במסטרונים אלה, תוך שהבהיר כי אין בהתקבויות אלה כדי להעיד על הסכמה כלשהי שלה, אלא הטעקות שלה במצוקה העיקרית שלה - המחסור הכלכלי הקשה שלה. לאור התרשומותינו החשובות מעדותה של המטלוננת 4, בשים לב לעובדה כי אלה מבהירים כי הבעילה הייתה שלא בהסכמה, וכן לאור הסבריה להתקבויות אלה, כפי שפורטו לעיל, לא מצאנו כי יש בהלה כדי לפגום במהימנות גרסתה ואנו מקבלים את תיאורה לאירוע.

אישום חמישי

המשמעות:

הנאשם אישר כי ידע שהמטלוננת קטינה כבת 14 ואולם הכחיש ידיעה באשר לפגיעה מינית שחוויתה בעבר. עוד אישר הנאשם שהיא בيتها של המטלוננת 5 פעמיים, לטענתו, לאור כך שהמטלוננת 5 הצגה עצמה כМОמיחת "פייסבוק" ואמירה לו שתעזר לו לאתר בחורה שהוא ניסה למצוא. הגעתו לביתה הייתה לצורכי העברת תמונות לשם איתור אותה בחורה. בשתי הפגישות, מעבר לישיבה בסalon הבית ושיח לא ארע דבר נוסף.

זרת המחלוקות:

מה היה הרקע להגעתו של הנאשם לביתה של המטלוננת 5 (לטענת המטלוננת הנאשם היה זה שיזם את הקשר לאחר שהציג עצמו כمتפל רגשי שיוכל לעזר לה להתגבר על הפגיעה שעבירה); האם הנאשם בעל את המטלוננת 5 שלא בהסכמה, ובמידה שנקבע שכן, האם הנאשם עטה קונדום בזמן שעשה כן.

תמצית עדותה של המתלוננת 5:

המתלוננת 5, בת להורים גrownטיים חיים בת 21, במועד הרלוונטי לכתב האישום ניהלה אורה ח'ים חרדי. בעודתה תיארה כי על רקע פגיעה מינית קודמת שעבירה היא הייתה מבודדת מחבריהם ולא הילכה לבית הספר ועל כן פתחה חשבון ברשות החברתית "פיסבוק". באחת הקבוצות בה הייתה חברה, פנה אליה הנאשם והציג עצמו בשם דקל שונקר, והחל לשוחח עמה. באחת השיחות שתפה אותו המתלוננת 5 בפגיעה המינית שעבירה, והוא טען, כי יש לו דרכים לטפל כי הוא עשה את זה כבר עם נשים אחרות. ואיך לגרום לי לשוכח את הנושא" (עמ' 17). עת נשאלת המתלוננת 5 איזה מידע היה לנאהם עליה הסבירה כי תיארה לנאהם בקווים כלילים את הפגיעה שעבירה, את העובדה כי לא הולכת לבית הספר בשל התעללות שהוא עוברת שם וכן את גילה 13 (באותה העת). באשר לשיח סבב הפגיעה תיארה כי שבאה אמרה לנאהם כי היא רוצה לשוכח את הפגיעה שעבירה וזה ענה לה כי יש לו דרך לטפל בכך (עמ' 21).

המשיכת ותיארה כי באחד הימים הנאהם יצר אליה קשר, שאל אותה האם אם מה בבית, משענתה שהיא בלבד בבית, הגיע הנאהם לפתח ביתה עם תיק גדול. הנאהם והמתלוננת 5 התישבו על הספה בסלון ביתה והם החלו לשוחח. אז ביקש הנאהם לטפל בה בחדרה. בחדר, בתחילת, הנאהם ישב ושותח עימה תוך שהסביר לה שהוא הולך לרפא אותה ולגאול אותה מזיכרונות האונס שעבירה. אז, ביקש ממנו לשכב על הבطن כשהיא לבושה והבטיח כי לא יפגע בה, תוך שבבירותו כי יודע כיצד לטפל בה כיוון שטיפל בעבר בבחורות במצב דומה לשלה. בזמן שכבה על בטנה, הנאהם החל לגעת בגבבה ואז "היד שלו לאט את התחליה לרדת למיטה", לכיוון הישבן, אז ביקש מהנאהם לעזרו, אך הנאהם לחש באוזנה שעליה לסмор עליו. "בשלב מסוים, היד החילתה שהיא נכנסת לי לתוך המכנסים" ואצבעות ידיו של הנאהם נכנסו לתוך איבר מיניה. בתגובה, ביקש המתלוננת 5 מהנאהם לעזרו אך לא הגיבה מעבר לכך ש"קפאה". או אז לקח הנאהם כרית ושם אותה על ראשה של המתלוננת 5.

בזמן החדרת האצבעות חזר הנאהם וטען לפניה כי זה מה שיגרום לה לשוכח את המעשה הקודם תוך שהיא אמרה לו שבפועל הוא עושה לה את אותו הדבר, אלא שהנאהם ענה לה שהמעשה הקודם היה נראה לעומת המעשה כתעט, שהוא טוב. המשיכת ותיארה המתלוננת 5 כי בשלב זה ניסה הנאהם לגעת בחזה אך היא הצליחה להצמיד את ידה לצדים עת שכבה על הבطن ובכך לחסום את הנאהם מלגעתה בחזה. בהמשך, הנאהם הוריד את מכנסיו ואת תחתוניה והחל לעולות לכיוון ישבנה, כדי אחות שלו על הראש שלה ויד שנייה על גביה כדי למנוע מממנה לזוז. או אז החדר הנאהם את איבר מינו לתוך איבר מיניה, זאת על אף שהמתלוננת 5 טענה בפנוי כי הוא מכאייב לה. כשהגיעו הנאהם לשיפוקו הוא הוציא את איבר מינו ו"גמר עליי". בשנייה שיכלה, התרוממה מהמייטה והנאהם אמר לה להיכנס להתקלח תוך שטען לפניה כי שטיפת הגוף והפנים יעזורו לה לשוכח את שקרה (עמ' 17-19).

לאחר סיום האירוע תיארה המתלוננת 5 כי התקלחו ולעת ערב ניסתה ליצור קשר עם הנאהם כפי שקבעו אלא שהתברר לה שהיא חסומה בחשבון ה"פיסבוק" שלו, אז תהתה האם היא דמיינה את שארע אר לדבריה "הבנייה" שאנו לא מדמיינת כי את יודעת מה עברת". במהלך השבועיים שלאחר האירוע המשיכת לנסות ולאterr את הנאהם ללא הצלחה ומשהבינה כי לא נכנסה להריון כתוצאה מהאירוע, הפסיקה לחשוף (עמ' 24).

ניתוח גרסת המתלוננת 5 :

התיאור אותו מוסרת המתלוננת 5 על כך שלפני כ-8 שנים, בהיותה בת 13, נערה מחוץ למסגרת הלימודים בבני ברק, הגיעה לביתה אדם זר, הגדל ממנה בעשר, למפגש אחד, שלאחריו נעלם, כאשר לפרקם חשבה שמדובר בחלום, על

פנוי נשמע "פנטסטי". והנה כי כן, הנאשם מאשר את כל הפרטים הללו כסבירו הסבר (בלתי משכנע בעליל) לאותו מפגש.

ואחר הקדמת מילים זו, עדותה של המתלוונת 5 בבית המשפט הותירה רושם חיובי ואמין. גרסתה הייתה עקבית וקוורנטית וניכר כי עשתה מאמץ להימנע לאמת ולהבחן בין פרטים שהוא זכרת ובין פרטים שהוא משערת או הסיקה לגביים מסוימים.

בעודותה, שזורה המתלוונת חילקי שיחה בין הנאשם, מחשבות ותחושים סובייקטיביות בין שאלה קשורות לסיפור המסתגרת ובין שהם מצויים בלבת הפגיעה המינית: "... ואני אומרת לו עצור, זה כאב לי, הוא אומר לי את לא מבינה בכלל על מה את מדברת. זה נמשך כמה דקות שהרגישו כמו כמה שעות וכשהוא גמר הוא הוציא את איבר המין שלו וגמר עלי..."; "...התרוממתי מהמיטה והוא אמר לי תיכנסי להתקלח. כשאת מתקלחת תשטפי את הגוף שלך..." (עמ' 20).

המתלוונת 5 מתארת את הבלבול שחשה לגבי טיב ומהות המעשים של הנאשם, את החששות בלב שהפכו לכדי אמירות מפורשות לנ宴ם לחדרו כמו גם את המニアולציות שהפעיל על מנת לנטרל התנגדות מצדיה: "אני אומרת לו זהה לא בסדר וזה לא נכון. שם הוא יכול לעצור והוא אומר לי שהוא לא יעזור כי אני צריכה לשמור עליו ואיך אני לא סומכת עליו..."; "... והרטינה שרצה לך בטור הראש של אורי באמת הוא צודק כי הוא אומר לך שהוא מדריך והוא מורה והוא יודע והוא למד והוא הכל [...] אני אומרת לו כל הזמן עצור, זה כאב לי, תעוצר זה כאב לי, אבל הוא לוחש לי באוזן שאני צריכה להפסיק ואני צריכה להפסיק לדבר ואני צריכה להתחיל להתמסר לטיפול, ואני צריכה כאילו להקשיב לו...". (עמ' 23). בנקודה זו ראיו להפנות שוב לתחושים הדומות שחשה המתלוונת 2 במהלך "תרגול" קרב מגע, דבריה לנאשם זהה לא נעים لها, והאופן האסרטיבי שבו נטרל ההתנגדות: "לא נעים תשאירי בבית".

המתלוונת זקרה פרטיהם אותנטיים המחזקים את אמינות גרסתה, תוך שהקפידה לדוק בדיווח האירוע, גם אם דיווק זה לעיתים לא תמיד "פועל לטובתה". בנוסף, המתלוונת 5 נמנעה מהגמאמה ומהשחרת דמותו של הנאשם. הגם שחקירתה הנגדית נמשכה זמן רב והוא נשאלת שאלות רבות, חלקן קשות וחודרניות, חלקן חוזרות, ובוורסיות שונות, היא נשאה נאמנה לגרסה והשיבה באופן עקבי ומעורר אמון.

גרסה המתלוונת 5 בעלת חיזוקים ממשמעותיים, פנימיים וחיצוניים, המעידים כי אכן חוותה את שסיפרה. המתלוונת 5, הן בחקריתה הראשית והן בחקריתה הנגדית, שבה ותיארה שבאותה תקופה סבלה מביודח חברתי בגין לא הלכה לבית הספר. משנוצר קשר עם הנאשם היא חילקה עמו את הקשי שחוותה והרקע לקשי זה, ומשכך, כאשר הציע לשיער לה לטפל בה, הסכימה להגעתו לביתה (עמ' 17 - 21, וכן בחקריתה הנגדית עמ' 30). לאור כל עדותה, גם כשנחקרה בחקירה נגדית ארוכה ונוקבת, תיאורה את שארע - סדר האירועים, מעשיו של הנאשם, מעשה, דברים שנאמרו - לא השתנו. נעיר כי חקירותה במשטרת לא הוגש על ידי ההגנה לצורך הוכחת סתיות, דבר שיש בו כדי למד כי גרסתה הייתה עקבית ודומה עוד מיום הגשת התלונה.

המתלוננת 5 הקפידה בעדותה לחת תיאור מדויק ומלא בפרטים תוך שנותנה מענה לכל שאלה שנשאלת: משנשאלת אם היה עוד מישחו בבית "שאת יכולת לנסות להזכיר" ענתה כי היה בבית חתול (עמ' 22) - פרט שולי ביותר שיש בו כדי להעיד על מידת הדיק בז ביקשה לענות לשאלות שנשאלת. בדומה, דיקלה בתיאור האירוע כאשר בחקירה הראשית העידה שכארה הצליחה לקום מהמיתה ולהסתובב הנאשם כבר היה לבוש ולמעשה היא לא ראתה אף חלק מגופו בשום שלב באקט (עמ' 24).

עת נשאלת המתלוננת 5 אם יכולה להעיר מתי קרה המקרה ניסתה לחת מידע רב ככל הניתן ופירטה שאירוע האונס שלפנינו קרה לאחר מקרה הפגעה הראשון ועד כניסה למוסד סגור (לנערות בסיכון), תוך שמסרה תאריך מדויק בו הועברה למוגרת- 14/10/2014. זאת, לצד תיאור כללי של השנים בהן הייתה יכולה להתקיים האירוע - בין 2013 ל- 2014 (עמ' 22). כך גם עת התבקשה למסור את המועד בו נפגעה מינית בפעם הראשונה - היא מסרה כי האונס הראשון ארך ב'חנוכה 2013 ... או 2014' (עמ' 35). בדומה, בתשובה לשאלות בחקירה הנגדית דריך ניסה ב'כ הנאשם לקעקע את טענתה שהגישה תלונה במשטרת לאחר שנחשפה לראשונה לתמונת הנאשם וההד התקשורתי סביבו שכן גם כשנעצר מספר שנים קודם לכן הייתה חשיפה תקשורית למעצרו, נתנה המתלוננת 5 הסבר מלא שככל את המועדים בהם שהתה במסגרות שונות והנסיבות בהם שהתה, אשר לא אפשרו לה להיחשף לתקשורות מן החוץ (עמ' 81).

במסגרת הניסיון לדיק וליתן את מלא הפרטים, המתלוננת 5 ערכה אבחנה בין דברים שראתה /או קלטה בחושיה לבין פרטים שמסירה מתוך תחושה או הערכה שלה. כך לדוגמה כשנשאלת על הימצאות אמצעי מניעה במהלך האירוע דיקלה בתשובתה והסבירה כי לא היה שימוש באמצעי מנעה זאת בהתאם לתחושה שחששה באירוע, תוך שהבהירה כי היום היא יודעת לומר דברים אלה בדייבד ואילו הייתה נשאלת בסמוך לאירוע, לא הייתה יודעת להבדיל בין המצביעים (עמ' 24). בדומה, עת התבקשה המתלוננת 5 בחקירה הנגדית לTARGET את מעשי של הנאשם הקפידה לדיק בתיאוריה: ככל עדעה לומר מתי ואם הוריד את מכנסיו לצורך החדרת איבר מינו, הבהיר כי לא ראתה את הדבר ועל כן לא יכולה לשலות שرك פתח את רוכסן מכנסיו לשם כך. אם כי, עמדה על כך שחשפה את איבר מינו בגופה (עמ' 61-62). כך גם כשנשאלת בחקירה הנגדית כיצד ידעה לTARGET שהנאשם התלבש אם העידה כי לא ראתה את הנאשם במהלך האונס, דיקלה בעדותה והבהיר כי במהלך אירוע עצמו "הריגשתי את הגוף שלו אז מבחינתו הוא היה בלי בגדים, אני לא יודעת כמה הוא הוריד וכמה הוא לא הוריד. אבל בשנייה שאני הסתובבתי והתעווררתי הוא היה לבוש" (עמ' 74).

בדומה, עת התבקשה המתלוננת 5 לTARGET את מעשה החדרת איבר המין של הנאשם לאיבר מינה הסבירה בכנות כי לא ניתן לTARGET את הגוף מהראש כדי לא להרגיש ולא לחווות את הפגיעה. כשהתבקשה על ידי ב'כ הנאשם להסביר את אמרתה לנאים כי "אתה עושה לי לבדוק מה שהוא עשה לי" (כךconnona לאותם מעשים שביצע בה האונס בתקיפתת המינית הראשונית) הקפידה לTARGET מה ראתה אל מול מה שהרגישה או הסיקה באותו המקרה, כשהיא מסבירה מדוע התייחסה למעשי של הנאשם כל מעשים זהים לאלה שביצע בה הפגיעה הראשוני, הגם שיש שניים במעשים עצם (עמ' 35-37).

כחול בלתי נפרד מעדותה המדויקת, הקפידה המתלוננת שלא להציג בתיאור האירוע ונמנעה מהשחרת פניו של הנאשם. בחקירה הנגדית נשאלת ארוכות בנוגע להחזקת ראה מתחת או מעל לכricht במהלך אירוע הבהיר כי על אף שראשה היה מתחת לכricht, והנאשם אף שם את ידו על הכricht "בשביל שניי שהיא מתחת לכricht ואני לא אוכל לזרז... הוא לא חנק אותי עד שלא היה לי נשימה, הוא השאיר לי פתח לנשומם כשהראש שלו מתחת לכricht" (עמ' 53).

הבדיקה הרבה בගרסתה, כמו גם המידע המלא שהקפידה למסור הובילו לכך שרק בפרטים קטנים ושולטים יכול היה הסגנור להטיח בפניה שנייה גרסה: במהלך חקירתה הנגידית עומרה עם הטענה כאלו בחקריתה תיארה כי בעת האירוע היה ראשא על הכרית, בעוד עדותה תיארה כי ראה היה מתחת לכרכית. גם אז שמרה על גרסה אחת ולפיה ראשא היה מתחת לכרכית ואף הסבירה כי הקטע המתומל בחקירה היה שהוא "שם לי את הראש מתחת לכרכית" (עמ' 51). סתריה נוספת נספהת שנייה בכך הנאשם להטיח בפני המתлонנת בנוגע לשכבה במבנה ביקשה את עזרת הנאשם - בחקירתה הראשית טענה שעשתה כן כדי "לגרום לי לשוכח את הנושא" (עמ' 17) בעוד בחקירתה הנגידית טענה שלא ביקשה שיטפל באונס אלא יסייע לה להיפתח חברתיות (עמ' 30). ברי כי אין בדברים משומם סתריה כלשהי ואין באמור הבדל ממשמעותיו שהרי הקושי החברתי נבע מאותו נושא שביקשה לשוכות. העובדה כי שנייה גרסה כל כך שולי הוטח במתلونנת 5 במהלך חקירתה הנגידית מלמד עד כמה גרסאותיה היו עקביות.

המתلونנת 5 לא חששה למסור מיזומה או לאשר פרטיהם המתויישבים עם פרטיים שמסר הנאשם. כך לדוגמה, בחקירתה הנגידית אישרה כי הנאשם סיפר לה שהוא בדרכו מסיבת טבע ועל כן אף היה עם תיק גב גדול (עמ' 30) - גרסה אותה מסר הנאשם בחקרותיו כסיבה במבנה "במקרה" באחור ביתו של המתлонנת. ודוק, עצם הגעת הנאשם לביתה כשהוא נשא עימו תיק נמסר כבר מיזומה עוד בחקירתה הראשית (עמ' 17). המתلونנת 5 אף אישרה שהנאשם הגיע אליה עם מחשב נייד (עמוד 31) - פרט שיש בו, לכארה, כדי לחזק את גרסת הנאשם שלטענתו, הגיע כדי לקבל ממנו סיוע באיתור אישא באמצעות הרשות החברתית והציג לדוח בשם כך במחשב נייד.

עדות המתلونנת 5 נחוותה על ידינו כאותנטית: עת תיארה את אירוע האונס, היא התאפיינה והתקשתה לדבר תוך שהסבירה לבית המשפט כי קשה לה לספר את אשר אירע לה לפני שנים לאחר שניסתה להדיח ולחשטור דבר הפגיעה (עמ' 18). המתلونנת 5 אף תיארה תחשות ורגשות שונים כאותנטיים. כך לדוגמה סיפרה כי לאחר מקרה האונס, הווסתה שלה לא הופיעה והיא כנערה מבית חרדי לא ידעה את המשמעות ולכן בדקה ברשותות החברתיות ומוצאה כי עליה לעשות בדיקת הרון. כשחצצת הבדיקה יצאתה שלילית תיארה את הבנתה כי בשל הלחץ בו הייתה מצויה לאחר האירוע כך הגיע גופה ללחץ (עמ' 20).

אותה אותנטיות ניתן היה לחוות אף מתוך צפיה בעימות שערכה המתلونנת 5 עם הנאשם במהלך חקירת המשטרה: לאורך מרבית העימות המתلونנת 5 הייתה מאופקת, אך היו רגעים בהם בתגובהיה לדברי הנאשם היה ניתן להתרשם מהקושי שלה להתמודד עם התקשתו את מעשה האונס שביצעה כלפי וסערת הרגשות בו הייתה מצויה בשל כך. כך לדוגמה, עת הכחיש הנאשם כי נכנס לחדרה (בו בוצע לטענתה מעשה האונס) הגיבה המתلونנת 5 במילים נוקבות לנאנש תוך שניתן להתרשם כי היא אבדה את שלוותה ואף עסה תוך שהטיחה בפניו שאנס אותה ואמרה לו: "אננסת ילדה בת 13, איך את ישן עם עצמן, אנסת ילדה בת 13" (ת/11א דקה 14:30). כך גם כשתייארה את הקושי להתמודד עם השלכות מעשו עליה כחסיפה שהיא "חולכת לשין עם הפרצוף שלו כלليل, והוא ידע שעשה שהוא לא בסדר" (שם, דקה 10:18) היה ניתן להתרשם כמה קשה לה לתאר זאת, כשלילה נשבר והוא דמעה (ת/11 שורה 58). בדומה, גם תשובות של המתلونנת 5 תוך כדי טענותו של הנאשם כי אין סיכוי שהוא "פוגע בילדת שהיא קתנה" העירה במרירות ובסקוזם "וכשהיא גודלה?" או כאשרה לוי "אולי תודה על הסאגה הזה ותגאל אותו ממה שעברתי" (ת/11א, דקה 33:00) - תשובות אותנטיות של מי שמנסה להתמודד עם טענות הנאשם והשלכות מעשו עליה.

בחקירתה הנגידית ענתה המתلونנת 5 לשאלות ותהיות שהעליה הסגנור הנוגעות לסבירות גרסתה ולתגובותיה במהלך האירוע. כך לדוגמה, ידעה להסביר מדוע לא התנגדה באופן אקטיבי להחדרת אצבעותיו לאייר מינה וכי צד הצליח להסיר ממנה את מכנסייה על אף שכבה על בטנה במיטה (עמ' 56-58).

המתלוננת 5 לא היססה להגיד שאינה זוכרת פרטים הגם שהיעדר הזיכרון לגבייהם עlol, לכארה, להטיל ספק בගרטה: עת נשאה בחקירה נגדית באיזו קבוצת "פייסבוק" נחשפה לנאם וכיצד נוצר הקשר הראשוני ביןה לנאם, לא היססה להסביר כי איננה זוכרת הדבר. לא זו אף זו, היא אף לא שוללה את האפשרות כי היא זו שפנתה ראשונה לנאם (עמ' 70).

לא התרשםנו ממניע להפללה שכן למתלוננת אין הכרות מוקדמת עם הנאם. אין לה כל מניע להאשים אותו שהוא אלמלא עשה זאת, במיוחד בשים לב לחלו' הזמן הממושך בין האירוע למועד הגשת התלונה. ודוק, המתלוננת אף נתנה הסבר.cn ואוונטי מדו"ע בסופו של יומם בחרה להגיש התלונה.

כבישת התלונה:

כשנשאלה בעדottaה הבהירה המתלוננת 5 כי לא ספרה על שארע לאיש. המתלוננת הרחיבה תשובהה ותיארה בכנות ובכаб רב את ה"מלחמה הפנימית" שלה בהתמודדות עם הטראומה שחוויתה. כך במשר שים ביקשה להדיח, לא להתמודד, לשכנע עצמה שהנאם אינו אלא הבלחה, חלום רע שהיה ואיננו עוד. הדברים אמרוים בפרט בשים לב לכך שגם שהנאם יצא את דלת ביתה, הוא ניתק כל קשר עמה, חסם אותה ברשות החברויות ונעלם כלא היה מהו שאתה מסתיר אותו ומדחיק אותו כל כך הרבה שנים ולראות את התמונה שלו...ואז את מבינה בעצם שהזה חלום רע, זה היה מציאות, זה משה שחוויות אותו, זה משה שקרה וכנראה שלא רק לך..." (עמ' 18); "... לא מצאתו אותו לא בפייסבוק, לא שום דבר, כלום, לא מצאתו אותו ואז אני אמרתי לעצמי שבעצם את כרגע הופכת את זה בתור חלום רע, וזה נגמר. נשבעתי שאני לא מחפשת אותו יותר, אני לא מדברת עליו, שום דבר. כמו חלמת חלום וקמת בובוק. ועד שראיתי את התמונה שלו..." (עמ' 24); "אתה בשניה שאתה מדחיק משה אתה שם אותו מתחת מודע מבחינתך הוא לא קיים". (עמ' 46). לא למיותר לציין כי מי שمبוקשת לטבול על אדם עלילות שוא, לא תשתמש בתיאורים מעין אלה בהם היא חושפת את מחשבותיה על כך שהכל היה בדמיונה.

המתלוננת הוסיפה והסבירה כי עברה 3 שנים טיפול פסיכולוגי שאפילו במסגרת לא "פתחה את זה" (עמ' 27), ובחקירתה הנגידית הסבירה כי השיחות הטיפוליות לא היו על מקרי האונס שעברה כיוון שבאותו שלב ביקשה לא להתמודד עם הפגיעה, מה גם ששילובה במעון נעשה בצו בית משפט בגין רצוננה - דבר שהקטין את מידת שיתוף הפעולה שלה עם הליכי הטיפול (עמ' 45). זאת ועוד, המתלוננת 5 אף הסבירה כי השבר הקשה שעבר אליה כתוצאה מהפגיעה המונית הראשונה שעברה, גרם לה להימנע מלהטול לו את אירוע האונס שעברה על ידי הנאם מתוך רצון למנוע ממנו סבל נוסף (עמ' 47) וכי חשה רגשות אשם על כך שהכניסה אדם זר לביתה.

רק בחלו' השנים, לאחר שתמונת הנאם פורסמה תוך ציון העובדה כי הוא חולה באידס, התקשרה המתלוננת 5 ממספר טלפון חסום ל莫קץ המשטרתי, שם הסבירה לה שוטרת על חשיבות הגשת התלונה. על אף האמור, לא נגשה מיד להتلון אלא רק ביום למחמת יצירה שוב עם המוקץ, הסכימה להتلון תוך שהנתנה את הדברים בכך ש"אסור שאף אחד יידע מזה" (עמ' 24) והסבירה כי הדבר נבע מהרקע החרדי ממנו באה, כשהיא עצמה מגיעה משפחחה להורים גrownים שאף שהתחה במסגרת לנערות בסיכון כשבהכנסת גבר זר לבית היא נהגה בניגוד להוראה מפורשת של אימה, והיא חששה "שהמשפחה לא תקבל את זה" (עמ' 25).

בעדottaה הסבירה באופןן כי את שעמד האחורי החלטתה למסור עדות במשפטה - "אני פשוט יכולתי בתקופה הזאת שהוא נמצא במעצר למנוע ממשחי אחרית לחוות את זה, כי להפסיק יש אנשים שלא מפסיקים..." (עמ' 25).

כבישת עדות במשך שנים ארוכות לעתים עשויה לפגוע במהימנות גרסה ואף לפגום באפשרות של איסוף ראיות. אלא שבמקרה דן, המטלוננת 5 מסרה, כאמור, הסבר מניח את הדעת לכबישת העדות. זאת בהינתן גילו בעת ביצוע העבירה כלפי, הרקע המשפטי והחברתי ממנו היא מגיעה כמו גם אירוני היה לאורך השנים. זאת ועוד, כמובן, "טופעת הדחפה וככיבשת עדותם של קורבנות עבירות מין בכלל, וקורבנות קטינים בפרט, היא תופעה ידועה ומוכרת. לרוב נמצא כי קיימים הסבר מניח את הדעת לככיבשת העדות, המעוגן היטב בנסיבות העניין ובנסיבות חיו של הקורבן. זאת, בין היתר, במקרים תוחשנות פחד, בושה, מבוכה והעדר הבנת טוב המעשים בסמוך לאחר התרחשותם. בהתקיים הסבר כאמור, אין בככיבשת העדות כדי לפגום במהימנותה" [ראו: ע"פ 5636 פלוני נגד מד"י (26/01/09)].

באשר לטענת ההגנה בדבר "נזקים ראייתיים" שנגרמו כתוצאה מככיבשת העדות- בחקריתה הנגדית של המטלוננת 5 עליה כי מאז האירוע היא חסמה את חשבון ה"פייסבוק" שלו ולא הצליחה לשחזרו ואף לא ידעה לומר מה היה מספר הטלפון שלו נכון ליום האירוע (עמ' 29-28). לכואורה יש בכרך כדי ליזכר נזק ראייתי שכן בחילוף השנים לא ניתן היה לאתרא את התכתבויות בין המטלוננת 5 לנאנש. עם זאת, מש"סיפור המסדרת" ברובו אינו שני בחלוקת וביקור בשים לב לאמון המלא שנטנו בעדות המטלוננת, אין בקשרים אלה כדי ליזכר ספק סביר באשמה הנאנש. ונבקש להציג בעניין זה - כפי שפורט לעיל, נתנו אמון מלא בעדות המטלוננת וגם אם אישום זה היה עומד לבדוק בכתב אישום פרט, הינו מרשיים את הנאנש רק על סמך עדותה המהימנה של עדה זו [ראו: סעיף 54א לפקודת הראיות וכן ע"פ 8/3958 פלוני נגד מדינת ישראל (14/10)(פסקה 81)]. כל זאת, במנוחת מהעבודה כי בתיק שלפנינו מצאנו קווי דמיון בין האירועים שעשוים לעלות עד כדי עדות שיטה (ועל כך נרחיב בפרק נפרד).

אישום שלישי:

המענה:

הnanesh אישר כי המטלוננת 6 כתבה בקשה סיוע בקבוצה ב"וואטסאפ" וכי הגיע לביתה של המטלוננת 6 ביום האירוע. כמו כן אישר כי השניים קיימו יחסי מין מלאים. nanesh אף אישר כי באחת הפעמים, הגיע לפורקן מחוץ לגופה של המטלוננת 6 וביתר הפעמים השניים קיימו יחסי מין לאחר שהמטלוננת 6 הכנסה את בתה לחדר אחר בבית. עם זאת הבהיר כל הפעלת כח כלפי המטלוננת 6 וטען כי יחסיו המין קיימו בהסכם מלאה תמורת תשלום. כמו כן הבהיר הנאנש כי לא ידע את המטלוננת שהוא נשא אידס ולא עטה קונדומים בעת קיום יחסי המין עמה.

זרת המחלוקת:

מה הרקע לקשר בין המטלוננת לנאנש; מה התרחש במפגש בין השניים (ישנו שינוי בין מה שמתאר הנאנש לבין מה שהמטלוננת מוסרת); האם יחסיו המין היו בהסכם; האם הנאנש ידע את המטלוננת כי הוא נשא אידס ועתה קונדומים בעת שבעל את המטלוננת.

עיקרי גרסתה של המטלוננת 6 :

המטלוננת 6, כוות כבת 29, נשואה ואם ל-3 ילדים קטינים. המטלוננת 6 זכאית לקצבת ביטוח לאומי, בין היתר, כיוון שמאובচנת כבעלת פיגור קל (עמ' 774), [המטלוננת אשרה כי הכרה זה מועדה לצורכי קבלת קצבה מהמל"ל (עמ'

המתלוננת 6 העידה, כי הייתה חברה בקבוצת "וואטסאפ" רבת משתתפים בה ביקשה עזרה במזון לילדייה לאור מצבה הכלכלי הקשה. בעקבות אותה בקשה, פנה אליה הנאשם והציע לה את עזרתו. כיוון שהוא נערת לעיתים בסיווע של אחרים, היא האמינה כי גם הנאשם יסייע לה (עמ' 774).

ביום האירוע, הנאשם הגיע לביתה, בטענה כי יביא לה כסף ומזון וכן היה מסרה לו את כתובות מגורייה. כך תיארה בתחילת וباופן כליל את שארע במפגש עם הנאשם: "עשה את שלו בכח. הבית שלי גם אחורי זה הגעה לבית. מההסתעה היא הגעה לבית. עשה עוד הפעם בכוח. אמר לה כאלו שהיא עוסיק את עצמה עם הפלאפון או משהו. הדלת סגורה בכח. לא ידעת שהוא חולה, פחדתי מזה ממש, גם שאני לא אקלט, חס וחיללה. קפאתי במקום. זה מפחד" (עמ' 775).

cashתבקשה לפרט, העידה כי הנאשם הגיע לביתה, הם דיברו "קצת" ואז, הנאשם דחף אותה לחדר של הבנות שלה, למיטה שלהן, הוריד את בגדיו, הפישיט אותה, היא החלה לקלל אף למרות התנגדותה הוא הפישיט אותה בכח, תוך שאמר לה ש"זה עשה לו את זה". בחקרתה הנגידית ד"קה והסבירה כי היא פשרה חלק מבעדיה בעצמה כיוון חשששה מה הנאשם ואת היתר הסיר הנאשם מעלה על אף שאמרה לו שהיא איננה מעוניינת בכך (עמ' 804-803). המתלוננת 6 ניסתה להיזוז תוך שהיא אומרת לו לוזז וכי היא לא רוצה, אך הנאשם טען בפניה שהזה "מדליק" אותו. אז החדרו הנאשם 3 אצבעות לאיבר מיניה על אף שניסתה "לסגור את הרגליים", ונגע בה בחזה, והכניס את איבר המין שלו, "בל' גומי, בלי כלום". הוא "גמר בחוץ" ואז ניקה עצמו באמצעות מגבונים שהיו מונחים על יד המיטה. כל זאת עשה מספר פעמים - "שלוש, ארבע פעמים באותו רגע". ודוק, המתלוננת 6 בהקשר זה עמדה על כן שההintendent לא עשה שימוש בקונדומים (עמ' 806). בשלב מסוים, הנאשם עזב את ביתה, בתה הגעה הביתה, לקחה את הטלפון והייתה בחדרה. אז הנאשם שב, סגר את הדלת עם ארון "כתר" כדי שהבנת לא תצליח להיכנס לחדר ו"עוד פעם ניסה לעשות. כשהבנת שלי בבית", פעמיים. אחר כך אמר לה הנאשם שהוא הולך כדי להביא לה כסף מהבנק אך לא שב (עמ' 776-779).

בסמוך לקרות אירוע האונס, המתלוננת 6 שיתפה את א. חברותה שכירה את הנאשם, באופן שחוותה אך בבקשתה ממנה לא לספר, מהפחד. מה גם שבתחילת אנה לא האמינה לה (עמ' 779, 778-787).

הערכת גרסת מתלוננת 6:

בדומה למתלונות האחרות בתיק, נדמה כי גם ביחס למתלוננת 6 בטרם נדרש לניתוח עדותה, علينا להרחיב מעט בנוגע למאפייניה, מצבה הסוציאו-אקונומי ונתוניה האישיים. הדברים אינם נכתבים כדי ליצור אמפתיה כלפי המתלוננת או "נרטיב קורבאני". לדידנו, ישנה חשיבות להכרת הדברים על מנת לקבל הבנה כוללת של נסיבות ביצוע העבירה והתנהלותה של המתלוננת במהלך המהלך. המתלוננת 6 כבת 29 נשואה ואם ל-3 ילדים קטינים, כולם מתחת לגיל 5, מוכרת בביטחון הלאומי ככלקה בפיגור קל. המתלוננת מתופלת ברוחה ואף שקר הביעה טרוניות רבות כלפי גורמי הרווחה שלדבריה רוצים לקחת לה את ילדיה. בנה הצער הוציא מחזקתה והוא עבר לידי גורמי הרווחה. המתלוננת אינה עובדת ונתמכת מ Każבת ביטוח לאומי (נ/6 עמ' 1, 2 וכן עמ' 774-773 לפרו' מיום 1.2.23).

בשים לב למאפייניה של המתלוננת 6 ולאחר שהתרשםנו מاؤפן העדתה באופן בלתי אמצעי, אנו לככל מסקנה כי יש

לייתן משקל מלא לעדותה. עדותה, לרוב, הייתה עקבית וקוהרנטית, ועל אף שמעמיד מתן העדות היה לה קשה, היא עמדה על גורסתה, וידעה ליתן הסברים על מרבית התהיות שהעלו ב"כ הנאשם. זאת ועוד, עדותה הייתה שזורה בפרטיו מידע רבים ואף שלולים שנתנו נופך אותנטי ומהימן לגרסה.

לאורך עדותה, ניכר היה שמעמיד העדות היה קשה למטלוננת 6 והוא לא ששה להעיד כנגד הנאשם. כך לדוגמה הסבירה ביחס לקשר שלה עם העיתונאית ליאור שהיא איננה מעוניינת בהגשת תלונה, לא בכלל שהדברים לא קרו אלא כי הדבר קשה לה. ובלשונה: "אמרתי לה [לעתונאית ליאור] תורידו אותו מהתיק זהה, אני לא רוצה, זה כבד עלי. זה מאד קשה לי. הם הכנסו אותו לזה. אני מצדיע לעבור את זה ולשtopic. אבל זה כבד עלי הדברים האלה, מאד קשה לי... יש לי ילדים, משפחה, זה לא קל. זה לא דבר קל... ואני גם תקופה החלהFTI מספר טלפון. שירדו ממני. אני לא רציתי מהפחד" (עמ' 791).

לצד האמור, תגבותיה לטענות שהוטוcho בפניה במהלך חקירתה הנגדית הותירו רושם כי אלה תגבותות אותנטיות של מי שמתבקש נפשית להתמודד עם טענות ההגנה שהוצעו לפניה שניסו לפגוע בה邏. דוק, בשל מאפייניה האישיים ויכולותיה הדלות תגבות אלה נחוות כאוותניות באופן שיש בהן כדי לחזק את התרשםותנו שהמטלוננת 6 סיפרה את אשר ארכע לה. כך לדוגמה כשהנסגר פעם אחר פעם עינמת אותה עם ההתכתיות שלה שהם ניסה ללמדך כי יחסינו המין בוצעו בהסכם בתמורה לתשלום, התקשתה המטלוננת 6 להתמודד רגשית עם הטענות והביעה את הקושי שלה ברצוניה להפסיק את עדותה (אם כי לא עשתה כן ובסוף של יום ענתה לכל שאלת שנסאלה) באומרה "ליד הבית שלי, איזה בן אדם יכול לעשות ככה? לא אונס. אני עוד מעט הולכת מפה. אני לא נשארת פה. אני עוד מעט עפה מפה. אני לא נשארת פה, זה שקר" (עמ' 800).

בדומה כשהנסגר ניסה לטעון כי היא לא פנתה למשטרה או לבעה כיוון שהיחסים בוצעו בהסכם ענתה "לא סיירתי לאף אחד, כי זה הפחד אותי. העדפת לשטוק. אני יותר לא לדברים. זהה. אני רוצה לлечת מפה". (עמ' 800), והמשיכה "עלך לא אונס. איזה יופי. בטח. עורך דין שלו יביא רק לטובתו. שהוא יצא הצדוק בהכל. יפה" (עמ' 800).

כך גם עת עומתה עם הטענה לקיים יחסינו מין תמורה תשלום הגיבה המטלוננת 6 בסערת רגשות תוך שאמרה: "זהו. פה סימתי. אני לא רוצה להישאר פה. זהו. לא מעניין אותו. אני רוצה לסיטם פה. אני רוצה לצאת..." (עמ' 822). בדומה, כשעומטה עם הטענה שבאמת ההודעות היא כתבה לנאשם "הפסקת לי את העזרה" [באופן המלמד כי לכראה סייע לה כלכלית] גם כן הגיבה בסערת רגשות תוך שאמרה: "אני הולכת מפה. אני רוצה לлечת. עכשו אני יוצא מפה. זהו. אף אחד לא עוזר לי ולא נעלמים זהה. זה שקרים" (עמ' 824) ... "אני רוצה לлечת מפה" (עמ' 826).

כך גם במספר ההזדמנויות נוספות, ביקשה להפסיק את עדותה - "אני לא נשארת פה עוד שעה..." (עמ' 817). "אני רוצה לעוף מפה" (עמ' 819). "אני רוצה לлечת" (עמ' 820) "אני רוצה כבר לлечת. אני רוצה לעשן" (עמ' 821). דוק, כפי שציין לעיל, המטלוננת 6 לא עזבה את הדוכן והעידה תוך שעמדה בחקירה נגדית ארוכה וצלבת. כאמור, מהתרשםותנו, תגבותיה נבעו מהקושי שלה להתמודד עם ניסיון ההגנה לפרק בגורסתה.

על אף הקושי של המטלוננת 6 עם מעמיד העדות כפי שפורט לעיל, ועל אף חקירה נגדית ארוכה ונוקבת, במהלך עדותה עשתה המטלוננת כמעט יכולת לענות על כל שאלה שנסאללה וידעה ליתן הסברים מנחים את הדעת לתהיות רבות שהעלו ב"כ הנאשם. דוק, מתחשובותיה היה ניתן להתרשם כי המטלוננת 6, על אף הפגיעה בה כלל לא הייתה מעוניינת למצות עם הנאשם את הדין ולא ניכרה מצדה כל מגמת הפללה כלפיו. כך לדוגמה ידעה להסביר מדוע, על אף מערכת יחסים תקינה עם בעלה, היא לא שיתפה אותו באירוע האונס: "בגלל שקפאתי. זה מפחד. אני לא רוצה

שידעו שעברתי את זה. הסתרתי את זה עם עצמי, בשקט שלי. עד ש[א].] הزادה התערבה... אני הייתי מעדיפה לשתוק כי קשה לי. מאד קשה לי עם זה" (עמ' 787). בנוספ', הגם שהמתלוננת 6 אישרה כי לא רצתה לגשת למשטרה, ולמעשה עשתה כן בשל דרבון מצד א., משניסה ב"כ הנאשם לטען בפניה כי א. היא זו ששלטה בראשה את המחשבה שנאנסה - "שמה שהיא זה לא בסדר...ושהוא אנס אותו". הבהירה המתלוננת 6: "אבל זה נכון..." [בהתיחס לעצם קרות האירוע] (עמ' 790-789). דהיינו, על אף שאשרה כי הגשת התלונה נבעה כתוצאה מדרבון של א., היה זה דרבון להגיש תלונה על אונס שאכן ארע לה ושהיא, כאמור, התקשתה להתמודד עמו ولكن בתחילת העדיפה לשתוק.

כמו כן, ידעה להסביר לתהיה הסגנון מדויק בתחילת האירוע, כשהנאשים עמד מולה, היא לא ברחה: "אני רוצה לךום. לא יכולה.. איך אומרים? זה מkapיא אותו במקום. את לא יכולה לךום. את בפחד, בסטרס, בחרדה, את לא יכולה לךום, הלוואי והייתי יכולה לךום, לבסוף, לצעוק הצלולו.. הלוואי" (עמ' 805). כאמור, לאחר התרשםות בלתי אמצעית מן המתלוננת 6 ובשים לב למאפייניה כפי שפורטו לעיל, אנו מוצאים לקבל את הסבריה.

בנוספ', המתלוננת 6 נתנה הסבר לתהיה נוספת שהותחה בפניה - מדויק לא ברחה מהבית בין אירוע הראשון לשני, עת שניהם היו בסלון הבית: "אני לא מסוגלת לבrhoch... הפחד" (עמ' 812). כמו כן, הסבירה מדויק לא נעה את הבית או לא יצרה קשר עם המשטרה בין האונס הראשון לשני, על אף שהנאשים עזב את הבית: "טראומה... עברתי טראומה, אני לא מסוגלת קשה לי" (עמ' 815). והוסיף "...קלת דעת. חוסר ביטחון" (עמוד 816).

עוד ידעה ליתן הסבר מדויק המשיכה להתקUSH שהנאשים יסיעו לה, על אף שלטענה נאנסה באוצריות על ידו: "הוא הבטיח שהוא יעוז לי והוא לא עוזר. למה ככה לעשות לבן אדם?... בקנויות עזרה בקנויות. לא דיברתי על כסף...הוא דבר על כספים..." (עמ' 797). בדומה, כשהתבקשה להסביר הנסיבות שיכלו אולי לרמז על ימי תמורה תשולם' עת כתבה לו: "אתה תעזר לי, לא מעוניין אובי, אני לא איזה בית זונות" הסבירה: "אני לא שרמוטה, תזין אובי, תבטיח משהו בגין? לא זה לא עובד ככה" וכשהՏגנור הקשה שלמעשה הוא היה אמר לו שלם לה על קיום יחסי המין השיבה לו: "על מה שהיא. על מה שהוא הבטיח לעוזר לי. אני לא רציתי לשכב איתך. אתה הבטחת לעוזר לי. תעמוד במילה שלך" (עמ' 797).

כך גם, בתשובתה לשאלת מה התקשנה שככיתה לנאים: "מה שרצית קיבלת" ענתה - "רצה לשכב ולזרוק. הוא בא בשבי לעשות את זה... זה שלא זוהו. לא היה אכפת לו מכם" ואף הבהירה כי הוא אמןם קיבל את מה שרצה, "אבל לא רציתי בכלל" (עמ' 798). והתעקשה כי כן מדובר באונס כי "אני לא רציתי את זה... רציתי את העזרה ושולם כי. לא תכננתי זהה היה. באמת שלא תכננתי זהה יהיה הדבר הזה" (עמ' 798).

גם כאן, מתוך שהתרשםנו שמצבה האישי והכלכלי הקשים היו הדברים העיקריים שהפריעו למתלוננת 6, גם הסבירה לתהיות אלה מתקובלים על ידנו שכן המתלוננת 6 שמה דגש על העזרה הכלכלית שהובטחה לה, בנפרד מאירוע האונס שבוצע בה.

תגובתה הספונטנית לרמזה של ב"כ הנאים כאלו מה שככיתה לנאים "על דברים שמקבלים צריך לשלם" ענתה "לא על חיללה, נראה לך?... לא על לשכב. נראה לך?" מה זה אמיתי? ממש לא. זה ממש ממש לא נכון" (עמ' 799). המשיכה להסביר "על מה שהבטחת את ציריך לעוזר. אולי אני לא ביטהתי את עצמי נכון בכך. אבל לא התכוונתי זה לא נכון" (עמ' 799). גם כשהՏגנור התקUSH והטיח בפניה פעם נוספת נוכן באותו רגע. אבל לא בית זונות ועל דברים שמקבלים צריך לשלם" הבהירה המתלוננת 6 "הוא אנס אותו. את זממו... זה היה בכוח ליד הבת שלו" (עמ' 800), תוך שהיא מיתן להתרשם מסערת הרגשות בה הייתה נתונה המתלוננת 6.

המתלוננת 6 עמדה על גרסתה גם כטעומה עם שינויים בגרסהה. כך לדוגמה כטעומה בחיקורתה הנגדית עם תשובה בחקירה במשטרה לשאלת האם התנגדה - "ברור, לא לא כל כך" (נ/8 עמוד 10), בעדותה בבית המשפט עמדה על כך שהተנגדה (עמ' 808). ודוק, אין סתירה של ממש בין הדברים שכן גם בבית המשפט טענה כי קפאה ותיארה את ההתנגדות כקללות, אמרות "לא רוצה", וסגירת רגליים בלבד.

עוד ידוע להסביר מדוע אפשרה לאדם ש"נדלק" עליה להיכנס לביתה כשהיא שווה בלבד בבית עת עונתה כי: "לא חשבתי שהוא יגיע לדברים האלה. אני לא חשבתי שהוא יגיע לדברים האלה. נקודה. לא חשבתי" (עמ' 807).

ויצא איפוא כי המתלוננת 6 עמדה בחקירה נגדית ארוכה ונוקבת במהלךה לא רק עמדה על גרסתה ונתנה הסברים מניחים את הדעת לתהיות שהופנו כלפיי, אלא ניתן היה להתרשם כי עדותה ניתנה מדם לבה ומתווך סערת רגשות, כל זאת על אף שלא ביקשה מלבוחה לראשונה לערב את רשותו החוק בשל מצבה האישית והחשש שלא מפני השלוות אירוע שכזה על חייה.

המתלוננת 6 העידה לפניו בגלוי מוחלט, לא ניסתה, לipyות דברים כאשר חלקם רבים מגרסתה היה בהם לכואורה לפעול לחובתה. כך למשל אישרה שהנאשם צילם לה שטרות כסף עבור להגעה; שהיא גם הנאשם עישנו סיגריה לאחר שהנאשם בעל אותה בניגוד לרצונה בפעם הראשונה; שהיא התקשרה אל הנאשם בעת שהיא במקולות ופתחה לו את הדלת; שחרף מעשי של הנאשם לא נתקה עמו את הקשר באופן מיידי אלא דרשה ממנו לקיים את הבטחו לסייע לה.

במהלך עדותה מסרה המתלוננת פרטן מידע "חודים ואף שלו"ם שחייבן מהימנותה. כך לדוגמה תיארה כי הנאשם סגר את דלת החדר כדי למנוע כניסה הבת עם "ארון פלסטיק של כתר" (עמ' 778). עוד תיארה כי בין אירוע האונס הראשוני לשני, בתה "הגעה מההסעה" וככחה בבית במהלך אירוע האונס השני (עמ' 810), כמו כן תיארה בפירוט ש"הבת של חזרה מהגן, הוא הביא לה טלפון, בחדר שלוי היא הייתה, הוא סגר את הדלת שהיא לא תוכל להיכנס כביכול" (עמ' 811). ודוק, בחיקורתה הנגדית ניסה ב"כ הנאשם להטיח בפנייה כי מחקריםיה עולה כי הבית נכחה בבית מתחילה האירוע, אך המתלוננת 6 לא שינה את גרסתה ועמדה על תיאור האירוע כפי שמסרה בעדותה ומאותר יותר אכן הבהיר כי כך גם תיארה את הדברים בחיקורתה.

מצפיה בעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת 6 (ת/25א) ניתן להתרשם מיכlolותיה האישיות הדלות של המתלוננת 6, אשר תיארה את האירוע במילים פשוטות ובמלל קצר. כך בתחילת העימות כשהתבקשה לתאר את האירוע סיפרה כי הנאשם "הבטיח שקרם. סתם. אנס וברח" (דקה 15:01). בនוסף, המתלוננת 6 התקשתה להישיר מבט אל עבר הנאשם, אך בסוגיות שהיה לה חשוב היה הקפידה להישיר אליו מבט בזמן שהטיחה בו את הדברים. כך לדוגמה עשתה שביקשה להציג שהנאשם לא נתן לה כסף (דקה 11:03), בדומה לכך עשתה עת הכחישה מכל וכל כי היא סיפקה לנាឌם שירותים מן תמורה תשלום (דקה 04:59), כך גם כטעמה על כך שהנאשם לא עטה על איבר מינו קונדום (דקה 06:06) וכן כטעמה על כך שהנאשם לא עדע אותה בדבר היותו נשא AIDS (דקה 08:17).

בנוספ', היה ניתן להתרשם מסערת הרגשות והקושי שלה להתמודד עם טענות הנאשם כאילו יחסיו המין בין השניים בוצעו בהסכם תמורה תשלום. כך לדוגמה לאור מספר דקוט, עת מסר הנאשם את גרסתו כאילו יחסיו המין בוצעו בהסכם תמורה תשלום, ניתן היה להתרשם עד כמה קשה למתלוננת 6 להוכיח לגרסה כשבכל אותה העת היא מנידה את ראשה לשילוה ומצחיקקת כמו שאיננה מקבלת את הדברים שנאמרים בפנייה (דקוט 12:00-13:30). לקראת סוף העימות אף התפרצה המתלוננת 6 ברצף של קללות וביטויים פוגעניים כלפי הנאשם - התנהגות שלטעמנה היא התנהגות

אותנטית שנבעה מתחשוויה הקשות של המתלוננת 6 כלפי הנאשם לאור המעשים הקשים שביצע בה (דקה 13:50 ו- 16:00).

לא נעלמו מעינינו הקשיים אליהם הפנו ב"כ הנאשם בעדותה של המתלוננת 6 - לא התעלמנו מהתכתבויות מהן ביקשו ב"כ הנאשם ללמידה לכואורה על העדר הפעלת כח כלפי המתלוננת 6. אם כי, כפי שפורט ויפורט בהמשך, לთהיות אלה ניתן מענה שמקובל علينا.

כך גם לא התעלמנו שהמתלוננת 6 אישרה שהחדרת האצבעות הוא "הרטייב" אותה וכי בחקירה נגדית לא ענתה על שאלות הנוגעות לעניין זה תוך שטענה שלא כל כך זכרת את זה (עמ' 805-806). אלא שעצם העובדה ש"נרטבה" אינה מעיד בהכרח על דבר על הסכמה.

כמו כן, לא נעלמה מעיננו העובדה כי המתלוננת 6 אישרה שהיא ביקשה ממנו 'לא לגמור בפנים כדי שלא תיכנס להיריון' (עמ' 806, 807), כאילו התנהל איזשהו שיח בין השניים על אופן קיום יחסיו המין, עובדה שהגנה ביקשה לטעת שעוומדת בסתרה לאונס שבוצע תוך הפעלת כח. אלא שקיים זה איינו מהותי שכן אין בו כדי להוכיח דווקא את שביקשה ההגנה ללמידה ובחילט יתכן, בודאי מתלוננת זו שכבר עכשו איננה מצילהה להתמודד עם גידול ילידה, תוך כדי אירוע טראומתי שכזה לפחות תבקש להימנע מסכנת כניסה להיריון כתוצאה מאירוע אונס.

זאת ועוד, גם שבבדיקות טענה כי הנאשם בעל אותה בחלק השני של האירוע (לאחר שבתה הגעה הביתה) (נ/6 שורה 264), בעדותה לפניו העידה כי הוא "ニסה לעשות". אין ספק כי קיים הבדל בין ניסיון לחדרה של ממש. עם זאת, לאחר שהתרשםנו מיכולותיה הדלות של מתלוננת זו ומהקשי שלה להעיד באופן מפורט על האירועים (כפי שפורט לעיל, בתחילת עדותה תיארה רק בכותרת את האירועים ומסרה תיאור מפורט רק כשהתבקשה לעשות כן), ובשים לב לעובדה כי בעדותה לפנינו תיארה שלב זה של האירוע במשפט קצר מבלי שהתבקשה להבהיר דבריה, אין באמור כדי להוביל למסקנה כי המתלוננת 6 שינתה גרסתה באופן מהותי. ודוק, ביחס לאיירוע האinous בחלקו הראשון, בסופה של יום על אף קשייה, מסרה המתלוננת 6 גרסה מפורטת ועקבית.

חיזוק לעדות המתלוננת 6

התכתבויות בין המתלוננת 6 לנאשם:

קריאה ההתכתבויות בין הנאשם למתלוננת 6 (ת/36), לצד הסברים שמסירה בעדותה בבית המשפט, מהווים חיזוק לגרסהה.

הנאשם הכתיב עם המתלוננת 6 בנוגע לטענותה שבעל אותה בכח וכתב לה: "...אבל את יודעת מה זה להגיד לי דבר זה שעשית לך את זה בכוח וזה לא היה בכוח? זה בלางן."

בתגובהה עונה לו המתלוננת 6: "זה בכוח אבל זה זה וזה הבטחת הבטחת איפה אני צריכה עזרה את לא מבין?..."

דהיינו, כבר בתחילת השיחה, הנאשם מנסה למשוך את המתלוננת בלשונה כאילו יחסיו המין לא בוצעו בכח, תגובתה

המידת היא, "זה בכוח". זאת ועוד, המשך ההתכובות מחזקים את ההתרשות שלנו כי מה שמטריד יותר מכל את המטלונת 6, כפי שאף העידה, היה המצב הכלכלי וחוסר יכולתה לפרנס את ילדיה - דבר, כאמור, יש בו כדי ליתן הסבר מדוע היא איננה חוזרת על הטענה כי הנאשם פעל לפני בכח זו בפנוי בהתקבויות הנוספות בין השניים (עמ' 780-781).

בהמשך, מתקיים שיח בין השניים בנוגע למועד ואופן העברת הכסף מהנאשם למטלונת 6 כשבמהלכו הנאשם שואל את המטלונת 6: "אבל את מסכימה איתי שהיא זה לא היה בכוח?"

ומטלונת משיבה: "צדוק, אבל נכון אני זקוקה לעזרה את לה מבין?"

תגובה זו מתישבת עם גרסתה של אף שבעל אותה בכוח, היא ביקשה להשיג עצמה ולילדיה את הכסף שהובטח ועל כן הייתה מוכנה לאשר הדבר באופן מעווה, כאמור עמד בסתרה לתגובה ראשונית כמפורט לעיל.

גם בהמשך כשהנאשם ממשיך להבטיח לה כי יעביר לה כספים "ביום שני" והמטלונת 6 עומדת על כך שיעמוד במילה שלו", בשתי ההזדמנויות שונות, הוא מבקש ממנו - "יותר על תגיד לי יותר כאלה וא מגרת.... בסדר אבל בלי דברים כאלה עוד פעם" והמטלונת 6 משיבה לו: "לא כדאי, אבל אני רוצה לראות שאתה תעמדו במילה שלך" וכן " בלי אבל אני רוצה לראות את המילאים שלך" - עם נוספת, באופן שמתישב עם הסבריה של המטלונת 6, כי הדבר העיקרי שהוא לה חשוב הוא קבלת הכסף לידי, כפי שהבטיח לה הנאשם.

בשיחה אחרת, כשהנאשם פעם נוספת מבטיח לה "טוב, בוא נראה ביום שני [להעביר לה כסף מבוטח]...", כבדרכו-agb, שואל אותה הנאשם "מי אמר לך להגיד לי את זה..."

ומטלונת 6 משיבה: "אף אחד לא אמר לי כלום, פשוט אני בעצבים"

וממשיך הנאשם: "אז מה מעצבים זרקת לי Caino שאני לך למשטרה ויגיד שעשית לך את זה בכוח?"

המטלונת 6: "כן, אני לא באמת הולכת לשום מקום ולא עושה כלום אני פשוט בעצבים."

ודוק, גם שנית להבין כי בכך אישרה שמעצבים היא תגish תלונה במשטרת הרי שבפועל תלונתה הוגשה במועד מאוחר יותר ורק לאחר שכנוע של חברתה א. ועל כן ברור כי הדברים נכתבו לאחר יד. מה גם, כפי שציינו לעיל, מצבה האישית והכלכלי וחוסר יכולתה לפרנס ולגדל את ילדיה הם הקשיים העיקריים שהתרידו את המטלונת 6, אף יותר מאירוע הפגיעה בה. משכך, אנו גם מקבלים את הסבריה כי לא התקונה לגשת להגיש תלונה (כפי שכתבה לנאים מספר פעמים) בשל קשייה הרבים האחרים ולא בגלל שהדברים לא קרו באמת. עם נוספת נציג כי הסבר זה מתישב עם תגובה הריאלית להתקבויות הנאשם בנושא.

נבקש להציג בטרם סיום - לטענת ההגנה יחסית המין קוימו בתמורה תשלום כספי. בעניין זה, נזכיר כי מלכתחילה הקשר בין הנאשם למטלונת 6 נעשה דרך קבוצת וואטס-אפ כללית מבלתי שהמטלונת כתבה דבר או חצי דבר שיכולה לرمז על כך שהוא, כפי טענת הנאשם, מעוניינת לקיים יחס מיוחד תמורה תשלום. אדרבא, המטלונת 6 פרסמה בקבוצת זו את בקשתה שיעזרו לה בכספי ומזון עבור ילדיה. הנאשם היה זה שיצר עמה את הקשר. גם אם צילם לה את אותן שטרות כסף, אין בכך ללמד כי דברי הנאשם שהדברណoud עבור קיום יחס מיוחד. אין זאת אלא חלק מאותו מגש שווה

שהנה הוא בדרכו אליה יחד עם הסיווע לו התchieב. בעניין זה, המתלוונת 6 עמדה על כך שלא קיבלה שום כסף מהנאשם, דבר הנתרם בתכובות בין השניים בהן הוא לא מזכיר בשום דרך כספים שכבר נתן לה אלא מתרץ את הימנוותו מלעותם כן בהסבירם שונים. לא נכח כי המביט מן הצד יכול ויתהה על דרישתה של המתלוונת 6 לקבל את העזרה מהנאשם על אף שנאנסה על ידו, באופן המלמד לכאהר כי היא בהא טליה. ברם, בנסיבות תיק זה, מתוון שנחפינו לעולמה של המתלוונת, המצוקה המאפיינת את כל רבדי חייה השונים בחיה וסדרי העדיפויות שהמציאות כפtha עליה, מסתבר ואף מקובל علينا שהמתלוונת אולצה ל��"ם יחסי מין בגין רצוניה עם הנאשם ובה בעת, שמה את הפגיעה המינית "בצד" וمبיקשת מהנאשם מתוך מצוקתה הרבה שיעזר לה כפי שהתחייב לעשותה. לא בצד, ובין כל הטענות שהותו בה במהלך החקירה הנגידית, הטעונה ולפיה הסכימה ל��"ם יחסי מין תמורה תשלום הייתה זו שהוציאה אותה משלוותה כאשר היא דוחה אותה מכל וכל. לכל מי ששמע את הרاءות ברור, שהנאשם בטענותו שהיא בין למתלוונת הסכם של מין תמורה תשלום - שוב מנצל באופן ציני את מצוקתה של המתלוונת ומעוות את המציאות: היא בิกשה סיווע (בלא שום קשר למין), הוא הבטיח סיווע כלכלי נכס לביתה וביצע בה את זמנו ועתה הוא מעוות את הדברים ומנסה לצירם כאילו והוא הסכימה למשעו.

סוף דבר, על אף קשיים אלה מצאנו ליתן אמון מלא בליבת עדותה של המתלוונת 6 לפיה הקשר בין לבין הנאשם היה על רקע בקשתה לסיווע עבור מזון לילדיה, ולשם כך בלבד הסכימה המתלוונת שהנאשם יGive לביתה. משגהע הנאשם לביתה, הוא בעל אותה תור שימוש בכך ומוביל שהיא הסכימה לכך ואף הביעה גלו"י התנגדות. פניויה לאחר אישוע האונס לקבלת סיווע חומרית מהנאשם, על אף האירוע הטראומטי שהוותה, נבעו מתוך מצוקתה הכלכלית הקשה שהאפיליה על הפגיעה בה.

כבישת העדות

המתלוונת 6 כבשה את עדותה ומסרה תלונה רק בחולוף מספר חודשים מהאישוע ולאחר שא. חברתה דרבנה אותה לעשות כן. בעדותה נתנה הסבר לכबישת העדות - "פחדתי. הסתרתי הכל. לא רציתי שבעלידי ידע, שהרוווחה מדע. לא רציתי כלום. הסתרתי הכל בשקט, מהפחד. לא רציתי... אני אישת נשואה... העדפת לשטוק... כי יש לי ילדים" (עמ' 779). הסבר זה, בשילוב מאפייניה של המתלוונת 6 ומורכבות מצבה האישית, הוא הסבר מניח את הדעת וסביר לכਬישת העדות, במיוחד בשים לב להיות האירוע אישוע טראומטי עבורה [ראו פסיקה שעסקה בסוגיה כפי שהובאה לעיל].

אישום שביעי

המשמעות:

הנאשם הכחיש כי ידע שהמתלוונת 7 לוקה בפיגור שכלי ביןוני, סובלות מליקות שמיעה, ואחותה משמשת לה אפוטרופוס אולם אישר כי הקרה בביתה של אל. עוד אישר הנאשם, כי באחד הבקרים נותרו השניים לבד בית והוא ביקש מהמתלוונת 7 כי תטלפו לה בראשו והן ברגלו ותחבקו והיא עשתה כן. כמו כן אישר כי ביקש מהמתלוונת להוריד את חולצתה, היא עשתה כן, הוא ליטף את חזזה והסיר את תחתוניתה, אם כי הדגיש כי הדברים נעשו בהסכם. עוד אישר הנאשם דבר קיומו של מגע מיני מלא ביןו לבין המתלוונת 7 ואולם טען כי יחסיו מין אלה קיימו בהסכמה וברצוניה של המתלוונת 7 ונעשה באופן מוגן. הוא אף טען, כי כשהמתלוונת 7 ביקשה להפסיק את קיום יחסיו המין הוא "כיבד את רצוניה, הגיע לסייע עצמי ולהלך להתקלח".

זירת המחלוקת:

בשונה מיתר האישומים, באישום השבייע המאשימה לא מייחסת לנאשם קיומם של יחסין מין שלא בהסכמה, ומכאן, שזרת המחלוקת מצטמצמת לשאלת האם הנאשם ידע את המתלוננת על כך שהוא נשא אידיוט? האם עתה קונדום על אייר מינו? האם הנאשם היה מדבק בזמן קיום יחסי המין ונגזרת מכל אלה? האם הנאשם עשה מעשה העולל להפיז מחלה?

תמצית עדותה מטלוננת 7:

הטלוננת 7, בת 39, העידה לפנינו ביום 26.10.22. המטלוננת אינה עובדת בשל מוגבלות ברגלה וمتיקיימת מעצם של ביטוח לאומי. בעת מסירת העדות, גרה עם בת זוגה, א. הוריה נפטרו ואחותה משמשת לה כאפוטרופוסית. המטלוננת הכירה את הנאשם כשהגיעה לביתה של א. עוד לפני שנrankה ביןיהם מערכת יחסי זוגית וא. הכירה לה את הנאשם שהוא שותפה לדירה.

ביום האירוע נשוא האישום, א. יצאה לעבודה בבוקר והטלוננת נשארה עם הנאשם בביתה. היא התעוררה במיטה כשהנהשם צמוד אליה. הנאשם אמר לה "תעשי לי מה שתאת הייתה עשו לא. כailedו כמו שתאת הייתה מלטפת את א...". (עמ' 147). המטלוננת העידה שפছדה מהנהשם ועשתה דבריו, ולאחר שליטה את רגלו, הוא בקש ממנו ללטף את אייר מינו והוא עשתה כן.

כך תיארה את המשך השתלשות האירועים: "...ואז הוא אומר לי את הייתה רוצה Caino את היה שנעשה את זה? אז אני אמרתי לנאשם תשמע, לפני כל זה, הוא היה אומר לי להוריד את החולצה ואז מהחולצה אחר כך הוא אמר לי תוריד את התחתונים וכailedו באמצעות [...] אני הייתי קרירה באותו יום ופחדתי ופה לא התחלתי לדבר. הוא היה בא ונצדד אליו [...] הוא Caino אחורי שהוא נכנס את אייר המין זה כמה פעמים, אני באתי אני ניסיתי לעצור אותו ברגע שהוא עשה כבר את הדבר שכailedו שהוא נכנס את אייר המין והוא עשה כבר את מה, Caino תקני אותן, פשוט אני לא יודעת איך להגיד את המילים. ואני אמרתי לו דבר אחד, אני החזקתי לו את הכתפיים ואני אמרתי לו תשמע, אני לא יכולה לעשות את זה לבת זוג שלי" (עמ' 148).

בשלב זה, לדברי המטלוננת, היא התעמתה עם הנאשם ואמרה לו שיפסיק והוסיפה כי לא נעים לה מא. אז: "שהוא שמע את זה אז הוא אומר לי [מטלוננת 7], את רוצה שאתה עצור? ברגע שאתה אמרתי לו כן, אני רוצה Caino לעצור את זהה. אחורי כמה שניות הוא בא אומר לי [מטלוננת 7], אל תדאיב [א]. הבית זוג שלי, היא לא תדע מה היה" (עמ' 151).

ובהמשך: "...אני שאלתי אותו אתה גמרת? אז הוא אומר לי לא, עוד לא גמרתי. אז הוא שאל גם אותך דבר אותו, אז אני אמרתי לו איך קוראים לזה, שאתה כן גמרתי... כי אני לא רוצה שמנשיך. עכשו, אם במקרה, ותקני אותי, אם אני אומרת, אם במקרה ואני הייתי גמורה והוא היה גמור וחולילה אני לא הייתי יודעת על המחלוקת של האידיוט, שכailedו אני לא ידעתי מה זה האם הייתי נדבקת אז אני לא הייתי לוקחת סיכון. עכשו, Caino אין לי מה להפסיד כאן, אני יותר מאשר פחדתי זה..." (עמ' 152).

לאחר שהתוועת רעננה את זיכרונה, המטלוננת הוסיפה כי הנאשם אמר לה שהיא הבחורה הראשונה שהוא מקיים עמה יחסי מין וברגע שרצתה לעצור את האקט הנאשם אמר לה שהיא עשו לו צמרמות בגוף. לדברי המטלוננת "פה

כבר נפלתי קורבן, שכאילו אני הייתי תמיינה יותר נכון" (עמ' 153).

בנוגע למחולקת האם הנאשם עשה שימוש בקונדום, המתלוננת נשאלת תחילה בחקירה הראשית באופן ישיר, האם הנאשם עטה על איבר מינו אמצעי הגנה. לאור התנגדותו של הסגנור (ועוד בטרם התקבל מענה), השאלה נשאלת בשנית באופן כללי יותר: "ש: איך היה איבר המין שלו?" והמתלוננת ענתה: "אני לא יודעת. אני לא זוכרת. אני לא יודעת. אני לא יודעת איך". לאור תשובה זו, ה兜ובעת שבה ושאלת המתלוננת: "את יכולה להגיד מה היה עליו [הכוונה על איבר מינו של הנאשם]". הסגנור התנגדשוב לשאלת בניסוחה זה, ולאחר שדחיננו את ההתנגדות, המתלוננת נשאלת פעם נוספת: "בזמן האירוע, מה לגבי אמצעי מניעה?" ענתה: "זה היה בלי קונדום, בלי שום דבר".

בחקירתה הנגידית המתלוננת 7 אישרה שלא ראתה את איבר מינו של הנאשם, יחד עם זאת, שבה וזרה על כך ש"כailo קיימנו יחסי מין בלי קונדום בלי שום דבר". לאחר שהסגנור הקשה עליה ושאל כיצד היא אומרת שהוא היה בלי קונדום מבלתי שראתה את איבר מינו ענתה: "את האמת, אני לא זוכרת". בהמשך לכך, המתלוננת נשאלת מפורשתות: "אוקי, אז את לא יכולה להגיד לי שהוא היה בלי קונדום, את לא יודעת. נכון?" ענתה: "נכון" (עמ' 192).

בחקירה החוזרת, (ושוב לאחר התנגדויות רבות), המתלוננת התבקשה לתאר מה ראתה או הבחינה בעת שהנאשם ביקש ממנה לבצע בו מין אוראלי וענתה: "...הוא הוריד לי את הראש, כאילו אני לא ראיית, אני לא יודעת אם אני ראיית את איבר המין שלו...אני לא ראיית. אם אני משקרת או לא משקרת, אבל הוא רק הוריד לי את הראש כדי שאני אמוץ לו את איבר המין.." (עמ' 212).

ביחס למחולקת האם הנאשם ידע אותה על מחלתו: המתלוננת 7 הדגישה כי לא ידעה על המחלתה של הנאשם וזה לא סיפר לה על כך: "בקשר גם למחלת שלו אני לא יודעת על זה בכלל...מחלת, תקני אותו אני לא יודעת איך להגיד את המילה פשוט, אידס" (עמ' 145). על כך חזרה בהמשך עדותה מספר פעמים: "...לגביו המחלתה אחראית כל מה שהוא, כל המקרה שלי ושלו אז עבר כמו זמן תקופה ובת זוג שלי [א]. גם לא ידעה שיש לו את המחלתה הזה" (עמ' 156). ובדומה: "לא, אני לא יודעת בזמן האירוע" (עמ' 159).

המתלוננת מתארת כי גילתה על המחלתה של הנאשם לאחר האירוע, בעקבות כך שכתבה את שמו ב"גוגל" וקרויה בכתבה שהוא חולה אידס והדביך כמה בנות בעבר. לדבריה, היו לה חששות ולא עשתה בדיקת אידס עד אשר החברות שלה גם א. ואחותה שמשמשת עבורה אופטומרפולוגית אמרו לה שתעשה את הבדיקה. היא ביצעה את הבדיקה ויצאה שלילית (עמ' 158).

המתלוננת פירטה בנוגע לחוב שהיא לה למכות בסכום של 2,700 ₪. באחד הימים, בעת שהיא בביתה של א. לבדם, הנאשם שהתחילה לעבוד באותו יום הציע לה שתיתן לו 2,700 ₪ לשלם לבעל המכולת והוא יעדור לה בסכף. בפועל הוא השתמש בסכף לשלם עבור נסיעות לעבודתו ובכסף שנותר הציע לה שירכשו SIGAROT ומצרכים לבית והיא הסכימה. משהging מועד התשלום לבעל המכולת, ב- 28 בחודש, הנאשם אמר לה שאין לו את הכסף והוא ישלם לה ב-10 בחודש. המתלוננת נאלצה להתחנן לבעל המכולת שידחה את התשלומים. משהging ה-10 בחודש, הנאשם שוב אמר לה שאין לו כסף ולאחר שאמורה לו שתפנה למשטרה, הוא הציע לה שהוא ילווה מא. 1800 ₪. כך שלמעשה הוא ניצל גם אותה וגם את בת זוגה כי הוא מעולם לא החזיר להן את הכספיים.

דין והכרעה:

בשונה מכל יתר האישומים, באישום זה, אין טענה כי יחסיו המין געשו שלא בהסכמה החופשית של המתלוונת והעבירה המיוחסת לנאשם היא של מעשה העולול להפיז מחלה. משכך, הקביעות העובדתית תהינה בזיקה לעבירה זו בלבד.

לגוף של דברים, ובתמצית, התרשםנו כי המתלוונת 7 תיארה את הדברים שחשוה וחוויתה, מנוקdot מבטה כהוויותם, מבלי להוסיף או לגרוע. אף שמדובר בעודה בוגרת, ורובה ליט שעל פניו מבינה את שהיא נשאלת, תשובייתה היו מעת יולדותיות, נאיות, פשטיות אך ישירות וכנות. המתלוונת לא אחת התנצלה לגבי האופן שבו היא מתנסחת, וביקשה מהתובעת לתקן אותה, (ה גם שלא היה צריך בכך). בדומה, מספר פעמים, לא "מצאה" את המלא המתאימה ושוב ביקשה את עזרת התביעה.

המתלוונת לא זכרה חלק מהפרטים שמסרה בחקירה ואולם לא השילמה את הפרטים הללו מראשה אלה צינה שאינה זוכרת ונזקקה לא אחת לריענון. חרב כעסה של המתלוונת על הנאשם, (שאותו לא הסירה), היא נמנעה מלהגידים או להפריז ביחס למשוע. חשוב מכך, המתלוונת ביקשה לבדוק בתיאוריה גם כאשר היה בכך לכואורה לפעול לטובת הנאשם או לעורר תחיות ביחס לגרסתה.

כך למשל, הסבירה את סירובה להמשך יחסיו המין, לא בשל כך רצתה בקיים יחס מיין אלא בשל רגשות האשם מכך שהוא "בוגדתו" בא. בדומה, תיארה כי לאחר שסירבה לבצע מין אוראלי, הנאשם לא כפה זאת עליה בכוח. כך נהגה גם ביחס לאתות העיקריות השניות במחלוקת הנוגעת לשימוש שעשה הנאשם, אם לאו, בקונדום. לו כל רצונה של המתלוונת היה להעليل או להפריז או אז בנקל, הייתה אומרת למשל שנקט באלימות וכי ראתה בעינה את איבר מיינו של הנאשם ללא קונדום.

מדובר במתלוונת, מונמכת קוגנטיבית, הסובלת מבעיות פיזיים רבים, נעדרת תחכום לא כל שכן מאפיינים עבריניים. בעניין זה, חרב הרצון של ההגנה להארה באור שלילי שלא לומר ברויין, (בהתאם על השיחות שלה עם הנאשם ובהן היא דורשת ממנו שיחזר לא. את הכסף), הרושם כי מדובר במתלוונת נאיות איננו משתנה, ואולי אף מתחדד. בשיחות אלו המתלוונת מצירה באופן מעט יلدוטית את ה"אח השוטר" שנכנס לתמונה ובמהמשך את הידיך "הסמי" שגם נחלץ לשיע. משיחות אלו ניכרת דווקא מצוקתה הכלכלית של המתלוונת שלא יודעת כיצד תסתדר ב 28 לחודש כאשר תצטרכ לשלם את חובה, לצד הצער מכך שהנאשם פגע גם בחברתה א. למעשה, יותר מאשר "מאימת" על הנאשם, היא מתהננת שיחזר לה את כספה. לא בכספי שיחות אלו לא עשו רושם רב על הנאשם, ולא הניעו אותו להחזיר לה את כספה.

על כעסה של המתלוונת ומצוקתה הכלכלית ניתן למוד מדבריה בסיום עדותה לפנינו, בהם ראתה לבקש מבית המשפט שיעשה צדק ואולם, לא ביחס לעבירה של הפצת מחלת או אינוס אלא ביחס לכיספים שהנאשם לקח ממנה (ה גם שהוא כלל לא מואשם בכך): "תראו אני מקווה שהצדק הזה יהיה בסדר. זה ההחלטה שלכם. זה שאינו לא קיבלתי את הכסף, אני נפלתי קורבן. לא רק אני אלא גם הבית הזה שלי...". (עמ' 213).

התיאור של המתלוונת מכך שנעלבה מהנאשם בשל כך שבסיום המגע המיני בינם לא התקיים אליו, היה כן ואottonti, כפי שהיו רבות מתשובותיה: "אמרתי לו...כailo מה, אתה לא מתיחס אליו בשום דבר אחר מה שאתה עשית? מה הוא היה עושה? הוא היה בודק בטלפון" (עמ' 151). המתלוונת הרבתה לציין כי היא תמיינה ויכול שזו הבניה בדייעבד. מכך מקום זו גם התרשםותנו.

בשל מאפייני המתלוונת 7 לא מן הנמנע כי הנאשם, בתקומו כי רב, הצליח בנסיבות רבות ו"במתќ שפטים" לתמן

אותה, להפעיל עליה מניפולציות גם בהקשר לאותם כספים נטענים, וגם ביחס ל"משכיתו" ה גופנית אליה עובר, ובמהלך קיום יחסינו המין: "הוא היה בא ואומר לי את הבוחרת הראשונה...כailo אני בחורה הראשונה ואני כailo עושה לו צמרמורות בגוף". הנאשם איננו מכחיש שאמר לו שהוא גורמת לו צמרמורת והנהה ולא יכול היה לעזר מלצחוק כשהתייחסו בו בחקירהתו שאמר למטלוננת שהיא הבוחרת הראשונה שקיים עמה יחס מיין (ת/26, עמ' 13).

מתוך שאנו מוצאים את המטלוננת 7 מהימנה, אנו מקבלים את דבריה לגבי כך שהנואם לא ידע אותה שהוא נשא איידס. האופן שבו תיארה את חששה מגילו זה, הפעולות אותן ביצעה עובר לגילוי (בדיקה בגוגול) ולאחריו (בדיקה איידס) מוסיפים לדבריה ממד נוסף ולא מצאנו מקום לפיקפק בהם.

באשר לשאלת האם הנאשם עטה קונדום, המטלוננת אמרה בחקירהתה הראשית כי הנאשם היה ללא קונדום וছזרה על כך גם בחקירהתה הנגדית. אף שכך יכול ומדובר בהסקה בלבד שכן בהמשך חקירתה הנגדית, הסבירה כאמור שלא ראתה איבר המין במהלך קיום יחסינו וכך גם לא ראתה כאשר הנאשם ביקש שתבצע בו מין אוראלי. המטלוננת אישרה שאינה יכולה לשולול שהנואם עטה קונדום. במצב דברים זה, גם שגרסת הנאשם ביחס לאיושם זה רוחקה הייתה משלכנו, מתוך עדות המטלוננת, נוצר ספק בנוגע לשאלת עובדיות זו. ספק ממנו זכאי הנאשם להנות.

טרם סיום פרק זה, מוצאים אנו מקום להעיר בנוגע לניסוחו של כתב האישום והנלמד ממנו. בעניין זה, בסעיף 8 לעובדות כתב האישום מתוואר: "המטלוננת 7 דחפה את הנאשם ואמירה לו פעם אחר פעם כי היא רוצה להפסיק שכן איננה מעוניינת לפגוע בא. וכי מעשייה עמו מהווים בגידה בא. הנאשם בתגובה השיב כי א. לא תדע והתעלם מדבריה. המטלוננת 7 שכבה במיטה ולא אמרה דבר במשך 20 דקות בהן הנאשם המשיך לבועל אותה...". למעשה, גם בעדותה בבית המשפט במענה לשאלות הโตבעת, המטלוננת תיארה כי בשלב מסוים, במהלך קיום יחס מיין היא פחדה, אמרה לו שהיא לא יכולה לעשות את זה לחברתה והוסיפה: "התחלתי להיאבק איתו כailo לעזר אוות...הוא כailo אחריו שהוא הכנס את איבר המין אליו כמה פעמים, אני באתי אני ניסיתי לעזר אוותו ברגע שהוא עשה כבר את הדבר, שכailo שהוא הכנס את איבר המין...".

על פניו, ניתן ללמוד מן המתוואר כי משלב מסוים, יחס מיין לא היו בהסכמה החופשית של המטלוננת (ואין זה משנה מודיע סירבה לכך לקיימ יחס מיין), ולמצער, נעשו כאשר הנאשם "עוצם עינוי" או לכל הפחות, אידיוש, לגבי כך שהם נעשים שלא בהסכמה. המשמעות, מטעה, בחרה ליחס לנואם אך ורק עבירה של מעשה העולול להפיז מחלת. למעשה, גם במהלך עדותה בבית המשפט הโตבעת הצהירה כי ככל שהמטלוננת תחזור על דברים שמסירה במשטרה (@email בסיסם יש להניח נוסח סעיף 8), ולא תוסיף עליהם, או אז לא תבקש להרשייע בעבירה נוספת (עמ' 149-150).

ודוק, מקום בו המאשימה, מטעה, סבורה הייתה כי אין ראיות מספיקות ליחס לנואם עבירות אינזס, או אז היא אינה יכולה לנוכח כתב אישום שהמתוואר בו מגלם עבירה כזו בבחינת "להיות בלי ולהרגיש עם", וחבל שכך.

עתונאית ליאור שלן

תמצית עדותה של ליאור:

ליאור העידה לפנינו ביום 13.11.22. במסגרת עדותה הראשית פירטה כי היא עוסקת כעתונאית תחקירים עבור אתר "מאקו". היא בעלת תואר ראשון בקרימינולוגיה ולומדת לתואר שני גם בתחום זה.

תחילת עבودתה על החקירה בעניינו של הנאשם נועשתה לאחר שראתה פוסט בפייסבוק של כתבת אוניברסית (להלן: "האוניברסית") שם נכתב שבוחר בשם "דקל שושנוקר" שפגע בה עתיד לשפט בכלא. היא יצרה קשר עם כתבת הפוסט, שאלתה אותה לגבי הנאשם "מה הסיפור שלו?". האוניברסית פנתה אותה לכתבות קודמות שהיו בקשרו. לאחר תקופת האוניברסית פנתה אליה שוב עם קישור לפרופיל פייסבוק של "מתנאל שושנוקר". היא נכנסה לפרופיל, ראתה שיש בו תמונה של "דקל" והבינה שמדובר באותו אדם. האוניברסית סיפרה לה "זה הוא" (הכוונה זהה הוא זה שפגע בה).

היא החלה לעקוב אחריו בפייסבוק ולהיכנס לפוסטים שהוא מפרסם. בשלב מסוים, האוניברסית יצירה עמה קשר וסיפרה לה שהנאשם פגע בחברה שלו אולם לא הייתה מוכנה למסור את פרטייה. (יצוין כי כפי הנלמד, בשלב זה ליאור ידעת את שמה הפרטי של האוניברסית זהה לזה של א). לדבריה, היא הבינה "כי יש כאן איזשהו סיפור".

באותה תקופת הנאשם היה פעיל בקבוצת פייסבוק באשדוד והוא העלה פוסטים שקשורים לעיסויים, תרומות לנזקקים, לרבות פост שבו הוא מחפש אישתו שוכן לפרק בפניה את שעל ליבו. ראתה שאחת התגובהות לפוסט זה הייתה מבחרה בשם א. שככבה שהיא תשמח לשוחח ולעזר לו ובהמשך גם עשתה לו "לייק". הבינה שהם בסוג של קשר ולכן פנתה אליה.

עם יצירת הקשר, א. מיד אמרה לה שהיא חייבת לספר לה מהו ובהמשך פירטה שהנאשם אכן מישמי שהיה מכירה אצלה בבית. היא חושבת שא. דיברה על מתלוננות 1 או מתלוננות 3. מכיוון שהיא הבינה שהציבור עלול להיגע מעשי של הנאשם, וכי שולמדת את התחום הזה, הבינה שהיא לא יכולה להתעלם ממה שנאמר לה ויצרה עמן קשר באופן מהיר.

המתלוננות 1 ו-3 אמרו לה שהנאשם פגע בהן אבל לא הגיעו לתמונה במשטרת "כי הן לא מאמינות בגוף הזה". היא פנתה לאוניברסית על מנת שתקשר אותה עם חברה שלה שלדבריה נפגעה מהמנאשם והוא שוב סירכה. בדיעבד, התברר לה שאוותה חברה שנפגעה היא המתלוננת 7.

היא הסבירה למצלוננות את החשיבות בהגשת תלונה למשטרת, אך הן סירכו. העודה העידה שהיא יכולה להיות להסתפק בפרסום התלונות ו"להמשיך בחיים", אולם החלטה לעזור למצלוננות להגיע למשטרת ולהתלוון.

באשר למצלוננות 3, לדבריה היא "מאוד הסבירה לי" כמה היא לא מוכנה ללקת למשטרת להגיש תלונה. כשהיא סיפרה לי את הסיפור שלה הבנתי שיש כאן מושה חריג, שהוא שחייב להיות, שהמשטרת תדע ממנו" (עמ' 278). ליאור נסעה עצמה מTEL אביב לאר-שבע כדי לקחת את המצלוננות 3 לתחנת המשטרת. היה למצלוננות 3 קשה מאוד להיכנס לתחנה והיא ממש שכנעה אותה והבטיחה לה שהיא מחייבת בחוץ והוא תהיה שם בשבילה. המצלוננות 3 סיפרה לה שהנאשם נתן לה משקאות וסמים, הם נרדמו "ואז היא התעוררה באמצע הלילה כאשר המין שלו בתוכה... ואני זוכרת שהיא אמרה לי שהיא ממש רצתה החוצה וממש בכחלה לאלהיים למה זה מגיע לי". כשאני שמעתי את זה לבן הרגשתי שאני לא יכולה להתעלם..." (עמ' 279). מהشيخה עם מצלוננות 1, זכרת שהיא לה סיפור דומה. דרך א. הגיעו גם אל מצלוננות 6 שסיפרה לה שגם היא נפגעה על ידי הנאשם בביתו, מול הילדה שלה, אחרי שביקשה תרומות בקבוצת פייסבוק.

לייאור הסבירה, כי המנייע העיקרי שלה בכל הסיפור היה ההבנה שגם היא לא תסייע למצלוננות, הן לא תיגשנה עצמאית למשטרת "כי הבנתי זהה לא עוד סיפור. אלא הן צריכות את העזרה שלי" לבן אדם כדי זהה يتגלגל למשטרת" (עמ' 280).

באותה תקופה היא פעולה תחת פרופיל פיקטיבי שבו צינה שנפגעה מהנאשם והוא תשmach לדעת האם עוד אנשים נפגעו ממנו. לטענה, "היום אני יודעת שזאת טעות, אבל למעשה הדבר גם הגעני לעוד אנשים". היא פרסמה את הכתבה רק לאחר שהמתלוננות הגישו תלונה במשטרה: "אני לא עשית שום דבר תקשורתי לפני שהוא נעצר כי לא רציתי לפגוע בחקירה הזאת והבנתי שהתקיד שלי כעיתונאית, פה, קטן מהתקיד שליadam..." (עמ' 283).

בחקרתה הנגידית הסבירה, כי אינה יודעת מי עוד הגיע תלונה נגד הנאשם מעבר למטלונות שהיא עמן בקשר (ובחומר נוספת שדיבר על כספים ותיארה את עניינו במשטרה). באשר לפתחת הפרופיל הפיקטיבי הסבירה: "אני לא יודעת מה פסול או לא פסול. אני לא חתמתי על איזשהו אתיקה שאנני נכנסתי לעבוד במאקו. אני כן יכולה להגיד לך ששאני מודה שלפתוח פיסבוק פיקטיבי ולפרסם, 'אני נפגעת', הייתה טעות מבחינתי adam, לא כעיתונאית" (עמ' 361).

לדבריה, כאשר הבינה שא נחקרה כחשודה היא גוננה עליה: "כי א. קירה אותה אמרת לשלוש בנות או ארבע ובגלל ההערה הזאת אמרה השוטרת... אז אני רציתי לשמור עליה ולהבהיר לחוקרת שא. היא לא בצד השני" (עמ' 363).

ביחס לשאלת האם התרשמה שא. כUSA על הנאשם כי אנס את בת הזוג שלה, ענתה בשילילה והוסיפה: "אני לא יודעת, אולי אני יודעת מה עובר לה בראש...אני זאת שפנית לא... זה לא שהיא באה אליו ואמרה לי אני כועסת עליי, בואי נעשה...אני פניתי אליה כי רأיתי שהיא הגיבה לה [צ"ל לו] בפוסט שהוא מחפש מישוי לפrox, אני לא יודעת ואני פניתי אליה והיא שיתפה איתי...". היא לא בטוחה לגבי סדר התלונות ששמעה: "אני פניתי לא[...]. ולדעתי הראשונה ששמעתי מהאורע שלה, הי[...](ת)ה [מטלוננת 3][...]" (עמ' 366).

כשנשאלת לגבי הפרטים שמטלוננת 1 מסרה לה ענהה: "אני זכרת מ[מטלוננת 1] כן מאד, שאחרי האירע היה בינויהם התקשורת בה הוא אמר כי אם היא תלונון במשטרה הוא יתאבذ, זה אני זכרת טוב מאד. לגבי מה שהיא באותו לילה, אני לא בדיק זכרת, אני לא זכרת אם היה שם אונס או לא..." (עמ' 367).

טענות ההגנה ביחס לעיתונאית ליורה:

להגנה יש טענות, מלאו הרימון, כלפי העיתונאית ליאור. כך ובחמיצית נטען כי: "הגב' שלו כדי לקדם את האינטרס האישי שלו, פעלת בניגוד לחוק תוך שהיא משבשת ביודען מהלכי משפט, מתאמת בין עדויות, נפגשת עם מטלונות לפני ואחרי חקירתן ועושה כל העולה על רוחה בחסות משטרת ישראל אשר לרגע לא סבירה כי יש מקום לחזור אותה באזהרה" (סעיף 157 לסייעי הגנה); "מרגע שהגב' שלו שמה לה למטרה את הנאשם, היא הפכה לאובייסיבית כלפיו, תוך כדי שהיא פעלת נמרצות על מנת שכל האנשים שנפגעו מדקלה, יסورو למשטרה ויגשו תלונה..." (שם סעיף 159); "המדובר בתלונות מהונדסות אשר עברו דרך מוחה האפל של הכתיבה, והועברו על ידי היחידה החוקרת באמצעות המטלונות... העדות נמסרה אمنם על ידי המטלוננט, אולם המה אחורי העדות, שיר לכתבת..." (שם סעיף 160).

לא מצאנו ממש בטענות הנ"ל. ונסביר:

למקרה הסיכומים כמו גם חקירתה הנגידית של הכתיבה, יכול בטעות להיווצר הרושם כי המעשים המיוחסים לנאים והטלונות השונות, באו לעולם אך בעקבות החקירה אותו ערכה. בפועל, התמונה שונה תכליתית.

אנו יודעים באופן פוזיטיבי מטור החוקרים, כי הרבה לפני מעורבותה של הכתיבה, המטלוננט 1 הטיחה בנאים כי פגע בה מינית כפי שהדבר מוצא ביטוי בתקנות בינוים בתאריכים 4-6.10.21 (ויר' הפרק שדן בכך). בדומה, נלמד

מחומר הריאות כי המטלוננת 3 ספירה לא. על מעשו של הנאשם וזאת בשים לב לכך שמטלוננת 1 מטיצה בנאשם באותן כתובות, שהיא יודעת שיש עוד מטלוננת אחת שהוא פגע בה. מתוך עדותה של הכתבת, אנו למדים שגם הטענה כי הנאשם פגע במטלוננת 7 מצאה ביטוי בפוסטים של האנונימית טרם החלה את החקירה.

אכן, הכתבת הייתה זו שעודדה את המטלוננות לגשת למשטרה, הסבירה להן על ההליך, נסכה בהן ביטחון ולא זו בלבד, סייעה להן להגיע למשטרה. ברם, כפי שפורט באריכות, ברובם של המקרים מדובר במטלוננות מוחלשות, נעדרות כל תמיינה, מטלוננות הבאות משולי החברה הישראלית שאין בוטחות במשטרה ובגורמיensus ממסד אחרים. כפי שכבר ציינו, ההליך של הגשת תלונה בעבירות מן מטבחו,קשה מרכיב וכורע בתשומות נפשיות ופיזיות רבות. עברו המטלוננות בתיק זה, ההליך קשה שבשתיים. בנסיבות העניין, הדרך בה פעולה הכתבת, כאשר כפי דבריה יצאה מ"קובעה" עיתונאית והחלטה ברמה האישית והאנושית לשיער למטלוננות, לא רק שאינה פסולה, אלא היא מבורכת ורואה.

זאת ועוד, אין חולק כי העיתונאית ליאור היא בבחינת "חוט מקשר" בין (חלק) מהמטלוננות והגעתן למשטרה. היא זו שעודדה אותן לתלונה ואת חלוקן אף הסיעה לתחנת המשטרה (כשהיא ממתינה מחוץ לתחנה בזמן שהן מוסרות תלונה). ואולם אין בכך למד בשום צורה כי אגב הסיעו שהעניקה להן, שתלה בפייה גרסה ורקרה מזימה שנועדה להפליל את הנאשם על לא עול בכספי. כל מטלוננת הייתה בקשר עם ליאור העידה וnochkrha ארוכות על קשר זה. חלוקן לא היו שבועות רצון מקשר זה, חלוקן תיארו קשר קצר ככל תכליתו עזרה טכנית בהגעה לתחנת המשטרה שבה לידי סיום מיד לאחר מכן. ודוקן, אף לא אחת מהן טענה כי שודלה לשקר ולהעליל על הנאשם דברים שלא עשה. למעשה, גם להגנה אין כל ראייה לפוללה זדונית שביצעה העיתונאית. נדמה כי בשל כך, נכון היה להימנע מלהתבטא באופן כה נחרץ ומכפייש וליחס למשניה מניעים פליליים.

אכן, ביחס לא. ומטלוננת 7 מוטב היה כי קיבלת גרסתן תעשה בנפרד ואולם, ליאור העידה כי היא אינה חוקרת משטרה. א. הייתה יותר ורבעאלית מהמטלוננת 7 (בדומה גם להתרשומותנו) כאשר בכל מקרה נזכיר כי. ומטלוננת 7 הן בנות זוג שmailtoyal גרו ביחד ודיברו על מעשו של הנאשם טרם מעורבותה של ליאור, וכי בענינה של מטלוננת 7 גם לא הוגש אישום בעבירות אינוס.

יתרה מכך, נגד הנאשם הוגשו תלונות במשטרה על ידי מטלוננות נוספות ללא מעורבותה של ליאור ומבל' שהכירו את א., מטלוננת 1 או מטלוננת 3 (ר' למשל מטלוננת 2 ומטלוננת 5). עצם קיומן של מטלוננות נוספות המתארות פגיעה מינית במקומות זמינים מלאו שתוארו על ידי המטלוננות שהיו בקשר עם הכתבת, חותר אף הוא תחת הטענה שהתחקיר הוא זה ש"હolid" את אותן תלונות ואין בלטו. לכך נוסיף דבר קיומן של ראיות מפלילות עצמאיות, שאין קשורות לכתבת ומהלישות את טענות ההגנה, החלים ממליא, בענין זה.

זאת ועוד, בטענת ההגנה מובלעת הנהחה לפיה המטלוננות 1, 3 ו-7 עשו יד אחת עם הכתבת ליאור להפליל את הנאשם, תיאמו עדויות ובנו גרסת בדים. טענה זו מתעלמת מכך שהמטלוננת 1 אינה מכירה את מטלוננת 3 ועל כן לא ברור מדוע תשתפנה פעולה האחת עם השניה בהפלת הנאשם. בדומה, כמעט ואין היכרות בין מטלוננת 3 לבין א. במצב דברים זה, גם אם א. לכאהה כועסת על הנאשם (ኖכח סברתה שאנס את חברתה) לא ברור מדוע המטלוננת 3 תשתף פעולה עם עסזה זה.

באשר לטענות ההגנה על כך שהכתבת ליאור הפרה את כללי האתיקה העיתונאים, הרי בית משפט זה אינו ישב בכובען כבית הדין לאתיקה מטעם מועצת העיתונאים.

שתי הערות טרם סיום פרק זה.

הערה ראשונה, נוגעת לכך שההגנה, במסגרת החוקיות הנגדיות, הטיחה בכתבת ליאור דברים שלכאורה מסרה במשטרת לגבי התיאורים ששמעה מהמתלוננות בנוגע למעשיו של הנאשם. בדומה, על בסיס הדברים שהכתבת מסירה במשטרת, המתלוננות נשאלו לגבי פרטיים שלכאורה מסרו בכתבת שונים מעודון לפנינו. אף שכך, אמרותיה של הכתבת במשטרת לא הוגשו לעיינו באופן שנייתן יהיה לבחון הטענות לעומקה.

הערה שנייה נוגעת לחשיבות הרבה של "עיתונאות חוקרת", בין שהדבר נוגע להתנהלות הרשות, גורמים עסקיים או עבירות פליליות. פעמים רבות חוקיות משטרתית שהובילו להגשת כתבי אישום ובהמשך למצוי הדין עם ערביים, הורtan בתחקיר עיתונאי מڪצועי ואמץ.

ברי כי תחקיר העיתונאי הינו אך תחילתו של הליך ולא סופו, וחurf חשיבותו, אין בו ממש מתן היתר בלתי מוגבל לפריצת הגדרות. בסופם של דברים, בית המשפט הוא זה שמתקיים לבחון את קובלותן של הראות והמשקל שיש לתת להן בשים לב לאופן התגבשותן. במקרה הנדון לא מצאנו כי מעורבותה של העיתונאית ליאור היה בה כדי לפגום במשקל אותו הענקנו לגרסת המתלוננות.

הערכת גרסת הנאשם:

עדותם של הנאשם כפיינו כמו גם גרסתו בכללותה, הותירה רושם שלילי עז. חurf רצונו של הנאשם ללמד על עצמוcadom פשוט, הסובל מחולאים רבים, העובד למחייתו וմבקש לשיע לזרות ככל שידיו משגת, בפועל מדובר בנאשם מתוחכם, חד לשון, מניפולטיבי שלא בחל בשום דרך לצורך שימוש מאושיו המינאים. הנאשם פועל, שלא לומר "עובד", במשך תקופה באיתור מתלוננות מוחלשת דרך פרטומים ברשות החברתיות (בעיקר באמצעות הפיסבוק) ומשאלו נמצאו, הפעיל עליו מניפולציות תוך שימוש במצגי שווה, ניצול ציני של מצוקתו והכל תוך התעלמות מרצונו. את מעת הכספי שהרוויח "הSKU" בקידום תוכניות שרקם שתכליתן ניצול מיני של אותן מתלוננות.

ה הנאשם לא סיימ 12 שנים לימוד, אין לו תעודה בגרות והוא נעדר השכלה אקדמאית כלשהי, לא במשפטים, לא במחשבים לא בפסיכיאטריה, ולא בכלל. הנאשם לא שירת בצבא, הוא אינו מדריך קרב מגע, אינו מומחה בנשק ואין בעל רישיון להחזיק נשק.

למעשה, מדובר באדם חסר אמצעים כלכליים, המוכר ברווחה ונתרמן על ידי הביטוח הלאומי עם חובות בהוצאה לפועל. אין לו רכוש הרשום על שמו והוא לא עתיד לקבל ירושה בשווי רב ממנו דהוא (לטענתו הוא חתום על כר שלל מה שהוא אמר לקלם מהעיזzon של אביו, אם בכלל, יועבר לאומו) (עמ' 858). בתקופה הרלוונטית, הנאשם עבד תקופה קצרה של חודשים, בסופו שבוע בלבד, כשומר בכניסה לקניון ללא נשך (וגם ביחס לעובודה זו לא הוצאה כל מעודה או מסמר שלימדו על איזו שהיא הכשרה שעבר) (ת/10, עמ' 3-2). בחלק מהתקופה הנאשם לא יכול היה אף לממן לעצמו מקום מגורים ועל כן פלק דירת חדר קטנה יחד עם א. כאשר על פי ההסכמה ביניהם היא זו שמלמת את שכר הדירה והוא משלם את ההוצאות.

אף שכך, הנאשם, צייקית, מציג עצמו כבעל יכולות, אמצעים, קשרים, והכשרות שונות בהתאם לSTITואציה, ובכללן שהיה במקרה בפרק כדי ליצור עבורו הזדמנויות להימצא ביחידות עם מי מהמתלוננות ובתווך כך לפגוע בהן. הנאשם עושה בחלק

מהמרקם שימוש בשם נعروו (לדבריו) "נתנאל" ובחילך الآخر בשם "דקיל", לעיתים במקביל, על מנת לטעטש זהותו או לבסס יחסי אמון עם המתלוונת.

הפסادة של פילנתרופ שכל כולו כוונות טובות לסייע לשם שמיים גרמה לכך שהמתלווננות שלא הכירו את הנאשם, בטחו בו, התקרבו אליו ואפשרו לו את אותה "שעת כשר" לתקוף אותו מינית. במובנים מסוימים, וביחס לחלק מהאישומים, ניתן לראות בהזמנת הנאשם לשוחות בנוכחות המתלווננות בכיסות של אדם שבא לסייע להן, משום הטעיה ומרמה שכן הן מבחינתן רואות בו כדי שמנסה לעזר, הוא מבחינתנו רואה בכך הזדמנות למשיכו המיניים.

כך באישום השני, יצירת הקשר עם המתלוונת נעשית בכיסות של משפטן המעוניין לסייע למתלווננת בתביעת רשלנות ובהמשך כמדריך קרב מגע; באישום השלישי, יצירת הקשר הראשון עם המתלוונת נעשה לכארה על מנת לסייע לה כלכלית; יצירת הקשר באישום הרביעי נעשית לכארה מתוך כוונה לסייע לה בחובות; באישום החמישי יצירת הקשר נעשית לדברי המתלוונת כאשר הנאשם מציג עצמו כטפל רגשי שיכל לסייע לה להתגבר על תקיפה מינית שעבירה. לדברי הנאשם הקשר עם המתלוונת נוצר על מנת שתסייע לו באיתור מכירה באמצעות המרשחת; באישום השישי יצירת הקשר נעשית לכארה על מנת לסייע למתלוונת ברכישת מזון לילדיה. במרביתם המוחלט של המקרים, הנאשם הוא זה שיזום את הקשר לאחר שקרה פостה שהמתלווננות העלו.

אין מדובר בהסקה שכן הנאשם ב"פרץ של כנות" ציין זאת בምפורש. כך למשל, ביחס למתלוונת 4 ציין: "לגביו [מתלוונת 4] כן באתי אליה במטרה לעזור לה בכל מה שביקשה אבל בראש עצמי לה הציע לה הצעה מינית ולשבב אותה. ש: אז אני מבינה ממה זה שהוא לא ידועה שזו הכוונה שלו[?]. ת: היא לא ידעה אבל כשישבנו אצלה בבית הצעתו לה אמרתי לה שתמן לבוש טיז ואני מוקן לשלם על זה, היא סירבה עד שבסוף הגיעו לעומק השווה..." (ת/28, ע' 2).

תשובותינו במשטרת לחשדות ולראיות שהוותחו בו היו מיתומות, מתפתחות, מתחמקות חלקן מתריסות והכל תוך שילוב אמירות קורבניות לגבי העול שנעשה לו. חלק מההתשובות ומההסבירים שמסר הנאשם הותאמו לראיות מפלילות חד משמעותו שהוותחו בו (בעיקר כתובות ושיחות טלפון) כאשר הנאשם מחדGIS מבין כי לא יכול להכחיש ומайдן GIS שולל את הפלילויות הנלמדת מתוכם עצמם. רבים מהסבירו אינם עומדים ב מבחני היגיון ושכל ישר, עומדים בסתרה לראיות אחרות ונעדרים כל תימוכין.

ה הנאשם הגדיל עשות כשבעדותם בבית המשפט טען כי החוקרת הראשית בתיק ניסתה לפתות אותו תוך כדי החקירה: "שפתילה לרקוד לי על השולחן ולובשת אדום, והוא עשו לי ככה אתה נ麝 אל? וושבת על השולחן עם רגליים חשופות והוא עשו לי ככה אתה נ麝 אל?... כנראה הבינה שני נ麝 לבחורות מלאות, והוא בחורה מלאה מן הסתם"; "היא עשו לי ככה מבליטה את החזה שלה..."; "שהיא לבשה שמלה מיני אדומה והוא התחללה לפתות אותי דרך השמלה הזאת" (ראה עמ' 729-728). צוין, כי חרף טענות קשות אלו, החוקרת קים שהעידה לפנינו לא נשאה ביחס להתנהלות המתוארת. יותר misuse בගרסתו השקנית בעניין זה כדי ללמד על פגמים שנפלו לכארה בחקירתו של הנאשם, יש באמירות אלו למד על עיסוקו האינטנסיבי של הנאשם במין, כאשר גם בהיותו עוזר תחת חקירה קשה כশמיוחסים לו חשדות חמורים, הוא עסוק בחזותה ומינויה של החוקרת. לא בלבד קשר, בהתייחסו למתלוונת 4, הנאשם ראה לנכון להציג כי ביקש ממנו לא לבוש "טיז" כי אותו זה מושך ואני ביקשתי שהוא לא תלבש" (עמ' 745); ביחס למתלוונת 2 "גינגיות זה מטורף"; בהתייחסו למקרה שלו זו. הנאשם מאשר כי נגע בחזה בעת שישבו בספסל ציבורי בנסיבות א. שהעירה לו על כר. כנסיאל בוגע לכך במשטרת, ענה: "יש לה חזה גדול מה אני אשם" (ת/26, ע' 35); הוא נמנה על "קבוצות של פורנו" בטלגרם (ת/28, ע' 4-5).

עמוד 72

באשר למTELוננות, הנאשם הקפיד לאטר מTELוננות שנסיבות שונות הן נמצאות במצבה, מוחלשת ועל כן קל לנצלו, וכי שיפורת להלן, רובן חוו תקיפה מינית בעברן כאשר הנאשם מודע לכך. חלון סובל במצבה כספית קשה (עד כי לא היה באפשרות לרכוש לעצמן או לילדיין מזון), חלון מוגנמות קוגניטיבית, כאשר בחלוקת מהTELוננות ניתן למצוא שילוב של המאפיינים המתוארים לעיל.

הTELוננת 1 עברה אינוס קשה בילדותה וחופה בפני הנאשם המינית שעבירה. המTELוננת 2, מגעה מבית חרדי, מאובחנת כפוסט טראומטי על רקע פגיעה מינית, ידעה את הנאשם על כך שנפגעה מינית. המTELוננת 3 חולת אפילפסיה, צרכנית סמים, אינה עובדת, ללא מקום מגורים קבוע, נעדרת כל יכולת כלכלית. המTELוננת 4 אם חד הורית, בעת הרלוונטית הגיעו לכדי חרפת רעב. פרסמה במרשתת שהיא זוקקה לסיוע. המTELוננת 5 קטינה בת 13 (!) במועד הרלוונטי עברה פגעה מינית ושיתפה את הנאשם בכך. המTELוננת 6 מאובחנת לוקה בפגיעה שכלי קל, אם לשולשה ילדים קטנים נעדרת יכולת כלכלית ונזקקת לסייע למזון לילדייה. המTELוננת 7 לוקה בפגיעה שכלי ביןוני, ומונה לה אופטורופס.

וביתר פירוט, ביחס לכל אחד מן האישומים:

ביחס לאיום הראשון, בחקירתו הראשונה במשטרה (שנערכה בבית החולים) הנאשם מתאר כי כל מה שהוא בין לו בTELוננת זה חיבור תוך כדי שינוי: "ישנו ביחס איז התחבקנו [...] ישנו ביחס שלושה אנשים באותו מיטה זה צפוף, אבל כן, אבל לא היה ממשו מיוחד. לפני שישנו ביחס עשתי לה קצת מסאג' והוא הסכימה ואיז ישנו ביחס והכל טוב" (ת/10, עמ' 8-7). כאמור, הנאשם לא שולל היתכנות של שינוי משותפת שלו יחד עם א. והמTELוננת 1 על אותה המיטה וכן גם לא מצין כי הם היו מחויבים לשון אר בתרנזה "עובדית" על מנת לאפשר את אותה שינוי (זאת למשל בשונה בדבריו לגבי האפשרות שהוא, א. ומTELוננת 7 ישנו ייחדיו, ור' ת/26, עמ' 11).

טענת הנאשם היא שהTELוננת 1 הגיעו לדירה כבר ביום שישי. אף שכך, בחקירה השנייה במשטרה (ת/26) הנאשם מאשר שהTELוננת 1 לא הגיעו אליהם בחבורה ציבורית ממשום זהה היה בשבתו ולא היו אוטובוסים (ר' ת/26, עמ' 15). גם בבית המשפט נשאל מדוע הציע ל[א.] לבוא במנונית למקום באוטובוס, הסביר שלא היו אוטובוסים. כאשר התובעת עימתה אותו שמתשובה זו נלמד שהיא שבת, הנאשם שינה את תשובתו ואמר "שאין לה כסף או ממשו, אני לא יודע, שאין לה איך לבוא, אז הצעתי את המונית", מבלתי לנמק מדוע העדיף לשלם מאות שקלים על מנונית "ספישל" במקום שקלים בודדים עבור חבורה ציבורית (ר' עמ' 971).

לא ניתן היה לקבל מהמעורב גרסה עקבית, אם בכלל, לגבי כך שנגע בחזה של המTELוננת. בעניין זה, הנאשם בדומה לפרטים רבים אחרים שינה תשובותיו באופן תדיר, בהתאם לראיות שהותכו בו (או שסביר היה שיש בידי המשטרה), שלא ימוק ולא כל הגיון. כך למשל בהודעתו השנייה במשטרה (ת/26) הנאשם שולל כי בעת שישנו ייחדיו במיטה יחד עם א., הוא נגע בחזה של המTELוננת 1, לא במכoon ולא באקריאי, "על החזה לא, לא שמעתי את הידיים עליה בכלל. ש: אני אומרת שהיא מעיפה את הידיים של מהחזה שלה ואומרת לך די דקל מספיק אני לא רוצה, אין לי כוח אליו עוזב אותו בשקט כל זה שהוא עם הגב אליו...ת: לא היה. ש: אני אומרת לך שאתה ניסית להכנס לה את היד אל תור הגופה והיא מעיפה אותך ממנה אבל אתה לא נרגע...ת: לא היה...".

בהמשך של אותה חקירה, כאשר הנאשם נשאל לגבי המסאג' שלדבריו עשה למTELוננת 1, הוא מפרט "עשיתי לה ברגליים, בגב" מבלתי להזכיר דבר וחצי דבר לגבי מגע בחזה. רק לאחר שהחוקרת מטיצה בו את התכתבות בין לו לבין המTELוננת 1 מיום 04.11.2014 בהן היא מאשימה אותו שפגע בה מינית, הנאשם טוען לראשונה שנגע בחזה של

המתלוננת תור כדין המסאג: "עשיתי לה מסאג' גב, היא הסתובבה, עשית לה מסאג' בבטן, בחזה, היא הייתה עם חולצה אבל אני באישור שלה הייתה עם ידים מתחת לחולצה וכנראה זה חרמן אותה והיא תפסה אותה והתנסקנו והתחבקנו אז עצרנו והוא ספירה לי שהוא נגעיה בעבר [צ"ל בעבר]. כאשר מティחים בנאש את המשך הכתבות, הוא מסביר, ללא היגיון של ממש, את רצונו להתאבד ובקשת הסליחה מהמתלוננת בכרך ש"נסחפנו במסאג'" (ר' ת/26, עמ' 21-20).

בבית המשפט כאשר הוטחו בו הכתבות מ-21.10.2014, ניסה בתחילת הבדיקה להוכיח את עצם הכתבות "את יכולה להראות לי בכלל שהו שהוא שלחה...את יכולה להראות לי" (ר' עמ' 976). בהמשך, הנאש שכח כנראה את הדברים שמסר במשטרה בהודעה השנייה וטען כי יכול להיות שנגע ב"טעות" בחזה שלה: "פשוט רציתי לשכב בנות, אז כנראה שהייד שלי נגעה לה בחזה אבל לא חיפשתי לעשות משהו...אני לא נגעתי לה בחזה. אני חיבקתי אותה, וכנראה שהייד שלי נגעה לה בחזה...לא במכoon...אני לא שאלתי, אני לא רציתי לגעת לה בחזה אי אפשר שלא" (עמ' 977). נפרד מכך שהדברים נמצאים בסתרה לדברים שמסר במשטרה כמפורט לעיל, יש לתהות על כך שהמקום היחיד שיכל היה להניח את ידיו היה על חזה של המתלוננת. ואם היה בתשובה זו ממש, הרוי שהיא מסביר זאת למתלוננת במסגרת הכתבות בינם, ולא היא.

הנאש טען כי אמר למתלוננת 1 בתוכנותם בינם מיום 06.10. שבעונתו להתאבד מכיוון ש: "לא היה בא לי להיכנס עוד פעם לבית סוהר ומשהו שעוז פעם יאשימו אותו בדברים שלא עשית ואנשים בוכים לי ונשמעים לי בטלפון ומאישים אותו בדברים שאני לא עשית אז כבר נשבר לי [...] אני ניסיתי איך שהוא לחיות לבנות את עצמי מחדש וכל פעם מחדש רוצים להפיל אותו או שרצו לעשות לי איזה שהוא משהו אז נמאס לי אז אמרתי שאני הולך להתאבד..." (עמ' 751). הסבר זה של הנאש רחוק מלבוכנו ואם יש בו גרעין שלאמת הרוי שהוא נגע לרישא של הדברים. אדם שמאשים אותו באונס על לא עול בכפו לא מתנצל ולא מביע רצון להתאבד. כפי שצווין, אין זה אלא חלק מהמניפולציות שנוגג הנאש לנוקוט בהן מול מי המתלוננות.

גם התיאור לגבי אותו מסאג' "חווני" שלדבריו עשה למתלוננת 1, מעבר להיותו חלק מגרסה מתפתחת, רחוק מלוורר אמון. בעניין זה, הנאש מסר בחקירה הנגידית כי: "שהתחלתי לגעת היה קפיצה והוא ספירה לי על התקיפה המונית שהיא עברה" (ר' עמ' 278). מתיאור זה נלמד כי לכואורה עם תחילת המגע המתלוננת נזכרה בתקיפה המונית וקפיצה - דבר שגם הביא לסופו של אותו עיסוי. הנאש גם מצין זאת "והיא ספירה לי שהיא התקיפה מונית, אז זוויות ממנה, וזהו".

תיאור זה אינו מתישב עם האופן שבו תיאר במשטרה את המסאג' כמצווט מעלה שם מסר כי בסופו של מסאג' מלא תשוקה כולל מגע בחזה ונישוקים, אשר לא קשור לرتיעה שלה מהגע, היא ספירה לו שהוא נגעיה בעבר. כשההתובעת נסתה לברר באיזה שלב בדיקת המתלוננת "קפיצה", הנאש שינה תשובתו וענה כי זה קרה רק לאחר ש"עbero כמה רגעים" תוך הוספה פרט חדש העומד בסתרה לדברים שמסר במשטרה לפיו הוא לא היה צריך להסיק שהמתלוננת "חרמנית" שכן היא אמרה לו זאת במילוותיה (עמ' 979-980).

הנאש נשאל בחקירה הנגידית האם מקובל שתוך כדין מסאג' נוגעים בחזה של האישה, סירב לענות ולאחר שבית המשפט הבahir לו את משמעות סירובו ענה כי: "זה לא מקובל אבל נגעתי". בעניין זה, מן הראי להפנות לפרטומי הפייסבוק הנושאים את שמו של הנאש שעוסקים במסאג' אותו הוא מציע לחת. כך למשל, ר' פרטום בקבוצה "מסאג'ים - עיסויים - ומה שביניהם נתנהל שונקר" מיום 29 לאוגוסט, שם מפורט: "עיסוי טוב ונעים לעכשו באשדוד אני ממוקם אני מעניק עיסוי כיפי ביותר ניתן ליפנות ל-053-7638285". בדומה, פост הנושא את הכותרת "דקל

ששונקר - 6 ימים" שם מפורט: "דרושים נסינים לפרויקט עיסוי לא לבשנים! 250 ל 4 שעות בלבד לפרטים השאירו מספר טלפון" [שגיונות במקור] (ת/13).

הנאשם שב וחזיר על כך שהמתלוננת 1 שהתחה בדירה במשך יומיים, הגיע בשישי ועזבה ביום ראשון בבוקר. מעבר לראיות שפורטו ססתוריות גרסה זו, גם הנאשם עצמו לא פירט את סדר היום שלהם במהלך אוטם יומיים. בפועל יש בתיאורים "חור" של יום שלם לגבי לא נמסר כל תיאור.

בבית המשפט הנאשם העלה לראשונה גרסה חדשה ולפיה גם אם המתלוננת 1 חשה, עת שככ לצדה במיטה, באיבר מינו או אז "אני גבר ולגבר מן הסתם פעמיים או שלוש בלילה יש לו כאלו האיבר מין שלו מזדקן, אין מה לעשות. נראה שהיא הרגישה את זה..." (עמ' 752). אין זאת אלא דוגמה נוספת נשאה הנאשם להתמודד עם הראיות שהוטחו בו, כאשר מחד גיסא הוא מאשר פרטי مجرסת המתלוננות, מאידך גיסא טוען כי מדובר ברגע תמים שלא כל כוונה מינית (כפי טוען שנגע במקרה בחזה של המתלוננת וכפי טוען שהמתלוננות התעוררה ב בכיכי).

אישום שני:

בהתאם למעהו שמסר, הנאשם מאשר כי פנה למתלוננת 2 (לאחר שפרסמה ברשות החברתי כי היא מחפשת עורך דין שמתמחה ברשנות על מנת לتبיע את הפסיכיאטרית שלה) והציג את עדרכו בהגשת התביעה ובתווך בכך גם הסביר שהוא יוכל לסייע לה בקבלת אישור לKennabiv רפוא. באשר לסתיפא, לא ברור כיצד בדיק יכול היה לסייע למתלוננת 2 להשיג אישור לKennabiv רפואי כאשר לעצמו התקשה להשיג אישור שכזה (ר' עמ' 720, פרוט' מיום 19.2.23)

הנאשם מאשר שביקש למתלוננת 2 שתעביר לו סיוכם מידע פסיכיאטרי עדכני ואף גבה עboro כך תשולם. הנאשם לא עשה דבר וחצי דבר ביחס לבקשתו של המתלוננת ולאחר ששמע שהיא עברה תקיפה מינית והוא חשש להסתובב, שם עצמו באחת (מעבר "ליידענותו" בתחום המשפטים)CMDRIN קרב מגע. הנאשם קבע אינה מקיים אימונים מבודדים במהלךם, גם לפיו דבריו, נגע בגופה, נישק אותה ונגע בחזה "חלק לימודי הגנה עצמית" והכל בהסכמה: "כשאני בקשרי לנשך היא הסכימה, כשאני בקשרי לגעת בה היא הסכימה, יש דברים שהיא לא הסכימה אז מבון לא עשינו אותם..." (עמ' 739 לפרט' מיום 23.02.19). אם כי בקשרוו במשטרת אישר כי לגבי חלק מהפעולות המתלוננת 2 ציינה בפניו כי זה "לא נכון לה" (ת/26(א) עמ' 92). זאת ועוד, בקשרוו הנגדית לא ידע להסביר מדוע היה עליו להציג גם את הפגיעה עצמה כדי ללמד את המתלוננת 2 כיצד להגןונו ואף אישר שכשהוא למד קרב מגע, המפסיק שלו לא נדרש להציג עליו את הפגיעה כדי ללמדו כיצד להגן על עצמו (עמ' 918). אף מבלי ששמענו חוות דעת מומחה בעניין, הטענה לפיה על מנת ללמד הגנה עצמית מפני עברייני מין יש לעורוך סימולציות הכוללות מגע באיברי המין, אינה מעוררת כל אמון, וזאת בלשון המעטה.

בקשרוו במשטרת הנאשם מאשר כי הציג עצמו "כמתמחה" בעריכת דין, דבר שאף עולה בקנה אחד עם הכתובות בין הנאשם למתלוננת 2 (ת/33). בקשרוו הנגדית אישר כי אדם סביר היה מבין מהכתובים כי הוא מציג עצמו כמתמחה בעריכת דין (עמ' 808). בבית המשפט נתן הגדרה חדשה למונח "מתמחה" "אני מתמחה מהחמים כי עברתי כל כך הרבה דברים..." (פרט' מיום 23.02.19, עמ' 739). הנאשם מאשר כי טען בצדק בפני המתלוננת 2 כי הוא עובד כאחראי לשמור בנמל התעופה בן גוריון (עמ' 798). הנאשם מאשר בקשרוו כי הורה למתלוננת 2 למחוק את הפסוס "כן כי אין צורך יותר אני אעוזר לה". יש להניח שההוראה למחוק את הפסוס נועדה למנוע השארת "עקבות".

הנאשם שינה תשובהו ביחס לשאלת מתי בדיק הציע למתלוננת 2 ללמד אותה קרב מגע ומה בדיק סוכם. בשלב

מסויים, על מנת להתמודד עם הסתיירות הפגין "יצירתיות" וטען כי לא הצע ללמד "קרב מגע" אלא שיהיה "מגע" (בשל כך שעליו למד אותה לאחוזה את האקדח הגז), דבר שאינו עולה בקנה אחד עם העובדה שהמתלוננת 2 קיבלה אישור מהרבה עוד טרם המפגש הגיע בגבר לצורך לימוד קרב מגע (עמ' 915-912). כשהתובעת עימתה אותה עם דברים שמסר בمعנה הכתוב ועומדים בסתריה לעדותם בבית המשפט, סירב בעקבות להתייחס לכך וביקש להפנות את התובעת למסרונים שלדעתו תומכים בדבריו (ר' עמ' 800-803). כשהתובעת עימתה אותו עם כך שגם בחקירה במשטרה אישר שאמר לה שברצונו למד אותה קרב מגע, טוען שלא אמר זאת ורשמו בדברים אחרים (עמ' 804). ודוק, הרצון העז של הנאשם "לסייע" למטלוננת 2, בשלב זה לפחות כל תמורה, הביא אותו לקחת מונית מהעיר אשדוד לעיר במרכז הארץ בו היא מתגוררת (עמ' 851) זאת על אף שהיא דל אמצעים ועבד באופן חלקי בלבד (ת/10 עמ' 3-2). ברוי כי גרסה שכזו אינה סבירה ולא עומדת ב מבחן היגיון ושכל ישר אלא אם רצתה הנאשם להפיק תועלת כלשהי ממפגש עם המתלוננת 2.

הנאשם לא הצליח לתת מענה אחיד ועקביו מודיע עליו לנשך את המתלוננת 2 בפייה במסגרת שיעורי "קרב מגע": "כי זה הסיטואציה שהוא רצתה ללמידה...לא, בגלל התוקף שלה, בגלל מה שהיא לה עם אותו בן אדם שאנס אותה...היא לא אמרה לי בוא תנסך אותי, אני הסברתי לה זה, היא אמרה לי שכן, מתאים לה היא אישרה...לא, היא אמרה שהוא עברה באירוע ההוא...ללמידה איך להימנע...אבל אני אמרתי לה והיא הסכימה. זה לא שהוא...לא שבאת אליה בכוח...זה לא היה, זה היה לפניו הקרב מגע...כי זה מה שהיא בסיטואציה זה מה שאני ביקשתי ממנו והיא הסכימה...כדי להימנע...אני לא יודע, זה מה שהוא בקשה ממש...נתתי לה סיטואציה והוא הסכימה..." (עמ' 804-805).

בדומה, לא התקבל מהנאשם הסבר (שניון להחשבו כהסביר ענייני) מודיע במסגרת "סימולציה" שהעביר למטלוננת 2 היה עליו לנגן בפזעה מתחת לחולצתה ועל חזיתה: "כי זה האינטראקציה השנייה שאני רציתי למד אותה...אני יכולתי [לנגן מעל החולצה] אני שאלתי אותה והוא לא התנגדה לזה...כן, אני שאלתי אותה מה עדיף לך היא לא התנגדה לזה. אני שאלתי אותה מה עדיף לך... מתחת לחזיה או מעל החזיה והוא אמרה לי מעל...אני שאלתי את שתיהן" (עמ' 808). בהמשך עדותו ניסה הנאשם לחזור בו מכך שאישר בمعנה שאמר למטלוננת "לא נכון תשאיר בית" ואולם לאחר רצח של שאלות ובדומה לנושאים אחרים, מצא גרסת ביניים לפיה אמר לה זאת רק פעם אחת (עמ' 809).

באשר ל"סימולציה" שעריך למטלוננת 2 של "תקיפה" במסגרת התוקף מנסה להויר את מכניסי הקורבן, הנאשם טען תחילתו כי הוא לא זוכר שהיה כדבר זהה. לצד זאת, לא שלל את האפשרות שאכן היה "טרגול". חרף טענת השכחה, כאשר הוטח בו שבמסגרת אותה "סימולציה" הויר את מכניסיה של המתלוננת או אז ענה בנהרכות שהדבר לא קרה:

"ת: לא, לא הורדתי לה. לא הורדתי לה. ש: אז למה אתה אמרת כרגע אני לא זוכר? ת: אני לא זוכר אבל לא הורדתי לה את המכنس בטוח. כב' השופט זלוט'ובר: אבל אתה לא זוכר? ת: אני זוכר שלא הורדתי לה את המכנסים בטוח. כב' השופט זלוט'ובר: אם מישחו פה הבין, שיקום..." (עמ' 812).

הנאשם מאשר בمعנה לכתב האישום, כמו גם בחקירה במשטרה (ת/26(א) עמ' 92), כי בשעה ש"אימן" את המתלוננת 2, פתח את כפתור מכנסי "היות ואלה לחצו על בטנו". היה ולא נטען כי השניים אכלו עד בל' ד', לא ברור מה היה דחוף לו לנאשם לפתוח את כפתור מכנסי בהיותו בחורשה יחד עם המתלוננת דזוקא בשעה שהוא נוגע בחזה ומונשקה. בעודו בבית המשפט הנאשם חזר בו והכחיש שפתח את כפתור מכנסי. לאחר שਮתייחס בו שאישר הדבר בمعנה, (בדומה לאופן בו נהג ביחס לשאר הסתיירות שהוטחו בו) הוא מוסר תשובה שלישית מגומגת: "יכול להיות... לא, אני לא אמרתי לא יכול להיות, אני אמרתי לא. לא פתחתי את הכפתור שלו יכול להיות ש...לא, את שאלת אותי אם פתחתי את הכפתור...כן...אני לא זכרתי את זה [שאישר זאת במשטרה ובمعנה]" (עמ' 816).

הנאשם טען בחקירהתו במשטרת שהוא לא הכיר את אותו "יער" שאליו הובילו אותם המתלוונת. אף שכך, בעדותו בבית המשפט אמר מבלתי משים כי יש שם אנשים שמסתובבים שם באופן "קבוע", ככל הנראה, על מנת לשכנע שאין המדבר בנסיבות מבודדת. כאשר התובעת תהה היכן הוא יודע שיש שם אנשים שמסתובבים באופן קבוע אם זו עבורי הפעם הראשונה שהוא בעיר, טען לראשונה כי אחד מאותם האנשים בא לדבר אליו ולשאלתו הוא ענה לו שהוא מסתובב קבוע במקום וגם הראה לו היכן הוא ישן (עמ' 818).

על מנת להציגו מפני המיטוס לבקשתו מטלוננת 2, הנאשם העלה "טען בדבר טעם" כשהכוונה היא שהוא לא נושא לנשים עם גזירה רזה: "זה לא היה קורה גם לעולם ואני אסביר לך למה. זה לא יכול לקרות לעולם. אין לי מושכה לנשים כלל. כאילו מבחינת הגזירה. אז כאילו אפילו לא עולה לי בראש, גם אם אני ארצה לא עולה לי בראש אפילו. ממש ככה. כי השופט בן טולילה: מה זה כלל ברזל? תן: כן...אבל זה כאילו ממש אם זה משחו שאני לא אוהב או אני לא יכול אהוב זה לא עולה לי אפילו בראש" (עמ' 854 ועמ' 909). בענין זה, הנאשם דזוקא הביע התלהבות יתרה מפני חוקרת המשטרה מנשים עם שיער אדום "גינגיות זה מטורף". יתר על כן, כפי שיפורט בהמשך ביחס למטלוננת 3, אין לנאשם כל בעיה לקיים יחסי מין גם עם נשים שאין לטעמו, לרבות רוחות. בדומה, אין לנאשם כל בעיה לכך יחסיו מין גם עם המטלוננת 7, אף שלדבריו, היא לא מושכת אותו מבחינה מינית: "אוננתה לעצמי עם הקונדומים זה היה ברגע היא לא משכחה אותי מבחינה מינית. ש: אז למה שכבת אותה עד כדי כך נושא? (צ"ל נואש) תן: זה היה רגע שנינו רצינו. ש: אז כן רצית ונמשכת. דקל אתה מבלבלי את המוח תן: כן, אמרתי יאללה. ש: אוננת עם קונדומים? תן: כן, כדי לגמור. ש: אני אומרת לך שאתה אמרת [מטלוננת 7] כי היא הבוחרת הראשונה שאתה מקיים אותה יחסי מין, ושבזקותה אתה מכיר עוד בנות, מה יש לך להגיד על זה? תן: ממש לא. הערת חוקר - החשוד צוחק".

אישום שלישי:

בחקירהתו הראשונה (ת/10) הנאשם נשאל בנוגע לחברו שלו עם מטלוננת 3 וציין כי מדובר בידידה טוביה שלו כשבסוף תשובה זו הוא תוהה "למה?" מבלתי להזכיר דבר וחצי דבר לגבי גרסתו המאוחרת לפיה שכבת אותה בהסכמה. רק לאחרת סוף החקירה במענה לשאלת החוקר לגבי קיום יחסי מין עם המטלוננת 3 הוא עונה שקיימו יחסי מין בהסכמה: "הו בהסכמה והכל עוד... כן, גם עשינו קצת ושתינו... היא מקבלת רפואי כי היא חוליה ויש לה גם אפילפסיה ושתינו וצחכנו והכל טוב ויפה, לא היה שם משהו מיוחד" (עמ' 13).

בחקירהתו השנייה מיום 07.12.21 (ת/26), הנאשם הכחיש שהגיע לביתה לבוש כאדם פרטי (עמ' 7). בבית המשפט אישר שיטה על ראשו כיפה בפגישה הראשון עמה (עמ' 961). בחקירהתו השנייה הכחיש כי עישן סמים בדירה בפגישה עם המטלוננת 3: "קריסטל אני לא יודע איך נראה, ולא עשינו גראס, אני לא עישנתי... ש: אני אומרת לך שאתה, [א.]. ו[מטלוננת 3] עישנתם סמים מה יש לך להגיד על זה? תן: בטוח לא, אני הلتכתי לעובדה ב-22". בית המשפט שינה גרסתו זו ואישר כי עישן גראס. כאשר עומת עם תשובתו בחקירה טען כי התכוון שלא עישן קריסטל.

בחקירהתו השנייה ציין שחרז מהעובדה ב-00:20 ישן על הרצפה "[א.]. העירה אותו אמרה לי לעלות למיטה אבל עד אז אני הייתי על הרצפה" (שם, עמ' 8). בעדותו בבית המשפט נמנע מלצין פרט זה. לאחר שהתובעת ביקשה להבין פשר ההבדל, ניסה ללא הצלחה לתת הסברים עד שפרט עצמו בקשר שענה: "אני לא יודע, אני ישנתי באמצעות" (עמ' 966). בחקירהתו השנייה ציין שהמטלוננת 3 בכלל הציעה לו "מערכת יחסיים" ומכיון שסירב לכך אמרה לו "שאפשר ליהנות...BATI ליהנות איתך". בעדותו בבית המשפט כלל לא הזכיר זאת.

בחקירהתו השנייה ציין כי קיים יחסי מין עם המטלוננת 3 "במוצאי שבת, היא שכבה איתי ש[א.]. הלכה לבת זוג שלה או

לא מא שלה". בבית המשפט שינה את הגרסה וצין שהוא שכ布 עם המטלוננט 3 בזמן ש[א]. מתקלחת ולא זו בלבד גם הוסיף שהמטלוננט 3 אמרה לו "בשקט, לא תשמעו, כאילו היא התבבישה מ�. כנראה" (עמ' 757).

בחקירה זו ציין כי בזמן שכ布 עם המטלוננט 3 "הינו סחים". כshawmut בעדותו בבית המשפט כיצד בכל זאת שכ布 עם המטלוננט 3 חרב דבריו שהוא לא נمشך אליה והוא מבחינתו "מקל סנוקר" ענה כי אחרי שהם עישנו ביחד היחיד הם נמשכו אחד לשני "זה אנשים עם ראש קצת אחר". התובעת עימתה אותו לגבי כך שבמשטרת תיאר שהם היו "סחים" ואז לראשונה טען שמעבר לאותה פעם שכבו בדירה, הייתה פעם נוספת שהם שכבו. מיותר לציין כי ברגע שהتابקש להסביר מתי זה קרה לא יכול היה לתת פרטים והסתבר בתשובותיו (עמ' 079-969).

הנאשם התבבש להסביר מדוע חרב כך שנתקן למטלוננט 3 בעבר כסף ולדבריו קיימו יחסי מין הדדיים בהסכםה היה לעלייל עליו שאנס אותה. לדבריו, המטלוננט 3 רצתה ממנו כסף כי היא עשה עלי ביום ראשון, שלא באתי ונתקתי לה כסף לנסיעות או משהו וכעסף לחברה שלה פה בבאר שבע". הסבר זה נטול כל היגיון בפרט נכון וחילק אחר בגרסת הננאשם ולפיו בבוקרו של יום המטלוננט עזבה את הדירה בדרך כדרך בה נפרדים זוג נאהבים, כאשר היא משairaה לו ארכחה אותה הicina ומציינת שיוכל לחמם אותה במיקרו.

בעדותו בבית המשפט נשאל מדוע נסע עד לביתה של המטלוננט 3 בפגש הראשון על מנת לחת לה 1,000 ל"נ, והסביר כי "אין לי הסבר, פשוט ריחמתי נסעת, נתתי את הכסף, ואני הילכתי" (עמ' 754). ובכן הננאשם אינו "הנדיב הידוע" ובטע לא פועל מתוך רחמים. למעשה, כפי שפורט בפתח, זה דפוס הפעולה בו נהג כאשר איתר באמצעות הפרסומים ברשות החברתיות כאלה שזקוקות לעזרה ועל בסיס מצוקה זו יוצר איתן קשר. התיאור לפיו בא, נתן כסף והلن, חוטא למציאות שכן הננאשם ידע ליצור עמה קשר פעם נוספת ובפגש הנוסף, עד מהרה השניים עישנו ביחד סמים, כאשר אליבא הננאשם וכך גם המטלוננט 3, בפגש בביתה היה נכון אדם נוסף (לטענת המטלוננט בנה ולטענת הננאשם ידידה).

לא ניתן היה לקבל מהנאשם הסבר מנייח את הדעת, אם בכלל, לשיחה המוקלטת ביןו לבין המטלוננט 3. הננאשם לא ידע להסביר מדוע המטלוננט 3 כתיה בו שלא סיפר לה שהוא חולה אייס אם לדבריו ידע אותה, וביתר שאת, מדובר כאשר היא מטיצה בו שאנס אותה תוך כדי שינוי, הוא לא מזדעק ושאל מה כוונתה או טורח להזכיר לה כפי טענותו, שהכל היה בהסכם ואף ביוזמתה.

אישום רביעי:

באשר למטלוננט 4 שסבלה מצוקה כלכלית חריפה, הננאשם מאשר כי פנה אליה בעקבות פוסט אותו פרסמה וامر שביכולתו לסייע לה. גם כאן, בל נוכח כי מדובר למי שאין לו מקור פרנסה קבוע, היה זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר, ברוי כי אין לו יכולת כלכלית לסייע בסכום כסף כה ממשמעותי ולמעשה יצר כלפי המטלוננט 4 מצג שווה כאילו יסייע לה, הכל כדי לייצר סיטואציה בה היא תאפשר לו להגיע לביתה.

הנאשם מודה בחקירתו במשטרת בפניה בכך שהוא מכיר "אדם" שיוכל לסייע כלכלית והעביר לה בהודעה את מספר הטלפון שלו עצמו: "לא צריך לראות הודעות, נתנאל זה אני וכן דקל זה נתנאל... בסדר אמרתי לה שיש נתנאל ושיש דקל" (ת/27, עמ' 4, ועמ' 9). בית המשפט יחוור בו מדברים אלו ויטען כי המטלוננט ידעה שמדובר באותו אדם (עמ' 943-944), אם כי הדברים עומדים בניגוד מוחלט לתוכן ההתכתבות עם המטלוננט 4 כפי שפורט לעיל.

אין חולק כי לאחר שהמתלוננת יצירה עמו קשר בעקבות המלצהו של "נתנאאל" הנאשם, במקרה זה "מר כללה", ביקש מהמתלוננת שתציג בפניו מסמכים שונים מהם יוכל למדוד על מצבה, לא פחות. (ונזכיר את בקשתו מהמתלוננת 2 להעbir לו מידע פיסייאטרי עדכני, חלק מדף פעולה חזיר). חלק מאותם שקרים ביקש למדוד על מצב דירתה. על מנת לרכוש את אמונה של המתלוננת הנאשם ביקש ממנה שתיצור קשר עם בעלת הדירה ולאחר שעשתה כן, שוחח עמה והבטיח לה להסדיר חובה של המתלוננת.

בעדותו בבית המשפט הסביר כי קרא בפוסט שהמתלוננת 4 זוקפה לעזרה ובזו הפעם, בשל היוטו מחויב לבני העדה ההודית, ראה עצמו מחויב לעוזר גם לה: "היא בת עדה שלי אז אולי אני חייבicity להסתכל לראות מה קרה שם בדיק". אכן, אין גבול לציניות של הנאשם. עוד הוסיף כי "התחלתי להפעיל קשרים, התחלתי להתקשר לחברים, התקשרתי לכל מי שאינו מכיר כמעט... באמת שאני ניסיתי והתקשרתי לאמא שלי לאחיזות שלי התקשרתי לחברים וכל מי שיכולתי לדבר...". הוא ניסה לאorgan את גובה החוב "שהזה היה 24 או 25 אלף ₪". למקרא דברים אלו, יכול ויוציאר הרושם שהלה באמת גיש איזה שהוא סכום ממשמעותי על מנת לסייע לממתלוננת, ברם, בפועל, כסף לא נאסף ומילא גם לא הועבר. אין פלאיה אפוא שלא עלה בידי הנאשם להביא ולו עד הגנה אחד שיוכל להאייר את עיני בית המשפט ביחס לכנות כוונתו או ביחס למאמצים הכבדים שלדבריו עשה על מנת לגיש כסף עבור המתלוננת. דבריו לממתלוננת לא היו אלא הבל הבלים, עורבה פרח.

הנאשם אישר שאמר לממתלוננת 4 שבאה שלו נפטר והשאר לו ירושה ואולם כאשר התבקש בבית המשפט לפרט בנסיבות, טען כי הוא לא מעוניין להיכנס בשל הרגשות הכרוכה במות אביו: "בואי לא ניכנס לזה בסדר... אמרתי שלא ניכנס לזה, ואני כן... אז אני לא מוכן, אז אני מבקש לא לענות על זה... אני לא עונה על זה בבקשתה". מוכנים אנו להניח כי מות אביו של הנאשם הוא בבחינת נושא כאוב עבור הנאשם ואולם, אם אכן כך הם פניו הדברים, מודיעו אותה רגשות לא מנעה ממנו להזכיר את הירושה לה הוא צפוי בשיחתו המתלוננת. כל זאת מעבר לעובדה שבחקריתו הנגדית עליה כי כלל לא "קיבל" ולא היה עתיד לקבל ירושה מאביו (עמ' 858).

לדברי הנאשם, לאחר שיצא מגדרו לנסوت לסייע לה ורגע לפניו שהליך חלה "תפנית בעיליה": "ביקשתי ממנה חיבור והיא הסכימה לחיבור זהה וכайлן לטע אוותה והכל טוב והכל בהסכם [...] התחלתי לטעף אותה באישור שלה כמובן ואני שאלתי אותה לפני, היא אומר לי כן, אתה יכול, והגענו למצב אינטימי כי נמשכתו אליה והיא נמשכה וזהו" (עדות הנאשם מיום 19.02.23, עמ' 856-855). תיאור זה ביחס למעבר החוד מסופה של "פגישת עוז ותמייה כלכלית" לקיום יחסי מין סוערים מעווה, מגושם, נתול כל הקשר, ורחוק עד מאוד מלעורר כל אמון.

גם ביחס למנכסי הטיעז, עדות הנאשם השתנתה והתפתחה. בתחילת, טען שלא ביקש מהמתלוננת ללבוש טיז בזמן שהיא בדירה. לאחר שעוממת עם קר שבמענה אישר זאת, חזר בו מתשובתו וטען כי הוא כן ביקש ויכול ותשובתו הקודמת התייחסה לגבי הספות (עמ' 737 לפרקן מיום 21.02.23). לא היה לנאשם הסבר מדוע חרב "חולשתו" לנשים הלובשות טיז ביקש מהמתלוננת בכל זאת לעתות אותן על גופה: "ביקשתי... אני ביקשתי, כמו שעשית בעבר עם איזו מישיה והכל היה בסדר... אני לא יודע, ביקשתי... אין לי הסבר" (שם, עמ' 737).

גם ביחס לאופן קיום יחסי המין, עלתה סתירה בין גרסתו בבית המשפט אל מול פרטיהם שמסר בחקריה. בעוד עדותו, עת התבקש לפרט את המגע המיני בין השניים, על מנת להציג כי המגע ביניהם היה בהסכם העיד, כי המתלוננת 4 אף חיכתה "שאני כайлן אשים את אמצעי מניעה וכל מה שצריך, כי אני אמרתי לה רק רגע, אני צריך לשים את הקונדומים או משחו זהה" (עמוד 858). ודוק, בחקרתו במשטרה, בשונה מעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם כי בסיום האירוע "גמר" על גופה של המתלוננת 4 (ת/27 עמוד 9 ות/27א עמוד 15) - דבר שאיןנו עליה בקנה אחד עם טענתו כי היה

עם קונדום על איבר מינו.

הנאשם אישר בחקירה הנגידית כי ביקש מהמתלוננת 4 שתבצעו בו מין אוראלי כשל איבר מינו קונדום ואשר סירכה לכך "התבאס" (פרוט' מיום 21.02.23, עמ' 959). דברים אלו עומדים בסתרה לחשובתו בחקירה מיום 07.12.21, שם, על מנת להתגונן מפני טענה שכפה על המתלוננת 7 לבצע בו מין אוראלי טען: "לא, חס וחללה אני לא אוהב שירודים לי...לא, זה מחריד, אני לא אוהב זה זנותי מידי" (ת/26, עמ' 13-12).

בהמשך, בשונה מחקירותו הראשית והמענה לכתב האישום בו תיאר כי בשלב זה הבטיח למתלוננת 4 עוד 15,000 ₪ על קר שקיימה עימו יחס מיון, בחקירה הנגידית, בתחילת הבהיר שיש לגבי כסף כתמורה למגע מין ומשב"כ המשימה התעקשה עימו והטיצה בו את יתר גרסאותיו, עבר לשובנה הנוגה "אני לא זוכר" (עמודים 955-957).

התובעת בkaza מהנאשם שיפורט מדויע כיצד סיפר למתלוננת שהוא נשא אידם, כאשר היא זרה עבورو, לא כל שכן, כאשר מטרתו המוצהרת בהגעתו לביתה קשורה לסייע כלכלי שהבטיח לחתה לה. בשלב זה הנאשם הסתתר מאחוריו אמריות ריקות מתוכן לפיהן "יש דברים שאתה לא יודעת" וכאשר התבקש לפרט מה בדיק כוונתו, ענה כי "לא, זה לא חשוב" (פרוט' מיום 21.02.23, עמ' 739).

הנאשם התבקש להסביר מדויע לאחר המפגש עם מתלוננת 4 הוא התקשר אליה ואמר לה שככל מה שהיא בינהם זה לא היה בכוח. לטעنته, עשה זאת בעקבות מה שקרה לו עם המתלוננת באישום 6: "כבי השופט בן טוליה: כן, ככה זה הנהול שלך, אתה מודאג אחרי שאתת מקיים יחס מיון אם זה היה בהסכם? ת: לא...תשמע, לפני כמה ימים מתקשרת אליו אותה [מתלוננת 4] ומאיימת עליו עם משטרתך, שאמם אני לא אתן לה עוד כסף היא תדריך למשטרתך, אז אתה יודע, אני אחרי המאסר שישבתי יש לי חשש מן הסתם" (שם, עמ' 744). אין ממש בהסביר זה של הנאשם. אם הכל כפי דבריו היה בהסכם מלאה ובתשוקה הדדי, אין כל סיבה שיתקשר "לוזדא" עם המתלוננת שזה היה בהסכם. נזכיר כי אין טענה שמתלוננת 4 חקרה של מתלוננת 6, אך שיכול ובאופן תיאורתי תשפייע עליה להتلונן נגדו במשטרתך. הדברים פשוטים, שיחה זו יש לראותה כניסיונו ל"הלבין" התנהגות פלילית קודמת, והוא בפני עצמה מהו ראיית חיזוק.

הנאשם מאשר שאמר למתלוננת 4 שלא תתקשר למשטרתך וזהו מסביר: "לא יודע מה רצתה להגיש למשטרתך, שי לטרואה מהמעצר הקודם" (ת/27, עמ' 10) כפי שניסה להניא גם את המתלוננת 1 מהتلונן במשטרתך.

אישום חמישי:

הנאשם אינו מכחיש שנפגש עם המתלוננת 5 בביתה, לדבריו, על מנת שתסייע לו למצוא ידידה אבודה שלו, אותה הוא מחפש זמן רב: "אמרתי לה, אם תמצאי אני אתן לך 700 ₪". הטicho בנאשם כי הוא הציג את עצמו "כמטפל רגשי אשר מסיע לנשים אחרות אונס להתגבר על מה שהן עברו" וחלף הבהיר גורפת של הדבר הוא טוען כי הוא "לא זוכר" (ת/26, עמ' 26).

על מנת להתגונן מפני הראיות המפלילות הקיימות נגדו, הוא אינו בוחל בדבר, כאשר ביחס למתלוננת זו (שראוו לשוב ולזהcir: קטינה בת 13 מבית חרדי) טען בעדותו לפניו שהוא בעצם הקורבן בסיפור. לדבריו, לאחר שסירב לחתה לה 700 ₪ היא דאגה להפעיל אנשים על מנת שישחטו אותו: "היא שלחה איזה שהוא בן אדם שהתקשר אליו הוא אומר לי תשמע...תגיע אליו...בחור צער בסביבות ה- 30 ומהו לחיו הוא התחיל להגיש לי, תשמע, אם לא תיתן לה את הכסף, אני אטפל בר אושית..." (עמ' 844). בדומה, בחקירה במשטרת, לאחר שטיחים בו שהמתלוננת 5 נראית בת 12, הוא

עונה לחקרת לא כל היסוס: "הן מנצלות את הגברים...היא הזמינה אותו" (ת/26 עמ' 29), והדברים מדברים בעד עצמן.

בעודתו לפנינו אישר הנאשם כי בהיותו בביתה של המטלוננת 5 היא שיתפה אותו על כך שעבירה תקיפה אף לא צינה שמדובר בתקיפה מינית. בעניין זה אף הגדיל לעשות עת טען כי "מה שאני חשב אם היא טועה שהיא נפעה בעבר ואלי היא ניסתה לנוקם בעמ הגברי..." (עמוד 845).

הנאשם נשאל מדוע היה צריך שהוא (שהיה בעת ההיא בן 23) הגיע לbijתנה של קטינה בת 13 והוא השיב כי "לא היה אינטרנט בחוץ, לא היה לי איך לשלוח"; "באוטו יום שבאתי אליה, את יודעת, אני הייתי בחוץ ולא הייתי בבית, אז לא היה לי אינטרנט בחוץ". מיותר לציין כי מדובר בהסביר מושלל כל הגיון. לאחר שהתוועת שבה הקשתה עליו ענה כי: "אני לא יודעת, היא אמרה לי לבוא, ובאמת" (פרוט' מיום 21.02.23, עמ' 990-988).

אישום שלישי:

לדברי הנאשם הוא זה שיזם קשר עם המטלוננת 6 בתור מישמי חדש בקבוצה שנייה בוואטסאפ "זה קבוצה של חוקים סטלבט הומור...התעניינתי לראות מי חדש אצל בקבוצה כאלה שלא יהיו סתם אנשים שאין לא רצחה..." (עמ' 873). את התיאור בדבר "סקרנוווט" של הנאשם לגבי חברי הקבוצה אין לקבל. המטלוננת 6 סבלה מחרפפת רעב (ולא בלשון מליצה) ושל כך תפסה את תשומת ליבו של הנאשם. עדותו של הנאשם ביחס למטלוננת 6 הייתה רצופה סתירות, תהיות וניכר היה כיצד זה משנה תשוביתו תדיות, לעיתים בהפרש של רגעים בודדים, בהתאם לראיות שהותכו בו.

לא ניתן היה לקבל מהנאשם הסבר כיצד אותה בדיקה שערק לגבי "חברה חדשה" בקבוצת הוואטסאפ הביאה אותו למסקנה כי מדובר כפי טענותו בזונה ולהציג לה לקאים יחסית מין תמורת תשלום ובמה היא שונה מטלוננות שנזקקו לשיעור (ובהן לא ראה ככלה שנונטו שירותים מין).

ראשונה בעודתו בבית המשפט, הנאשם טען כי הוא והמטלוננת 6 קיימו ארבע פעמים יחסית מין: "אחרי הפעם השנייה, השלישי והרביעית, תמיד יצאנו ישבנו שתינו, היא הכינה נס קפה" (עמ' 5). פרט זה בגרסתו נמצא בסתרה לדברים שמסר בחקירה במשטרה, שם מסר כי רק פעמיים קיימו יחסית מין (ת/26א עמ' 101) וכן בסתרה למנה לכתב האישום, יוכל שבאו לעולם לאחר שנחשף לדברי המטלוננת.

נוכח גרטסו החדש, התובעת שאלת האם בכל פעם שקיימו יחסית מין הוא עטה על איבר מינו קונדומים וגעنته בחיבור. לאור דברים אלו, התובעת תחתה האם נשא מבועוד מועד חבילת קונדומים. הנאשם ענה על כך בשילילה וטען לראונה שהוא קנה קונדומים מהחנות שנמצאת בסמיכות לדירתה של המטלוננת (אותה החנות שבה קנה חלב ומתקיים).

הנאשם לא היה עקבי לגבי השלב שבו סיכם עם המטלוננת 6 לגבי קיום יחסית מין תמורת תשלום. בעודתו לפנינו טען כי הדבר סוכם כבר בטלפון טרם הגיעו לדירתה (עמ' 882). כאשר התובעת הטיחה בו שבחקירה במשטרה טען שהדבר סוכם עם הגיעו לדירה, שינה תשוביתו וטען: "אמרתי בבית שלה וגם בטלפון".

הטענה בדבר קיום יחסית מין תמורת תשלום אינה מתישבת עם חלק אחר בעודתו לפיה היה ביניהם סוג של "התקרבות" ו"משחק מקדים", مثل מדובר היה במפגש רומנטי של זוג אהבים ולא בקבלת שירותים מין: "היא ביקשה את הכסף היא בิกשה את הסיגריות נתתי לה. היא הכנסה אותו לחדר, לפני זה היה ביןינו קצת חוקים של הרמת ידיים משחקים

כאליה...היה צחוקים ביני ובינה, היא הכנסה אותי לחדר...זאת אומרת קצת היא משכה לי בשיער היא צבטה אותו בעטה כי..." (עמ' 882). זאת בניגוד לגורסתו בחקירה בה טען כי לא היה שום משיכת שערות" (ת/10ב עמ' 23) ובניגוד להכחשתו בחקירה הנגדית כי הייתה אלימות מצד המטלוננט 6 כלפי "חלק מהזרימה" (עמ' 888), משהבini את הסתרות בגרסה, כהרגלו שינה מעט את הגרסה כדי לנסתות ולישב בין הדברים וטען כי למעשה מדובר בנסיבות שלושת וקצת משיכות בשיער (עמ' 898). עוד ובהקשר לאמור, התובעת תחתה מדווק הוא קונה חלב מהמקולות עבור מי שהוא מגידר אותה כזונה. לאור שאלת זו, הנאשם ענה בה劄ויות שלא לומר בכעס: "יש הבדל בין זונה ובין [מטלוננט 6] בסדר?". גם שתשובה זו חותרת תחת קו ההגנה שלו (עמ' 778).

כשהתובעת העמידה את הנאשם על השוני בין הדברים שהעיד לבין מה שמסר במשטרה, זה עד מהרה שינה את תשוביתו וניסה ליצור יש מאין הסבר לאוון סתיירות: כך ביחס לשאלה האם מודיע לך שמטלוננט 6 נשואה (עמ' 884 ו- 896); האם הילדה של המטלוננט 6 נכנסת לחדר בו שהה בזמן שקיים עם המטלוננט 6 יחסינו (עמ' 903); האם המטלוננט ביקשה ממנו כסף מעבר ל-1,000 ל"ד שנית לה (עמ' 791).

ה הנאשם עשה מאמץ להכפיש את המטלוננט 6 ולהארה באור שלילי. כך למשל טען כי חברה טוביה שלה אמרה לו שהיא "נווגת להביא גברים אליה הביתה תמורת כסף לקיים יחסינו..." (עמ' 885). כאשר התבקש למסור מי זאת אותה חברה, טען כי יש לו את הפרטים שלה בטלפון. כאשר נשאל האם בכוונתו להביאה עדת הגנה ענה בחובב. בפועל, הנאשם לא מסר את שמה וכך גם לא זמין אותה עדת הגנה. אין זו אלא דוגמא אחת מבין דוגמאות אחרות למקירים בהם הנאשם טען כי יש לו הוכחות בטלפון (למשל בקשות להעברת כספים באפליקציית בית או שמות של קבוצות שנייה) ואף שקר, לא טרכ להציג.

ה הנאשם טען בעדותו כי בטרם קיים יחסינו תמורת תשלום עם המטלוננט 6 סיפר לה שהוא נשא של HIV. כאשר התובעת תחתה האם לא היה בכך כדי להרטעה, הנאשם טען לראשונה כי בעצם הוא והמטלוננט ישבו ביחד וחללו רקורא ב"גוגל" על המחלת (!). אכן גרסת הנאשם מגיעה אל מחוזות האבסורד. ודוק', הדברים אינם נעצרים בכך שכן לדברי הנאשם הוא גם סיפר זאת לאחד מן החוקרים מחוץ לחדר החקירה וכי לא ניתן היה להתחקות אחר היסטוריית הגלישה כי גמורה לו חבילת הגלישה (שם, עמ' 889-890).

בעוד שביחס למטלוננט 6 לא הייתה לנימוק כל בעיה להציגה באור שלילי, ביחס לעצמו, זה עשה מאמץ רב ללמד על אופיו הטוב ועיסוקו ללא הרף בעזורה לנזקקים. כך בהקשר למטלוננט 6, הנאשם הסביר כי תוך כדי קיים יחסינו המין, הוזעק לסייע לפולני אלמוני: "בדיקות היה לי איזה שהוא מאייזה מישחו אני הייתי צריך לлечת לעזור לו, ירדתי עזרתי לו, היא והבטה שלא עומדות בחילון מסתכלות גם שאני עוזר לאוטו בן אדם הן גם מדברות איתי בשיחת ווידאו" (עמ' 875). למוחר להוסיף כי גם ביחס לפרט זה שמסר, אותו אדם שעזר לו לדבריו לא התיצב לעדות, ופרטיו גם לא נמסרו על ידי הנאשם [ראו: ע"פ 531/80 ברוך אבוחצירה נגד מדינת ישראל (16/08/82) (פסקה 5)].

לא התקבל כל הסבר מצד הנאשם מדווק המטלוננט 6 אמרה לו בשיחת הטלפון המוקלטת ובניגוד לדבריו, שיחסינו המין עמו היו תוך שימוש בכוח וכך גם מדווק לא תיקן את דבריה והעמיד אותה על טעותה: "באותה שיחה אולי באותה שיחה אני לא אמרתי, אבל בהודעות אני אמרתי אני דיברתי איתך בטוח" (עמ' 897).

ה הנאשם טען, כי המטלוננט 6 סחטה אותו בכך שאמרה לו שאם לא יתן לה עוד כסף היא תלך למשטרה. כשהתבקש להסביר מדווק אם כן לא פנה למשטרה טען בעלמא כי יש לו בעיה עם משטרת ישראל: "אני לא הlected...אני לא יודע, יש לי בעיה עם הדבר הזה...יש לי בעיה עם משטרת ישראל...יש לי בעיה איתך" (עמ' 902).

לאור קביעת הממצאים העובדיים כפי שפורטו לעיל בגרסת המתלוננת ביחס לשימוש בקונדום במהלך קיום יחסי המין בין בין הנאשם ומתוך שבאים זה יוחסה לנאשם אך עבירה של מעשה העולם להפיז מחלה, לא מצאנו מקום לנתח את גרסת הנאשם ביחס לאיושם זה. אך בתמצית נבחר כי אין אנו נתונים אמון בגרסת הנאשם והרשות הרע שהותירה גרסתו חולש גם על דברים שמסר ביחס לאיושם זה ולאופן שבו תאר את השתלשלות הדברים.

מחגלי חקירה

טרם התייחסות לגוף של טענות, נציג בתחילת את ההלכה שנקבעה בעניין מחגלי חקירה ולפיה: "בහינתן תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחגלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזכיו של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחגלי חקירה תעsha בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחלה חקירה. רק אם המענה לשאלת הראונה הוא בחיווב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחגלי החקירה הנטענים, נגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שיקול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערקה הדינית...". (ע"פ 5633/12 נימן נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.7.10) וע"פ 2528/20 פלוני נגד מדינת ישראל [פסקה 52] (פורסם בנבו, 22.3.24)).

כפי שפורט בהרבה לעיל, התשתית הראייתית שהונחה לפניינו מוכיחה מעלה לכל ספק סביר את אשמו של הנאשם ועל כן גם אם היו קיימים מחגלי חקירה כאלה ואחרים, אין בהם כדי להוביל אל עבר זיכוי הנאשם.

מעבר לדבר, עיון בסיסומי ההגנה במסגרת פירטו באי כוח הנאשם את המחדלים החקירתיים מעלה כי רובם אינם מחגלי כלל ולא ברור איזה ערך חקירתי היה לביצוע פעולות אלה. כך לדוגמה ביחס למטלוננת 6 הלינה ההגנה כי לא נבדקה גרסתו של הנאשם באמצעות בדיקת מצלמות אבטחה שהוא ירד מביתה של המתלוננת 6 לקנות מספר מצרכים מחנות סמוכה לביתה. אלא שכאמור, עובדה זו לא הייתה שנייה בחלוקת.

כך גם ביחס למטלוננת 2, ההגנה הלינה על כך שמדוברת אבטחה בסמוך לספסל עליו ישבו השניים ביום האירוע לא לבדוקו. ראשית, התמונה המתעדת מצלמה היא מהגן הסמור למקום מגורייה של המתלוננת (ת/18, ת/20) - מקום בו נפגשו השניים לראשונה ואין כל טענה כי בפגש ראשון זה ארע דבר. שנית, גם אם קיימת מצלמה המתעדת מפגש מקדים מיום האירוע, הרי שהמתלוננת עצמה אישרה כי הגיעו למקום האירוע בהסכמה כדי ללמידה מהנאשם כיצד להגן על עצמה וכי מיד לאחר האירוע לא הבינה עדין כי נגעה מינית ממנו. לשון אחר, אין בנסיבות האבטחה כלל שהייתה מתעדת את השניים יושבים לפני או אחרי האירוע בלבד על ספסל בשכונה, ערך ראוי.

בדומה, גם ביחס למטלוננת 4 - חקירת שכינה של המתלוננת 4 ביחס לאיזו סוג של צעקה - של כאב או הנאה - הם שמעו, כשהעצם הצעקה אינה שנייה בחלוקת, תרומהה לזרות המחלוקת מוטלת בספק.

משכך, אנו דוחים את הטענות לקיום מחגלי חקירה שיש בהם כדי להוביל לזכיו של הנאשם.

טענה נוספת שהועלתה על ידי ההגנה נוגעת להיותה של החקירה המשטרתית חקירה מגמתית ואף משפילה. בעניין זה

הפנו ב"כ הנאשם לעובדה כי מתלוננות רבות, נוספת, שגרסתן נבדקה לא הובילה להגשת כתב אישום - דבר המלמד על חקירה מגמתית. נציין, כי העובדה שיש תלונות רבות שנבדקו ובמסופו של יומם לא הובילו לכך הגשת כתב אישום דווקא מעידה על חקירה יסודית, עניינית ולא מגמתית שפעלה כדי לאבחן בין מקרים בהם קיימם ספק בדבר היהות המעשה פלילי, אל מול מקרים שהמסד הראייתי הבישל לכך ראיות המסתפיקות לביטוס כתב אישום. כמו כן, הפנו הסוגרים להתנהגות בוטה ומזלצת מצד החוקרים כלפי הנאשם. אכן, לעיתים ניתן היה לראות כי במהלך חקירות או עימותים, קול הורם כלפי הנאשם, ובמקרים אחרים זכה הנאשם להתייחסות מבטלת לדבריו. ראשית, נציין כי חקירה משטרתית לא תמיד חייבת להיות נעימה ועם הרמת קול על נחקר או יחש לא מכבד איננה מובילה למסקנה מידית כי החקירה דורסנית ומשפילה. שנית, במקרה דנן, גם שליעיתם כאמור החקירה הייתה לא פשוטה לנאים, התנהגות זו לא הובילה ל"שבירתו" של הנאשם ולהזאת הودאות שווא מפיו ועל כן אין בכך כדי להשפיע על ההכרעה בתיק זה.

סוף דבר, אין בענות הנוגעות למחדלי חקירה ואופן החקירה בתיק כדי להשפיע על ההכרעה בתיק זה.

עבירות מעשה העולול להפיז מחלת

ב"כ הנאשם במסגרת סיוכמי הגנה העלו 3 טענות הגנה עיקריות הנוגעות לעבירה זו:

1. העדר מודעות מצד הנאשם להיותו חוליה AIDS קודם לשנת 2015, שאז החל לקבל טיפול במסגרת שב"ס על ידי פרופ' קלריס ריינברג (עת/14) שהייתה מנהלת המכון למחלות זיהומיות בבית החולים סורוקה (להלן: "הרופאה").
2. לאור התקדמות הטיפול הרפואי במחלת האידס, היום לא ניתן להגדירה עוד כ"מחלה מסכת חיים" המהווה את אחד מיסודות העבירה.
3. מאז חודש Mai 2021 טיפול הנאשם במרפאה למחלות זיהומיות, פועל בהתאם להמלצות הרפואיות שהותוו לו ועל כן, ככל לא היה מדקן. משכך, הוא לא ביצע "מעשה העולול להפיז מחלת" שאף הוא מושך מיסודות העבירה.

נבחן אם כן, האם מתקיימת העבירה במקרה דנן ביחס ליסודות העבירה ובשים לב לטענות הגנה, אך לפני כן נסקור בקצרה את המוגדרת הנורמטטיבית לעבירה זו.

מסגרת נורמטטיבית:

סעיף 218 לחוק העונשין קובע כהאי לישנא: "העשה בהתרשלות מעשה העולול להפיז מחלת שיש בה סכנות נפשות, דין - מאסר שלוש שנים; עשה את המעשה בمزיד, דין - מאסר שבע שנים." כמפורט לעיל, הנאשם הוואשם בכתב האישום בביצוע 6 עבירות לפי הסיפה לסעיף [ראו: הוראות חיקוק באישום ראשון, אישום שלישי, אישום רביעי, אישום חמישי, אישום שני וアイשם שבעיע].

ברע"פ 6136/09 אברהם חגשי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.4.12) (להלן: "ענין חגשי") קבע בית המשפט העליון, כי ניתוח היסוד העובדתי של העבירה מעלה כי מדובר בעבירה בתנהגות ולא בעבירה תוכאתית קרי, אין צורך שהמחלה תופץ בפועל [ר' ע"פ 1538/02 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03/07/02); ע"פ 2932/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.11.06)] ועל התביעה להוכיח כי עובדתית, מדובר במעשה שעולול להפיז מחלת (ר' גם:

ע"פ 1538/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) (590). ודוק, העובדה שמחלת האידס עלולה לעבור במסגרת יחסית מין ללא קונדום מצויה בידיעה שיפוטית (ענין חגי, עמוד 11). עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לנתח את יסודות העבירה דין עליו להתייחס במישור המשפט לשתי שאלות: האחת, מדעת - הסתברותית בדבר סיכוי הידבקות והשנייה, נורמטיבית הבוחנת אימתי יבוא מעשה בגדר העבירה הפלילית. אין ספק, כי מעשים רבים בח"י יומיום עלולים להפיץ מחלת ברמת הסתברות זו או אחרת, אך מבחינה נורמטיבית אין לראות בהם "מעשה העולול להפיז מחלתה".

וכדברי בית המשפט העליון: "מדובר בהכרעה חברתית המבוססת גם על הסתברות, אך אף על שיקולים נוספים התומכים בהגדלת מעשה מסוים כמותר או אסור. ואכן, לא הרי חוללה השפעת הבא בין הבריאות (אף כי רצוי לו שייכבב יינוח קמעא בביתו) כהרי נשא האידס המקדים יחסים לא מוגנים" (ענין חגי, פסקה י"ט לפסק דין של כב' השקRobinson).).

באשר ליסוד העובדתי הקבוע בעבירה לפיו על המחללה המופצת להיות צזו "שיש בה סכנות נפשות", נקבע שהיה מумידה את חוללה בה בסכנות מוות [ראו: ת"פ (מחוזי ב"ש) 8225/03 מדינת ישראל נ' סרג' פונטוס] (עמוד 40 לפסק הדין) (פורסם ביום 10/07/10].

בע"פ 11699/05 סרפו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08/06/23) (להלן: "ענין סרפו") הוכרע כי מחלת האידס באה בגדרי "מחללה שיש בה סכנות נפשות". באשר לשאלת אם גם כיום, בחולוף למשך מ- 15 שנה, מחלת האידס היא עדין צזו המסכנת נפשות נרחב בהמשך, במסגרת בוחנת טענות ההגנה.

היסוד הנפשי הנדרש בסיפה סעיף 218 לחוק העונשין, בו הואשם הנאשם הוא ב"מזהיד". יסוד נפשי זה, ביחס לעבירות הפטת מחלת, נבחן ע"י כב' השופט י' קדמי בספרו "על הדין בפליליים" (חלק שלישי - 1377):

"ב. היסוד הנפשי - "במזהיד" -

1) נראה כי משמעות הדרישה "במזהיד" כאן תהיה - "בפיזיות"...

2) לעניינה של חולופת הסיפה, נדרשת, אפוא, מודעות סובייקטיבית לקיומו של סיכון ממשי של הפטת מחלת כאמור; ואין די ב"רשנות" גרידא, המתבטאת באי ראיית הסיכון האמור, בנסיבות שבahn אדם סביר בנסיבות הנאש היה ער לו".

בע"פ 3093/08 סרג' פונטוס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 3.6.10), אישר בית המשפט העליון את קביעת בית משפט המחויז לפיה, מחשבה פלילתית מסווג פיזיות בוגר לאפשרות התוצאה,יפה גם לעבירה של הפטת מחלת בمزיד. בהתאם לסעיף 90(א)(1) לחוק העונשין - המילה "מזהיד" בהקשרינו אינה משקפת את רצונו העז של הנאשם להזיק ולפגוע הציבור בפטת מחלת, אלא די בכך שהנאש נוג בפיזיות לגבי ההשלכות הנובעות ממעשהיו, שהן היה מודע היטב.

מן הכלל אל הפרט

נפתח בתחילת בוחנת מודעתו של הנאשם להיות נשא אידס: ב"כ הנאשם לא חלקו על כך שהנאש היה מודע להיותו חוללה אידס משנת 2015 ולגבי שנה זו ואילך לא עלתה כל טענה הנוגעת להעדר יסוד נפשי. ההגנה מיקדה את הטענה בתקופה שקדמה לשנת 2015 (מועד הרלוונטי לאיושם חמישי בלבד) - לטענתה בתקופה זו זו הנאשם לא ידע כלל כי הוא נשא או חוללה אידס ומשכך, גם אם היסודות העובדיים של העבירה יוכחו, היסוד הנפשי הנדרש לא מתקיים.

נקדים את המאוחר ונבהיר, כי לאחר שבחנו את מכלול הראיות שהובאו לפניינו, אנו לכל מסקנה כי הוכח מעלה כל ספק סביר כי הנאשם היה מודע גם מודיעו נושא איידס, לפחות מיום 12/08/15. וננמק.

במסגרת ראיות הتبיעה הוגשו חקירות הנאשם משנת 2015 בהן נחקר תחת זהירה בגין עבירה דומה. הגם שבמסגרת החקירות שהוגשו טعن הנאשם כי עד למועד בו בוצעו החקירות, הוא לא ידע דבר היותו חולה איידס, מתוך דברים שאמר במהלך החקירות בהחלט היה ניתן להבין כי הוא ידע גם ידע על כך.

בחקירה של הנאשם תחת זהירה מיום 01/09/15 (ת/16) אישר הנאשם כי ביצע מספר בדיקות לגילוי מחלת איידס (שורות 37-38). בהמשך, נשאל הנאשם לגבי במסמכים קודמים [מסמכים רפואיים שהיעדו על היותו נושא איידס], הנאשם אישר עצם קיומם של 'מסמכים קודמים' אך טען כי "הם לא רלוונטיים.... כי זה שקר... הם שקרים..." (שורות 80-85, 93-94 ו-132-136). זאת, מבלי להסביר מדוע הוא סבור במסמכים שכאלה אינםאמת. דהיינו, מחלוקת זו ניתן להבין כי הנאשם ראה במסמכים שמעידים על היותו נושא אר, כביכול, בחר שלא להאמין להם.

זאת ועוד, במסגרת חקירה תחת זהירה של הנאשם מיום 07/09/15 (ת/8) טען הנאשם כי גילה שהוא נושא איידס רק ימים לפני החקירה, כשהמשטרה הודיעה לו על כך (שורות 13-16) ואף טען כי בשנים 2014-2015 הוא נשלח לבדיקת דם על ידי רופא המשפחה ו"עדין הופיע עני שלילי" (שורות 19-24). כמו כן טען כי לא הודיעו לו את תוצאות בדיקת הדם שנעשתה לו בשנת 2011 לאחר תרומות הדם (shoreot 32-34). עם זאת, כשנשאל בנוגע לחבר לעובדה בשם בני, אצלו התגorder בין השנים 2012 עד 2014, אישר כי "יש מצב" שבמי ראה מסמך רפואי שלו המעיד שהוא נושא איידס (shoreot 39-55). דהיינו, גם כאן קיימת אינדיקציה שרואה והחזק ברשותו מסמך رسمي המעיד על היותו נושא מספר שנים קודם לחקירה זו.

לא זו אף זו, בהמשך החקירה, הנאשם נשאל לגבי בת זוגו [ס.]: "אז איך אתה מסביר כי בעת שהיא בבית החולים... אתה אמרת لها: אני מצטער אבל אני חולה איידס" ענה הנאשם: "אחרי שהרופאים הביאו לי את המכתב אני קראתי ואמרתי לה" ובהמשך אף אישר כי בכתב האישום, כפי שיפורט בהמשך, עולה כי מדובר באירוע מיום 12/08/15] (shoreot 161-169).

אם לא די בכך אלה, בחקירה תחת זהירה מיום 07/09/15 (ת/9) אישר הנאשם שידע שהוא נושא איידס לפני שנת 2013 ולכן קיים עם בת זוגו [ס.].ichi מין מוגנים (shoreot 11-10). אולם, לטענות ערך בבדיקות בשנים 2014-2015 שהצביינו על כך שהוא אכן נושא איידס (shoreot 9-6). כיצד, עוד בשנת 2011 התקבלה תשובה שהיעdea על היותו של הנאשם נושא איידס. משכך, ובשים לב לעובדה כי אין ריפוי מוחלט במצבה זו, ברי כי תוצאות הבדיקות שעשה הנאשם בשנים 2014-2015 - שאותן הוא ראה לדבריו - אף הן העידו על היותו נושא איידס. בנוסף, בדיקה שכזו מעולם לא הוצאה לנו מטעם ההגנה. דהיינו, בהמשך החקירה אישר ידיעתו של ממש למצבו הבריאותי.

מעבר לדברים שאמר הנאשם בחקירות קודמות, במסגרת פרשת הتبיעה הוגש כתוב אישום מתוקן בו הודה הנאשם ביום 29/02/16 בבית משפט השלום בתל אביב [ת"פ 36236-09-15] (להלן: "התיק הקודם"), ממנו עולה באופן שאיןנו משתמש לשני פנים כי הנאשם ידע דבר היותו נושא של מחלת האידס.

במסגרת החלק הכללי בו הודה הנאשם, נכתב מפורשות: "בתאריך 31/05/11 תרם הנאשם דם במגן דוד אדום. בדיקה שנערכה למן הדם שתרכם הנאשם התגלתה חיובית ל HIV- איידס... מנהלת שירותי הדם במגן דוד אדום ניסתה ליצור קשר טלפוני עם הנאשם מספר פעמים ונקבעו עמו מספר פגישות אליהן הוא לא הגיע. במהלך השנים 2012-2015

נמסר לנאים מספר פעמים על ידי בתי חולים שונים בארץ ועל ידי רופאים שונים כי הוא נשא של נגיף האידס.

אנו דוחים בשתי ידיים את טענתו של הנאשם לפיה עת הודה בכתב האישום, לא התייחס כלל לחלק הכללי ולא ידע במה הוא מודה שכן עיין בפרוטוקול הדיון מעלה כי במעמד הדיון הצהירה באת כוחו דאז שהיא הקרה לא את כתב האישום המתוקן, וה הנאשם אף אישר בכך את דבריה (שם, עמוד 4 לפרטוקול).

בעדותו לפניו נשאל הנאשם ביחס לתיק הקודם, תחילת העיד כי כתב האישום כמו גם החלק הכללי לכתב האישום לא הוקראו לו על ידי "ב'דazz", אלא רק הודיעו לו סעיפי האישום בהם הודה והואשם (עמ' 837). מאוחר יותר בחקירות הנגידית, תחילת הנאשם טען, כי הוקראו לו כתב האישום (עמ' 937), לאחר מכן גרסתו ואישר כי הוקראו לו כתב האישום אך לא החלק הכללי (עמ' 937). נשאל הנאשם האם למעשה הוא טוען, כי "ב'כ כוחו דazz" הודיעו לו כי הוא מואשם בעבירה של "מעשה שלול להפיז מהלה" תוך שאמרה לו להודות בה במסגרת הסדר הטיעון "זהו" - הנאשם אישר זאת (עמ' 937-938). כאשר נשאל שוב, האם עובדות כתב האישום לא הוקראו לו, הנאשם אישר כי עובדות כתב האישום הוקראו לו, אך לא הוקראו לו החלק הכללי לכתב האישום (עמ' 938). כאמור, הנאשם שינה גרסתו בעניין זה לא אחת ובהמשך להתרשםו ביחס למimingונות הנאשם בכל, ברי כי בעניין זה שיקר לפניו. משכך, בשים לב לאמור בפרוטוקול הדיון בתיק הקודם ומשדוחינו את גרסתו המיתמתת ולא עקבות של הנאשם, אנו קובעים כי הנאשם ידע את הכתוב בכתב האישום בו הודה.

בנוספ', לאור ההליך כולו, הן במסגרת חקירות המשטרה והן בעדותו בבית המשפט, היה ניתן להתרשם כי הנאשם הוא אדם פיקח, הרואה עצמו אף "מומחה" בעניינים שונים, שהקפיד על הבנה של כל פרט ופרט בהליך לפני טרם מענה על שאלות, תוך שתשובותיו היו מדויקות והתייחסו למלוא המידע שהציג בפניו. משכך, קשה להלום מצבבו הנאשם, בעת דיון בבית המשפט מוצג הסדר טיעון, מודה בביטחון עבירות פליליות, מבלי שהבין את כל כתב האישום בו הודה. ודוק, גם אם הינו מקבלים טענתו זו של הנאשם שנגעה (ברוב הגרסאות שלו) אך ורק לחלק הכללי לכתב האישום, הרי שעזין בעבודות כתב האישום בהן הודה הנאשם מעלות כי זה הודה במסגרת האישום השני כי במהלך שנת 2012 החל לקיים קשר זוגי עם ס. בתחילת קיימם עמה יחסינו מוגנים אך לאחר חדש הפסיק בה לקיים עמו יחסינו מוגנים מבלי שהוא הביא לידייטה כי הוא נשא את נגיף האידס (עובדות 3-1). דהיינו, הנאשם הודה בעובדה ולפיה כבר במהלך שנת 2012 ידע שהוא נשא את נגיף האידס (שם לא כן, לא היה עליו לידע אותה בנשאותו). דברים אלו עלולים בקינה אחד עם חקירותו במשטרה שבתחילה קיימים יחסינו מוגנים עם בת זוגו [ס]. כיוון שידע שהוא נשא אידס (ת/9).

לא זו אף זו, מעובדות 6-5 בכתב האישום, ש愧 בהן הודה הנאשם, מפורט כי ביום 12/08/15 במהלך אשפוזו בבית החולים, אמר הנאשם לבת זוגו ס. כי הוא חולה במחלה אידס ולאחר שחררו בת הזוג נבדקה ונמצא כי הוא הדביקה בנגיף האידס. דהיינו, הנאשם הודה כי הוא בעצמו עוד בשנת 2012 סיפר לבת זוגו דאז כי הוא חולה במחלה האידס ואף הודה כי הבדיקה בגין. גם כאן, הודיעו בעבודות אלה בכתב האישום המתוקן עלות בקינה אחד עם גרסתו בחקירה במשטרה (ת/8).

אם לא די בכך האמור, בחקירתו תחת אזהרה בתיק שלנו, ביום 21/12/07, על אף שטען כי ידע שהוא נשא אידס רק במהלך שנת 2015 לאחר מעצרו הקודם, הוא הסביר כי בעבר הדקיק אחת, מישמי שהיה מאורס לה והוא ריצה בגין מעשה זה עונש מאסר בפועל (ת/26(א) עמוד 33). משכך, ברי כי גם בחקירותו ביום, בפועל אישר את העובדות בהן הודה במסגרת הסדר הטיעון בתיק הקודם.

את עוד, כעולה ממשמר סיקום רפואי, שהוגש בהסכם, הנושא את התאריך 14/11/16 (ת/29), במהלך אשפוז הנאשם בבית החולים נערכה לנאשם בדיקת אידיס בבית החולים, ואך נרשמה תגובתו להודעת בית החולים כי הוא חולה. מ شأن רשם במסמך רפואי כי תוצאות הבדיקה נמסרו לנאשם ואף תועידה תגובת הנאשם להודעה זו, ברוי גם בכר יש כדי לבסס את העובדה שלנאשם הודיע דבר حياته נשא אידיס.

ויצא אפוא כי ראיות רבות, חלקן מבוססות על דברים שהנאשם אמר בעצמו בחקירות שונות, לפני בית משפט ורופאים, מעידות באופן חד ממשמעי כי הנאשם ידע עוד בשנת 2012 כי הוא נשא איידס. משכך, אנו קובעים שהנאשם שicker במחצית נוכחשה כשם אמר שעדי שנת 2015 כלל לא ידע שהוא חולה [ראו עדותם בבית המשפט, עמ' 832, 834].

לאור האמור וכיסicom בגיןם, אנו קובעים כי הנאשם היה מודע להיותו נשא נגיף AIDS במהלך שנת 2012, לכל המאוחר ביום 12/08/15 - התאריך בו ראה מסמר המעד על היותו נשא AIDS, סיפר לבת הזוג כי הוא נשא נגיף AIDS ומאוחר יותר אף גילה כי הדביקה.

מכאן, נעבור לבחון את היסודות העובדיים של העירה:

האם מלחמת האידלס היא מחלוקת מסכנת נפשות?

כאמור, פסיקת בית המשפט העליון קבעה כי מחלת האידס נופלת בגין מחלה מסוימת נפשות, אלא שטוענת ההגנה כי לאור התקדמות הטיפול במחלת, אף הרופאה בעדותה הגדרה אותה כיום כמחלה כרונית, היא איננה מהוות עוד מחלה מסוימת ח"ם.

בחינה מודקמת של עדות הרופאה, לצד בוחנת פסיקת בית המשפט העליון מובילה למסקנה כי גם כיום יש לראות במחלת האידס כמחלה מסכנתה נפשות.

במסגרת הייתה מומחית למחלות זיהומיות, ובין היתר למחלת האידס, העידה הרופאה לפניו בוגר לאותו המחלת - נגיף האידס מתربבה בתאי כדריות דם לבנות שקריות CD4, האחראים על החסינות התאית של הגוף. אם הנגיף מתربבה אז מספר תאי-CD4 יורד - דבר אשר גורם לפגיעה קשה בהתקומות העם למחלות כגון מחלות זיהומיות וسرطان. עוד הסבירה שככל שהעומס הנגיפי של המחלת גבוהה יותר, המחלת קשה יותר והבנאים מבדיק בשיעורים גבוהים יותר. אם העומס הנגיפי הוא מתחת לרמות הנמדדות (בין 50-30 קופיס פר סיסי) אז האדם לא מדקק (עמ' 677). עוד העידה כי הטיפול התרופתי שקיים היום וסבירו בשנת 1996 החלו לעשות בו שימוש (עמ' 696) עשוי להפחית את רמת הווירוס שמסתווב בדם עד לרמות לא נמדדות, וכי "היום, כאשר יש טיפול מאדיעיל כנגד הנגיף והמחלה הפכה למחלת כרונית לכל דבר, פחותת מתייחסים לנשא, חולה" (עמ' 676). במצב שכזה, הבנאים הוא בריאות, רק שהוא תלוי בתרופות. דהיינו, גם עם טיפול רפואי אין רפואי אלא רמיישה (עמ' 677). העדה אישרה, כי ככל שהנאשם מקבל טיפול רפואי, בהיענות של מאה אחוז ומגיע למעקבים, כו"ם, המחלת לא מסכנת חיים (עמוד 689). דהיינו, ללא הטיפול הרפואי, מצב המחלת הוא כפי שהיא מוכר ויודע עובר למציאת הטיפול הרפואי, ומשכך, היא עודנה בבחינת מחלת מסכנת חיים. ודוק, בבדיקה הסטטיסטיקה הרופאה על חוזר חטיבת הרופאה של משרד הבריאות, נוהל למניעת הדבקה ב-HIV של שותף/ה ליחסיו מין או בדרך אחרת מיום 11/11/2011 (ת/37) הקבוע מפורשות בסעיף 1 לחלק הכללי כי על אף ההפתוחיות המדעיות, אידס היא עדין מחלת קשה, המסכנת חיים.

נכשם בעניין זה - מעדותה של הרופאה עולה כי הפסקה בלבד קיימת הטיפול התורופתי, גורמת לחזרת מחלת האידיוס אצל

נשא להתנהל כאילו לא קיים טיפול רפואי כלל. כאמור, בהתאם לחוזר משרד הבריאות במצב שכזה, מחלות האידס היא מחלת קשה ומסכנת חיים. זאת ועוד, בית המשפט העליון כבר קבע במקרים אחרים כי מחלת האידס היא מחלת מסכנת חיים (גם בתקופה שכבר היה קיים טיפול רפואי). משכך, אנו קובעים כי הוכחה שמחלות האידס מהוות מחלת מסכנת חיים.

האם הנאשם עשה מעשה העולם להפיז מחלת?

ביחס לאים רaison et sebeui, כמפורט לעיל, נקבע כי לא הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם בעל את המתלווננות כשהוא אינו עוטה על איבר מינו קוגנדום. משכך, ביחס לאים אלה לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עשה מעשה שעולם להפיז מחלת והוא מזמין את הנאשם מביצוע עבירה זו ביחס לאים רaison et sebeui.

האם הנאשם היה מדבק?

הרופאה העידה, כי משנת 2016 החלה לטפל בנאים במסגרת שב"ס, ערכה לגבי מעקב ושם הוא החל לקבל טיפול מתאים (עמ' 692). לאחר שחרורו (ביום 16/04/21) הוא לא הגיע למרפאה למעקב עד מאי 2021, אז חידש את המעקב והטיפול הרפואי. באותה תקופה היא ראתה אותו פעמיים - במאי ובאוגוסט 2021 (עמ' 676). כשהגיעו למעקב ב- 05/05/21 היה עם עומס נגבי של 7000 והוא היה מדבק, קיבל טיפול רפואי וככל הנראה לקח אותו כבביה נספת ב- 10/08/21 העומס הנגבי היה מתחת לרמות הנמדדות, כך גם בבדיקה שנערכה לו בדצמבר 2021 (שבוצעה לאחר שה הנאשם נעצר בתיק זה) (עמ' 684 ות/32). משכך, הסיקה הרופאה כי בין אוגוסט לדצמבר 2021, הנאשם לא היה מדבק (עמ' 689 שורות 26-24).

בחיקורתה הנגדית הבהירה, כי אין לדעת תוך כמה זמן מרגע לקיחת הטיפול, החולה הופך לבלי מדים. עם זאת ציינה, כי ככל עושים בדיקת מעקב לאחר ששה שבועות כדי לראות ירידת העומס הנגבי, אם כי במרקבה דן הבדיקה נעשתה רק בחולף שלושה חודשים. עוד הדגישה כי עניין זמן ההשפעה של הטיפול הרפואי הוא אינדיבידואלי ולא ניתן לשולב בעניינו של הנאשם שזה היה תהליך קצר יותר. משכך, העדה לא יכולה לשולול כי ביולי 2021 הנאשם היה כבר לא מדבק (עמ' 690).

באשר להנחות שניתנו על ידה לנאים, הסבירה באופן כללי כי בהתאם לחוזר משרד הבריאות (ת/37, סעיף 5.1.2), מי שהעומס הנגבי שלו לא מדים בשתי בדיקות רצופות עם הפרש של לפחות 3 חודשים בין הבדיקות, הרופא המתפל, בהתאם לשיקול דעתו, יכול להגיד שהמתפל לא מדבק ולא חייב לכך לקיים יחס מיוחד מוגנים או למסור מידע לפartner מיני. לדבריה, בעניינו של הנאשם לא בוצעה שיחה צו (עמ' 685), שכן דבר שכזה תלוי באישור של רופא, שייתן רק לאחר כנסה מעקב, ככל רפואי ברור שאפשר לשמור על החולה שהוא לוקח את הטיפול באופן סדרי - דבר שודאי לא קרה בעניינו של הנאשם (עמ' 692).

מצין כי הנאשם טען לפניו שבפעם الأخيرة הייתה אצל הרופאה [באוגוסט 2021], זו אמרה לו שהוא לא מדבק והוא לא מחויב להודיע שהוא נשא של הנגיף (עמ' 836), זאת בניגוד למקום אחר בו העיד כי מאז שחרורו מן המאסר הוא מקבע לעדכן כל מי שפוגש (אפיו את מעסיקו) כי הוא נשא של המחלת ובעת קיום יחס מיוחד הוא עושה שימוש בקונדומים (עמ' 835-836). מעבר לסתירה (אחד מהם בדבריו של הנאשם, טענתו זו עומדת בסתרה מוחלטת לעדות הרופאה שנשאלה על כך לא אחת והיתה עקבית וברורה מaad בעדותה בכלל ובנושא זה בפרט).

כך יצא כי ניתן לקבוע כי בין חודש אוגוסט לחודש דצמבר 2021, הנאשם לא היה מדבק וקיים ספק באשר לשאלת היותו מדבק בחודש יולי אותה שנה. עם זאת, הנאשם מעולם לא קיבל אישור מהרופאה המטפלת כי הוא אכן מדבק, ושהוא יכול לכך יחש Miן באופן בלתי מוגן ולהימנע מידעו פרטנר זוגי בדבר היותו נשא איידס.

בניתוח הראיות דלעיל ביחס לאיושם הרלוונטיים קבענו, מעל לכל ספק סביר, כי בארבעה מתוך ששה מקרים בהם הנאשם בעבירה של מעשה העולול להפיז מחלת, קיים הנאשם יחש Miן עם המתלונות השונות באופן לא מוגן ולא קונדום [ראוי קביעות עובדיות באישומים שלישי, רביעי, חמישי, ושישי בשונה מקביעותנו ביחס לאיושם ראשון ושביעי]. בהתאם לעדות הרופאה (והדבר אף מצוי בגדיר ידיעה שיפוטית), קיים יחש Miן לא מוגנים מעמידים את הפרטנר המיני בפני סיכון להדבקה (עמ' 686).

מקרים האונס באישום השלישי והרביעי קרו ב-21/11/07 ולאחר 21/09/23. לגבי תאריכים אלה הרופאה העידה כי הנאשם לא היה מדבק בהם. כאמור, בהתאם לפסקית בית המשפט העליון בבואהו לבחון האם היסוד העובדתי של "מעשה העולול להפיז מחלת" מתקין, علينا לשאול בראש ובראשונה שאלה מדעית - הסתברות בדבר סיכון ההדבקה. משקבהה הרופאה, שהיא גם מומחית לדבר וגם המטפלת של הנאשם כי בין אוגוסט לדצמבר 2021 הנאשם לא היה מדבק, קיים ספק סביר האם הנאשם עשה באישומים אלה מעשה שיש בו סיכון להדבק אחר.

איושם שיש Miחץ למניט ביצוע מעשה האינוס בתאריך 21/07/21, דהיינו לקראת סוף חודש יולי. כאמור, הרופאה בעדותה לא יכולה לשולול אפשרות לפיה כבר בחודש יולי הנאשם לא היה מדבק. משכך, גם עולה ספק סביר בדבר היותו של הנאשם מדבק. משכך, גם קיים ספק סביר האם הוא ביצע באירוע זה מעשה שעלול להפיז מחלת.

בשונה, ביחס לאיושם חמישי, אין ספק כי הנאשם היה חולה איידס, זאת בהתאם לתוצאות בדיקת דם שנערכה לו (ת/30, ת/31). עוד, כפי שקבענו לעיל, כבר במהלך שנת 2012 הנאשם ידע כי הוא נשא איידס ואף ידע שבמעבר הדבוק את בת זוגו במחלת. ביחס לשנים 2012-2014, לא עלתה כל טענה כאילו הנאשם לקח טיפול רפואי שהפרק אותו ללא מדבק.

כפי שקבענו לעיל, בהתאם למפורט בכתב האישום וכן לאור עדותה של המתלוננת 5, במהלך שנת 2013 וכל המאוחר ביום 14/10/06, ביצע הנאשם במתלוננת 5 מעשה אינוס, עת החדר לגופה את איבר מינו, זאת מבלי שהוא עושה שימוש בקונדום. משכך, באישום החמישי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עשה מעשה שעלול להפיז מחלת.

ה גם שקבענו ביחס לאיושם שלישי, ארבע ושת כי אלה בוצעו בזמן שבפועל קיים ספק סביר האם הנאשם היה מדבק ועל כן לא הוכח מעל לכל ספק סביר אחד מיסודות העבירה, בנסיבות המקורה Dunnanno סבורים כי הוכחה לפנינו עברית ניסיון ביחס לאיושמים אלה.

בפתח הדברים נזכיר, כי גם שה הנאשם לא היה מושג בניסיון לבצע העבירה, משנדרש הנאשם להגן על עצמו מפני העבירה המושלמת, ברוי כי הגנתו לא נפגעה עת בוחנים אותו את האפשרות להרשיונו בניסיון לבצע את העבירה המוגמרת. בהרשעתו בניסיון - עונשו לא יעלה על העונש בעבירה המוגמרת (כמצאות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי).

המסגרת הנורמטטיבית בתמצית: סעיף 25 לחוק המגידר ניסיון מהו, קובע: "אדם מנסה לעبور עבירה אם, במטרה לבצעו, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

זה יינו, גבול האחריות הפלילית עובר בין הכהנה - שבגינה אין אחריות פלילתית (למעט עבירת הכהנה לביצוע מעשה טרור - עמוד 90

סעיף 28 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו - 2016) לניסיון - איז קיימת אחריות פלילית. בנוסף, הניסיון מתגבש כאשר המבצע פעל במטרה לגבות את העבירה אך זו לא יצאת אל הפעול.

מלשון הטעיף נלמד כי בנוגע ליסוד הנפשי נדרש מטרה להשלים את העבירה, מטרה להשלים את ההתנהגות, וזאת אףלו אם העבירה המשלמת אינה דורשת יסוד נפשי זה, וניתן להסתפק בה במודעות בלבד [ראו: בועז סנגייר, ביקורת דיני העונשין הישראליים (2020), פרק י"ט עמוד 213].

ביחס ליסוד הנפשי הלכה היא כי היסוד הנדרש לעבירות הניסיון הוא בעל שני יסודות משנה:

1. היסוד הנפשי הנדרש לעבירה המוגמרת
2. היסוד הנפשי לעבירת הניסיון עצמה, היינו: מטרה לבצע את העבירה.

הדרישה בדבר המטרה נועדה להשלים את הפער הקיים במישור העובדתי (הבא לידי ביטוי באירוע הגשמהה בפועל של העבירה) על ידי הצבת רף הכוח מקסימלי במישור הנפשי אשר יבטא את רצונו של המנסה.

כאשר מדובר בניסיון בלתי - צליח, מאופיין המישור ה蟋טי של היסוד הנפשי בהכרה מוטעית לגבי מצב הדברים שבهم מותנה ביצוע העבירה. מכאן, שהיסוד הנפשי של הניסיון הבלתי - צליח נבדל מהניסיון הצליח, בכך שבראשו המנסה לא היה מודע לכך שביצוע העבירה העיקרית אינה אפשרי מבחינה אובייקטיבית.

밀ימר אחרות, יסוד נפשי זה מתבטא בכך שמצב הדברים המאפשר ביצוע העבירה באופן אובייקטיבי היה רק בתודעת העוסה. על יסוד נפשי זה - של הכרה מוטעית- להתייחס לסיבת היותו של הניסיון בלתי-צליח, היינו: לדבר שגרם לחוסר האפשרות להשלים את העבירה. כך לדוגמה, דרישה הכרה מוטעית של העוסה לגבי קיומו של רכיב הניסיונה כאשר רכיב זה דרוש להשלמת העבירה והכשל אל אפשרות להשלמתה. וידgesch, נוסף ליסוד נפשי ה蟋טי זה, נדרש מהmansה ניסיון בלתי-צליח, גם יסוד נפשי של מטרה לבצע את העבירה המשלמת [ראו: יורם רובין, יניב ואקי, דיני עונשין (מהדורה שלישית, 2014) כרך א, עמוד 656 וכן רע"פ 7560/01 הצבאי הראשי נגד שובין (04/12/02)].

ביחס לעבירה המוגמרת, כפי שפורט לעיל, המודעות עשויה להתבטא בפיזות ונדרשת, אפוא, מודעות סובייקטיבית לקיומו של סיכון ממשי של הפצת מחלת.

באשר ליסוד הנפשי הנדרש לניסיון - כמפורט לעיל, נדרש יסוד של כוונה. בהתאם להוראת סעיף 20 לחוק העונשין, כוונה יכולה להימדד בהתאם להלכת הנסיבות. דהיינו, ראייה מראש את התרחשויות התוצאות אפשרות קרוביה לוודאי.

מן הכלל אל הפרט: משבעל הנאשם את המטלונות שציינו לעיל, כשהוא אינו עוטה על איבר מינו קונדום, ברוי כי מעשיו של הנאשם חלפו עברו את שלב ההכנה והוא למעשה ביצע מעשה שעולול לגרום בפועל להפצת מחלת, ככל שאותו מבצע הוא נשא אידס והעומס הנגבי שלו היה מעל לרמות הנמדדות. עוד כפי שפורט לעיל, הנאשם בעת ביצוע מעשים אלה היה מודע להיוותו נשא אידס.

השאלת הנשאלת היא האם הנאשם בעת קיום יחסי המין הלא מוגנים עם מטלונות 3, 4, ו- 6 עשה אתהמעשים במטרה לעשות מעשה שעולול להפיץ מחלת? נדמה כי התשובה לכך היא חיובית.

כפי שהנאים העיד על עצמו, לאחר שהשתחרר מהכלא ומשידע כי בעבר הוא הדיבק את בת זוגו באידס, הוא נזהר והשתמש בקונדום בעת קיום יחסי מין כדי למנוע הסכנה. בנוסף, הרופאה העידה כי הנאשם קיבל ממנו הנחיות ברורות כיצד להימנע מהבדיקה, ובין היתר הוסבר לו על קיום יחסי מין מגנים (עמ' 685). דהיינו, הנאשם היה מודע היטב לסכנה שיש בקיים יחסי מין לא מגנים.

מקרה האinous של מטלונת 6 [שארע ב- 21/07/21], ארע כחודשים לאחר שקיבל תוצאה בדיקת דם ולפיה הוא מדקק [توزאה שהתקבלה בתחילת חודש Mai 2021] ועוד טרם ערך את בדיקת הדם בה נמצא כי הוא מתחת לרמות הנמדדות [توزאה שהתקבלה בחודש אוגוסט 2021]. דהיינו, בזמן אירוע זה, עת אין לנאים כל אינדייקציה של פניה מצבע הרפואי השתנה שניי כלשהו, ומובהר כי הוא היה מודע היטב לסכנה שבקיים יחסי מין לא מגנים במצבו, ברוי כי הוא ראה אפשרויות קרובה לוודאי כי הוא עשה מעשה העולול להפיז מחלת. ודוק, בשלב זה, עוד טרם ביצוע בדיקה כלשהי, ברוי כי הנאשם לא היה מודע לדבר שגרם לחוסר האפשרות להשלים את העבירה.

למסקנה דומה הגענו גם ביחס ל结实 האinous של מטלוננות 3 ו- 4, מעשים אלה בוצעו אמנם לאחר שהתקבלה תוצאה בדיקת הדם מחודש אוגוסט 2021. עם זאת, כפי שהעידה הרופאה, בפגישתה עמו עוד בחודש Mai 2021, היא הסבירה לו הסבר מפורט כולל של הנחיות משרד הבריאות (עמ' 686-685). הנאשם, כאמור, היה מודע להיותו נשא אידס ולסכנות הרכוכות בקיים יחסי מין לא מגנים במצב רפואי זה. בנוסף, היה מודע להנחיות לפיה רק לאחר קיום שתי בדיקות רצופות ואישור רופא, ניתן לקיים יחסי מין לא מגנים.

על אף האמור, שני מעשי אinous אלה הוא קיים יחסי מין לא מגנים לאחר שערך בדיקה אחת בלבד ומוביל שהוא קיבל כל אישור מהרופאה המטפלת שהוא אינו מדקק. במצב דברים זה, גם כן, כיוון שה הנאשם ידע כי בשלב זה, בהתאם להנחיות הוא איננו נחשב כלל מדקק ומוטלת עליו החובה לידע פרטנר מני ולקיים יחסי מין לא מגנים, הרי שגם במקרה אלה בהתאם להלכת הנסיבות, הנאשם ראה אפשרות קרובה לוודאי שהוא עלול להפיז מחלת. בדומה, בשלב זה עוד טרם ביצע הנאשם את הבדיקה השנייה שרק לאחריה יכול רופא לקבוע כי הנאשם הוא לא מדקק, הנאשם לא היה מודע לדבר שגרם לחוסר האפשרות להשלים את העבירה.

בນקודה זו מוצאים אנו להדגש, כי הרשותו של הנאשם בניסיון להפצת מחלת אין לראותה "דווקנות משפטית" אלא הכרעה משפטית וערכית מתבקשת בנסיבות העניין. הנאשם נשא של מחלת מסכנת חיים, שבהיעדר טיפול עשוי להיות קטלנית לנאים ולאחרים. בהתאם לנוהל הבורור של משרד הבריאות בעניין, על מנת שה הנאשם יוכל לפטור את עצמו, מלידע את שותפותו למן בדבר מחלתו, לא כל שכן, לקיים יחסי מין לא מגנים, עליו לעמוד בשורה של תנאים מצטברים, טרם יקבל את האישור מהרופא לעשות כן - וגם אישור זה הוא אחד התנאים שבונוהל.

ה הנאשם, בעת שבעל את המטלונות, למעשה, לא עמד באף לא אחד מהתנאים והוא מודע לכך - הוא לא עבר שתי בדיקות ברצף (הבדיקה מחודש 12/21 הייתה לאחר מעצרו) - לא היה בקשר רציף עם הרופאה המטפלת - לא הוכיח במשוויו כי הוא מקפיד על נטילת התרופות לאורך זמן (ור' למשל התוצאה מחודש 5/21) - ומילא גם לא קיבל את אישורה של הרופאה. העובדה כי בדיעבד, התגלה במהלך ניהול המשפט כי הנאשם לא היה מדקק בתקופה שמצוינה לעיל - היא במובנים רבים בבחינת חוכמה שבDİUED, שהוא לא ידע עליה ולא יכול היה לדעת עליה בזמןאמת.

אשר על כן, ביחס לכל אחד מן האישומים שלוש, ארבע ושש אנו מרשים את הנאשם בביצוע עבירה של ניסיון לבצע מעשה העולול להפיז מחלת.

לאחרניתוח של הראות שהובאו לפניינו וקבעת ממצאים עובדיים, נפנה לעורךניתוח משפטי - אילו יסודות עבירה מקומות העובדות שהוכחו במהלך המשפט. על מנת לעורךניתוח משפטי זה, נבחן בשלביה את המוגרת הנורמטיבית של העבירות המיוחסות לנאים. לאחר מכן, נפנה לבחון את יסודות העבירה ביחס לעובדות שנקבעו בכל אישום ואישום. נעיר כי בפרק זה נדון בכלל העבירות שייחסו לנאים בכתב האישום, למעט עבירות מעשה העולול להפיז מחלת שיווסה לנאים בחלק מהאישומים - לה מצאנו מקום להקדיש פרק נפרד.

המוגרת הנורמטיבית

איןום - בעילה שלא בהסכמה חופשית (סעיף 345(א)(1) לחוק):

החלופה בסעיף 345(א)(1) לחוק היא של בעילה שלא בהסכמה חופשית של האישה.

המחוקק הגדר 'בעילה' כהכרת איבר מאיברי הגוף או חפש לאיבר המין של האישה.

יסוד ה'חדרה' פורש בפסקה באופן רחב ולא אחת נקבע כי די ב"תחילת חדרה". דהיינו, די ברגע עם איבר המין של האישה, ואין הכרה בחדרה של ממש אל תוך איבר המין [ע"פ 5165/98 דסה נ' מדינת ישראל (23.12.98)]. משכך, נקבע אף בפסקה מאוחרת יותר כי "... כל נגיעה פנימית לחלק מחלקי איבר המין, מעבר ל החלקי החיצוניים, כגון מעבר לשפטים החיצוניים, מהוות חדרה העשויה להקים את עבירות האינום" [ראו: ע"פ 2973/73 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.22)].

באשר ליסוד של 'העדר הסכמה' - נוסח זה של העבירה הוא תיקון לחוק שהתגבש בשנת תשס"א שנועד לשנות את יסודות עבירת האינום שחיבבה קודם לכן, ובנוסך להיעדר הסכמה חופשית של האישה, גם "שימוש בכוח, גריםת סבל גופני, הפעלת אמצעי לחץ אחרים או איום באחד מלאה, ואחת היא אם נעשו אלה כלפי האישה או כלפי זולתה". התיקון לחוק נועד להסיר את הדרישת השימוש בכוח וכפיה כתנאי להרשעה בעבירת האינום, וביקש להסתפק לצורך כך ביסוד של העדר הסכמת האישה, עליו בנזיה כוימ עבירת האינום המושתתת על איסור לפלו' לאוטונומיה של האישה על גופה, ללא הסכמה חופשית. יסוד זה מדגיש את ההיבט הפנימי של רצון האישה, והוא מבטא את הצורך להגן על האוטונומיה של האישה על גופה, גם אם אי-ההסכמה לא הובעה על דרך התנדבות פיזית, זאת מתוך הכרה במצוותה בה שיטוק [ראו: ע"פ 6295/05 אליו וקנין נגד מדינת ישראל (07/01/25)].

באשר ליסוד הנפשי, עוסקין בעבירות מודעות הנבחנת לאור מכלול הנسبות של כל מקרה ומקרה. בית המשפט העליון נדרש לאחרונה לשאלת היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האינום וקבע כי יסוד נפשי זה כולל מודעות למעשה החדרה ולאפשרות שהמתלוננת אינה מסכימה למעשה. ברוי כי ביצוע מעשה בעילה כאשר הנאים מודיעו לאפשרות שהמתלוננת אינה מסכימה למעשה הבעליה או כאשר הוא חשוד שהמתלוננת לא נותנת את הסכמה למעשה כאמור, ובוחר לעצום את עיניו, גם הוא עונה על דרישת היסוד הנפשי להוכחת העבירה. בית המשפט העליון קבע כי אידיאותם גם היא עונה על דרישת היסוד הנפשי לעבירה: "מקרה בו הנאים מבצע מעשה חדרה בלתי מוסכם לאיבר מינה של המתלוננת בשווין נפש, כאשר הוא כלל לא נותן את דעתו לשאלת ההסכם, דהיינו: כאשר שאלת ההסכם אינה מהוות חלק משיקוליĭ בובאו לבצע את מעשה החדרה, והוא פועל לסייע דחפי המינים מבלי' לחשב על רצונותה של המתלוננת ומבל' לחתם בחשבון. ברוי הוא, כי גם נאים כזה הוא בגדיר אנס, לאחר שהוא בועל את המתלוננת מבלי' שמעשה

מלואה באמונה כנה בכר שהמתלוננת מסכימה למעשה... " [ראו: ע"פ 6111/23 פלוני נגד מדינת ישראל (22/02/24)].

איןום במצב המונע מאישה לחתם הסכמה (סעיף 345(א)(4)):

חלופה זו מתקיימת ככל ומעשה הבעליה נעשה באחת משתי אפשרויות - תוך ניצול מצב של חוסר הכרה בו שרויה האישה, או מצב אחר המונע מממנה לחתם הסכמה חופשית. החלופה האחרונה מהוות חלופת "סל" שנועדה "لتת מענה לקשת רחבה של מקרים, בהם האישה אינה מסוגלת ליתן הסכמה חופשית בשל מצב פיזי או נפשי בו היא שרויה באותו העת". כדי להוכיח החלופה זו אין צורך בהוכחת מניעה מוחלטת של האישה לגבות הסכמה, אלא די בהחלשה מהותית של יכולת האישה ליתן הסכמה [ראו: ע"פ 3217/14 פלוני נגד מדינת ישראל (16/07/31)].

מעשה מגונה (סעיף 348(ג) לחוק העונשין):

החלופה בסעיף (ג) מייחסת ביצוע מעשה מגונה ללא הסכמת האדם.

מעשה מגונה מוגדר בסעיף 348(ז) לחוק כך: "ב似מן זה, "מעשה מגונה" - מעשה לשם גירוש, סיפוק או ביזוי מיניים".

הଉירה של עשיית מעשה מגונה מסווגת עצמה כ"עבירות התנהגות". החוק רואה בהתנהגו של אדם - בעשייתו של "מעשה מגונה" - מעשה הראי לגינוי ולענישה, והଉירה מתגבשת אף בגין תוצאה ספציפית מעבר להתנהגות. עם זאת, המחוקק בחר להוותיר את היסוד העובדתי בעבירה ללא הגדרה ברורה שכן בסעיף ההגדרות התקיחס אך ליסוד הנפשי הנדרש לעבירה. הגדרה זו הובילה לכך שבפסיקת נקבעו מבחנים שונים כדוגמת "מבחן אובייקטיבי", "הש侃ות החברה", "האדם הממוחץ". בסופו של יומם נקבע כי "היסוד העובדתי בעבירה של עשיית מעשה מגונה הוא מעשה שבנסיבות העניין הוא בעיני האדם הסביר מעשה מגונה, ובלבד שנעשה הוא למטרה של גירוש, סיפוק או ביזוי מיני" [ראו: ע"פ 6255/03 פלוני נגד מדינת ישראל (02/16/04)].

מעשה מגונה במרמה (סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(2)):

סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין מלמד כי מעשה מגונה במרמה הוא מעשה מגונה כהגדרתו בחוק, שההסכם למעשה הושגה במרמה לגבי מיהות העשויה או המעשה.

פסקת בית המשפט העליון ביחס ליסוד המרמה קבעה כי ביצוע עבירה זו יש להוכיח התקיימות של שלושה תנאים - "ראשית, כי טענת מבצע המעשים, שבגינה הושגה הסכמה למעשים, היא טענה כוזבת במישור העובדתי; שניית, כי הטעון מודיע לכצב אשר בטענה; ושלישית, כי הרmia היא אשר הובילה להסכם למעשים" [ראו: ע"פ 3677/21 מדינת ישראל נגד אבישי שללאשוויל (13/02/22)].

מן הכלל אל הפרט:

אישום ראשון

באישום זה הנאשם הנואם ביצוע עבירות מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק וכן איןום לפי סעיף 345(א)(1).

במסגרת ניתוח הראיות ביחס לאישום זה קבענו כי עם הגעת המטלוננט 1 לדירה, נגע הנאשם בחזה על אף התנגדותה. במהלך הלילה, בזמן שהנائم והמטלוננט 1 ישנו האחד ליד השניה במיטה בדירתה, נגע הנאשם במטלוננט 1 בחזה וניסה להוריד את תחתוניה מגופה. בתגובהו, המטלוננט ביקשה ממנו להפסיק. לאחר שהמטלוננט נרדמה, היא התעוררה והרגישה את איבר המין של הנאשם בתוכה. בתגובהו, היא הדפה אותו והחלה לבכות. במקום לחודל מעשוי, הנאשם חסם את פיה של המטלוננט, בקש ממנה להפסיק לבכות ואמר לה "עוד קצת אני מס'ם". בשלב מסוים, הצליפה המטלוננט לגרום לנائم לרדת מן המיטה אך לאחר תחנוןים מצדיו, והבטחה שלו כי לא יגע בה שוב, אפשרה לו המטלוננט לשוב ולישון במיטה. או אז, נגע בה הנאשם באמצעות ידו בחזה.

במהלך שמיית הראיות, ניסו ב"כ הנائم להוביל גם קו הגנה לפיו המגע במטלוננט היה מקרי, תוך כדי شيئا, ושמךן, לא נעשה לשם גירוש או טיפול מיני. ברוי כי גם מגע ראשוני במטלוננט נעשה מתוך שינוי הרוי שהמשר המעשים, בהם ניסיון להוריד את תחתוניה מעדים על מעשים שנעשו מתוך ערotta ובכוונה ברורה. ודוק, נגעה בחזה וניסיון להוריד תחתוניה של המטלוננט הם מעשים שלא יכולה להיות לגבייהם מחלוקת באשר להיוותם מעשים מוגנים שנעודו לשם גירוש או טיפול מיני. זאת ועוד, המשך המגע בגופה עובר ולאחר בעילתה, אף הם מעשים רצוניים שבוצעים לשם גירוש או טיפול מיני. רצף המעשים: מעשה מגונה - בעילה שלא בהסכמה - מעשה מגונה, בהכרח צובעים את ה"מעשים" ככאלו שנעשו לצורך גירוש וטיפול מיני.

באשר לעבירות האינוס, עדותה של המטלוננט בנוגע ל"חדרה" הייתה ברורה לפיה הנאשם חדר לאיבר מינה ("הריגשתו את איבר המין שלו בתוכי"). משבוצעה חדרה של איבר מינו של הנאשם לתוך איבר מינה של המטלוננט, מתקיים רכיב ה'בעילה'. לצד האמור, לא היה בידינו לקבוע מעל לכל ספק סביר כי הבעילה בוצעה בזמן שהנائم איננו עוטה על איבר מינו קונדום.

באשר לרכיב של חוסר הסכמה נדמה כי הדברים ברורים מאליהם בנסיבות המקירה. נציג כי את חוסר ההסכמה של המטלוננט לכל מגע בעל אופי מיני, יכול היה הנאשם להבין עוד טרם הلكו לישון זאת לאור תיאוריה כי במהלך בילוי הערב המשותף בדירה, עת הנאשם ניסה ל"שים עליה יד", היא 'העיפה' לו את היד - פעללה המבטאת חוסר הסכמה. אם לא די בכך, ברוי כי אמירת המטלוננט לנאים "טספיק" כבר בתחילת המעשים מלמדת מניה וביה על חוסר הסכמתה למעשה. בהמשך, הדיפתו של הנאשם על ידה ובכיה, אף הם מעשים המבטאים חוסר הסכמה שאיננו משתמע לשני פנים, אלא שהנائم בחר להתעלם מרצונותיה של המטלוננט תוך שהמשיר במעשייו ואף סתם את פיה תוך כדי המעשה. אם לא די בכל האמור, חזרתו למיטה לאחר מעשים אלה נעשתה רק לאחר שהנائم הבטיח למטלוננט, לבקשתה, שלא יגע בה שוב. משכך, ברוי כי משגנע הנאשם פעמיinus בוגפה של המטלוננט, הדבר נעשה בהיעדר הסכמה של המטלוננט.

אשר על כן, אנו מרשים את הנאשם באישום זה מעשה מגונה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ג) לחוק ואינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק.

אישום שני

באישום זה הנאשם העוועת בעבירות אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; מעשים מגונים בנסיבות מרמה לגבי מהות העוועה והמעשה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין; מעשים מגונים בכך לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין; קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין.

במסגרת ניתוח הראיות ביחס לאישום זה קבענו כי ביום האירוע, בקרחתה הייר הנאשם נישק את המתלוונת מספר פעמים חלקו מאותו "איימון" קרב מגע שלו הסכימה המתלוונת, לאור מצג השווא שהציג לה הנאשם. בשלב זה, על אף חוסר הנוכחות שחשה המתלוונת, מתוך מחשבה כי מדובר במקרה "איימון", המתלוונת לא הביעה התנגדות. בשלב הבא, הנאשם הרים את חולצתה של המתלוונת ונגע בה באזרור החזה. בשלב זה כבר הביעה מתלוונת את חוסר שביעות רצונה במילים ואף במעשים אך הנאשם ניסה לטען לפניה כי מדובר במקרה "האיימון". בשלב הבא, הנאשם ניסה להוריד למתלוונת 2 את מכנסיה בכך, היא לא הסכימה, ואף ניסתה לדוחפו אך הוא הצליח להוריד כמעט את מכנסיה, והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינוה של המתלוונת. בהמשך, חשף הנאשם את איבר מינו וניסה לגרום למתלוונת לגעת בו תוך שהוא משך את ידה בכך לעבר איבר מינו אך ללא הצלחה שכן המתלוונת הצליחה למשור את ידה לאחור.

ברי כי בהתאם להוראת החוק, החדרת אצבעות לתוך איבר מינוה של המתלוונת (כפי שגם העידה ואם עמדה על גרסה זו גם בחקירה נגדית כפי שפורט לעיל), גם אם לשניות מספר, עוננה על הגדרת החוק למעשה בעילה. התנהגות המתלוונת אשר בשלב זה הביעה התנגדות הן מילולית והן במעשים מעמידים על חוסר הסכימה שלה למעשה.

באשר למעשים המוגנים שביצע הנאשם במתלוונת - כפי שעלה מניתוח גרסת המתלוונת 2, הסכמתה למגע בין הנאשם והושגה לאור מצג שווה שהציג הנאשם למתלוונת. מצג שווה אשר החל עת הציג עצמו כ"מתמחה" משפטן, שיכול לשיער לה בתביעת הרופאה המתפלת שלה והשגת רישיון לשימוש בקנבס רפואי - מעשה אשר נועד ליצור את בסיס הקשר בין השניים. לאחריו, הצגתו כמו שיכול להדריכה בקרב מגע.

ודוק, בעניין זה הגם שלטענת הנאשם הוא עבד (תקופה קצרה) כמאבטח בקניון למספר שעות בשבוע, לא הובאה בدل ראייה כי עבר הדרכה על ידי מעסיקו בקרב מגע לא כל שכן הדרכה בשัก (ונזיכו כי חלק מהתרגולות נעשו עם אקדח הגז). חשוב מכך, דחינו מעיירה את טענת הנאשם לפיה היה עליו לבצע מעשים מיניים של ממש במתלוונת כדי למדוד את רזי קרב המגע.

טענות הczub שנטענו על ידי הנאשם עובר לאותם "איומנים", אמירויות לגבי ג'יג'יות, ובעיקר האינוס באמצעות החדרת אצבעו בהמשכו של אותו "טרגול" (אותו הוא הבהיר) אינם מותרים, אף לא צל צל של ספק, לגבי כך ש"האיומנים" שהעביר לא היו אלא בדיה וכוסות לקבל הסכמתה של המתלוונת למגע של הנאשם בגופה.

משכך, אנו קובעים כי טענתו של הנאשם במישור העובדתי הייתה צב והנאשם היה מודע לטענה הczub. כעולה מעדות המתלוונת 2 הסכמתה למגע נבעה מהאמון שרחשה לנאשם כי דרך זה יוכל למד אותה הנאשם כיצד להגן על עצמה מפני מקרה של פגעה מינית. יצא איפוא כי מעשי של הנאשם, שאון מחלוקת כי הם בעלי אופי מיני מובהק, בוצעו על רקע הסכמה שהושגה במרמה ביחס למatters העשויה והמעשה.

בigin מעשים אלה יჩסה המאשימה לנאשם אף עבירה של קבלת דבר במרמה. מעשי של הנאשם עולמים כדי לקבלת דבר במרמה שכן דרך מצג השווא שיצר למתלוונת 2 באשר לעיסוקו ובאשר לאופן לימוד קרב המגע על ידו, הוא קיבל לידי "דבר", כהגדרתו בסעיף 414 לחוק. נעיר כי בפועל עבירה של מעשה מגונה במרמה הוא מקרה פרטי של עבירה קבלת דבר במרמה (אף חמור יותר), ולא בכך בחר החוק ליחס עבירה ספציפית למקרה בו ה"דבר" שהתקבל במרמה הוא מגע מיני. משכך, נראה כי ייחום שתי עבירות שונות לאותו מעשה היה מיותר. בכל מקרה, אין נפקות להרשעת הנאשם אף בעבירה זו שכן בהתאם להוראת סעיף 186 חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לא יהיה ניתן להענישו פעמים על אותו מעשה.

הmarsh המוגנה המייחס לנאשם בכתב האישום הוא בניסיון הנאשם למשוך בכך את ידה של המתלוונת 2 לעבר אייר מינו - דבר שלא צלח לאור התנגדות המתלוונת. בכך, ניסה הנאשם לגרום למATALONNET 2 לגעת בו בניגוד לרצונה - דבר המהווה מעשה מגונה תוך הפעלת כח על גופו והכל לשם סיפוק או גירוש מינו. שהמתלוונת 2 הצליפה למשוך את ידה ולהשתחרר מ אחיזת הנאשם, והmagu באיבר מינו לא בוצע יש לייחס לנאשם ביצוע ניסיון ל谋害 מגונה בכך שכן זה לא יצא אל הפועל.

אשר על כן מצאנו להרשיע את הנאשם ביצוע עבירה אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק, מעשה מגונה במרמה לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק, קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 סיפא לחוק ובניסיון ל谋害 מגונה בכך לפי סעיפים 348+25(ג) לחוק.

אישום שלישי

באישום זה מייחס לנאשם ביצוע עבירה אינוס לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין.

בניתוח הריאות קבענו כי מתלוונת 3 עובה לאירוע האינוס צרכה בערבוביה "קריסטל וגראס", עד כדי הגעה ל"סטלה" ומשהgingua למצב של עייפות ולאות, נכנסה למיטה. משהחללה לפוג השפעת הסם (וכדבריה, "התחיל לעבור"), בעוד ישנה חשחה ש"משהו לא תקין מאחורה קורה" והתעוררה כשאיבר מינו של הנאשם בתוך איבר מינה, כשהוא אינו עוטה קונדום על איבר מינו ובגדיה מופשלים. בתגובה היא בועטה בנאשם והדפה אותו מזרק גופה. ברוי כי תיאור המעשה עולה כדי בעליה של המתלוונת 3.

את מעשה הבעליה ביצע הנאשם לאחר שראה את המתלוונת עושה שימוש בסימים כשהיא במצב של "סטלה" ועייפות מעשה הבעליה עצמו בוצע בשלב בו המתלוונת 3 ישנה. ברוי כי היותה של המתלוונת תחת השפעה של מספר סוגים, כמו גם היותה במצב של שינה, מנעו ממנה ליתן הסכמה כלשהי.

משכך, באישום זה מצאנו את הנאשם אשם ביצוע עבירה של אינוס, במצב המונע מהמתלוונת ליתן הסכמה לפי סעיף 345(א)(4) לחוק.

אישום רביעי

באישום זה ייחסו לנאשם ביצוע מעשים מגוניים (מספר עבירות), לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין וUBEIRAH אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

בהתאם לממצאים העובדיים שנקבעו לעיל, לפני עזיבת הנאשם את בית המתלוונת, ביקש הוא ממנו כי תחבקו. על אף שבתחלתה סירבה לעשות כן והסבירה לו שיש לה חבר, בסופה של יום הסכימה לחבקו בשל העזירה שהציג לה. תוך כדי החיבוק, החל הנאשם לגעת בישבנה, הכנס ידיו לתוך חתוניה והיא בתגובה ניסתה לדוחפו מעלה, אך הוא משך ודחף אותה לעבר הספה. בהמשך, הפיט אותה מבגדיה, הוריד את בגדי התחתונים ובעל אותה, תוך שהוא תופס אותה בכח ועל אף שהמתלוונת צעקה ואמרה לו "לא" ומבליל שעתה קונדומים על איבר מינו או ידע אותו בדבר היותו נשא אידס. אחרי שהנאים "גמר" לה על הבطن, הוא ירד מהספה ובקש כי תבצע בו מין אוראלי אך היא דחפה אותו. בתגובה, הנאשם אמר לה כי מגיע לה עוד 15 אלף ש"ח.

הgam שהחיבור הראשון בין השניים געשה ללא התנגדות מצד המתלוונת, המשך המעשים - הנגעה בישבן והנגעה בגופה מתחת לתחרתני - געשה בנגד הסכמתה של המתלוונת שכן כאמור, לא בלי היסוס הסכימה המתלוונת אף למתן חיבור לנאים. ודוק, לאור ממצאי המהימנות שנקבעו ביחס למתלוונת זו אל מול הנאים, אנו דוחים את טענתו כי המשך המעשים געשה מתוך "התלהות" הדדית. עם זאת, איננו רואים בכך מספר מעשים מגוניים כפי שייחסה המשאשמה לנאים בכתב האישום. הנגעה בישבן ולאחריה המשך הנגעה בגופה של המתלוונת, מהווים רצף של אותן מעשה המקימים את עבירות המעשה המוגונה. משכך, יש להרשיעו בביצוע עבירות אחת [ראו: ע"פ 2454/02 טיקמן נגד מדינת ישראל (12/12/05)].

באשר לעבירת האינוס- משנקבע כי הנאים בעל את המתלוונת שלא בהסכמה. כשהנאים היה מודע לחוסר הסכמה זו לאור התנהוגותה ודבריה, הרי שעבירת האינוס הוכחה מעל לכל ספק סביר.

אשר על כן, מצאנו להרשיע את הנאים באישום זה בביצוע עבירות מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק, ואינו לפיקד סעיף 345(א)(1) לחוק.

אישום חמישי

באישום זה ייחסה לנאים עבירת אינוס לפי סעיפים 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1)+(3), דהיינו עבירת אינוס בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנה, ללא הסכמה. בעניין זה נציין כי נפלת טעות בעבירה הנוספת שייחסה באישום זה, שעניינה סעיף 345(א)(3) שכן בעוד שבסעיף 345(ב)(1) קיימת הפניה לנسبة האמורה בסעיף 345(א)(1), לא קיימת הפניה כזו לסעיף 345(א)(3) ועל כן לא ניתן היה ליחס לנאים עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(3).

בהתקף לממצאי העובדה שנקבעו לעיל, הנאים הציג את עצמו בפני המתלוונת 5 כדי שיכל לסייע לה להתגבר על הפגיעה שחוויתה בעבר. משכך, הכניסה המתלוונת 5 את הנאים לביתה כשהייתה לבדה במקום ואף אפשרה לו להיכנס יחד עמה לחדרה. בזמן ששכבה על בטנה החל הנאים לגעת בה, ליטף את ישנה, ועל אף שהמתלוונת ביקשה ממנו לחזור, הוא המשיך, הכנס את ידו לתוך מכנסיה ואת אצבעות ידיו לתוך איבר מינה. בהמשך, הניח כרית באוזור החזה אלא שהיא הצליחה למנוע את המגע על ידי הצמדת ידיה לצדי גופה. בהמשך, הנאים הוריד את מכנסיו ואת תחתוניתו, עלה לכיוון ישנה, כשיר אחת שלו על הראש שלה ויד שנייה על גבה כדי למנוע ממנה ל佐ז, והחדר את איבר מינו לתוך איבר מינה, זאת על אף שהמתלוונת 5 טענה בפנוי כי הוא מכאב לה.

מהתquier לעיל עולה כי הנאים בעל פעמים את המתלוונת - עת החדר את אצבעות ידיו לתוך איבר מינה ובהמשך כשחדר את איבר מינו לתוך איבר מינה מבלי שעתה קונדום על איבר מינו.

כאמור, המאשيمة ייחסה לנאים את מעשה האינוס על בסיס שתי חלופות, האחת באופן שגוי. משכך, נבחן את מלאו הנסיבות יחס לחולופה הנכונה - סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) שהוא גם לטעמו החולופה הנכונה לאור ממצאי העובדה שנקבעו ביחס לסעיף זה. בהתאם למשמעות כתב האישום, אין מחלוקת כי הנאים ידע שהמתלוונת היא עיראה "כבת 14", לדבריו. לעומת זאת, המתלוונת בעדותה העידה כי במהלך השיח עם הנאים, כשיספרה לו על הפגיעה בה, היא סיפרה לו, בין היתר, שהיא בת 13. לאור ממצאי המהימנות הברורים שנקבעו לעיל - האמון המלא שננתנו בגרסת המתלוונת 5 אל מול ממצאי מהימנות שליליים ביותר ביחס לנאים, אנו קובעים כי הנאים ידע במידה הרלוונטי לכתב האישום כי המתלוונת הייתה בת 13. ודוק, אין מחלוקת כי הנאים ידע כי המתלוונת היא מתחת לגיל 16. בנוסף,

לאורך אירוע האינוס, במספר הزادמניות שונות, הביעה התalonנט את חוסר הסכמתה למשעו של הנאשם. החל מבקשתה כי "יעצור" ממש בתחילת אירוע, בהמשך בתנגדותה למגע שלו בחזה וכלה בדבריה לנאים כי הוא למשעה משוחרר את הפגעה בה ומחייב לה. אמריות ומעשים שהנאים התעלם מהם בעת فعل לספק את צרכיו. משכך, גם חלופה זו הוכחה לפניה מעל לכל ספק סביר.

משכך, אנו מרשימים את הנאשם באישום זה בביצוע עבירות אינוס לפי סעיפים 345(ב)(1) ונסיבות 345(א)(1).

אישום שישי:

באישום זה מיוחס לנאים ביצוע מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, וכן אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

בהתאם לממצאי העובדת שלעיל, לאחר שהמתalonנטה הכנסה את הנאשם מתוך מחשבה שזה בא לסיע ולhäbia לה כסף למזון, הנאשם דחף אותה לחדר השינה של הבנות שלה, למשהה שלהן, הוריד את בגדיו, הפשיט אותה, היא החלה לפחות אף למרות התנגדותה ובשל חשש מפני היא החלה לפשט את בגדייה ואת יתר בגדיים הנאים הפשיט מעלה בכח. על אף ניסיונות המתalonנטה 6 להזיז את הנאשם, "לסגור את רגלייה" ותוך שהיא אומרת לו לזרז וכי היא לא רוצחה, הנאשם החדר 3 אצבעות לאיבר מיניה, נגע בה בחזה, והכנס את איבר המין שלו לתוך איבר מיניה. כל זאת מבלי שעטה על איבר מינו קונדום. לאחר ש"גמר בחוץ", הנאשם ניקה עצמה באמצעות מגבונים שהיו מונחים על יד המיטה. כל זאת עשו מספר פעמים - "שלוש, ארבע פעמים באותו רגע". אחר כך, הנאשם עזב את בית המתalonנטה, בטה הגעה הביתה, אז הנאשם שב, סגר את דלת החדר עם ארון "כתר" כדי שהבת לא תצליח להיכנס לחדר ו"עוד פעם ניסה לעשות. כשהבת שלי בבית", פעמיים.

בהתאם לממצאים שלעיל, בחלק הראשון של אירוע, על אף התנגדות ברורה של המתalonנטה, החדר הנאשם את אצבעותיו לתוך איבר מיניה של המתalonנטה ואחר כך, מספר פעמים החדר את איבר מינו לתוך איבר מיניה. בהמשך, בזמן שבתה של המתalonנטה שואה בבית, הנאשם פעמים נוספות ניסה לבועל אותה. עוד, משקענו כי אנו נתונים אמון בගרסתה, הרי שבמהלך אירוע מסווג אינדיקטציות ברורות להuder הסכמה מצד המתalonנטה למעשים שמבצע הנאשם - החל מהתנגדותה, ניסיונית להזיזו ולסגור את רגלייה וכלה בامرתה הברורה שהיא "לא רוצה". משכך, ברי כי בחלק הראשון של אירוע הנאשם בעל את המתalonנטה ללא הסכמתה. בהמשך, לא ברור האם הנאשם הצליח להחדיר איבר לאיבר מיניה או שהוא הדים הסתכמו בניסיון לעשות כן. משכך, אנו קובעים בחלק השני של אירוע, הוכח מעל לכל ספק אך ניסיון לבועל. בעניין זה נציג כי המאשימה בחרה להאשים את הנאשם, על אף התמימותו, "ההפסקה" בין שלבי אירוע, להאשים באותו אינוס אחד. משכך, לא מצאנו להרשיעו בעבירה נוספת של ניסיון אינוס אלא להתייחס אל מעשה זה כחלק מאירוע האונס המתממש שבו הנאשם.

למעלה מן הצורך, נציג כי גם שדחנו את גרסת הנאשם באשר לאופן קרונות אירוע, גם אם קיבל את טענתו כי ייחסו המין קויומו בהסכם, הרי שמעשיו של הנאשם מקימים עבירה של אינוס במרמה. מהראיות שהובאו לפניו ברי כי הנאשם הציג עצמו לפני המתalonנטה כמו שיכול לסיע לה להשיג אוכל לילדיה. משכך (וכפי שקרה גם בעניין של מתalonנטות אחרות בתיק זה), המתalonנטה אפשרה כניסה של הנאשם לביתה וככל שנתקבל את גרסתו בעניין זה - הסכמה לקיים עמו יחס מי לשם כך (אם כי, כאמור, נשוב ונציג כי הלכה למשעה דחוינו גרסה זו). המציג של הנאשם כמו יכול לסיע, בכספי או במזון, מהוות מצע שווה עובדתי. כפי שציגנו לא פעם, הנאשם היה אסיר משוחרר, נעדר מקורות הכנסה (למעט אולי עבודה חלקית בלבד באבטחה) שהתקשה לפרנס עצמו. משכך, לא היה באפשרותו להעניק למאתalonנטה

סיווע חומרני כלשהו וטענתו בפניה כי ישלם לה היותה טענה שקרית (כפי שאף עולה מהתכתבויות בין הצדדים).

בנוסף, הסתרת מידע בדבר היותו נשא אידם אף היא מהווה הצגת מצג שווא עובדתי. [לשם כך נשווה לעולם החוזים - כידוע, הסכמה היא הסכם בין הצדדים. סעיף 61(ב) לחוק החוזים קובע כי החוק חל בשינויים המוחיבים, ככל שהדבר מתאים לעניין גם על פעולות שאין בבחינת חוזה. סעיף 15 לחוק החוזים מגדיר את המושג "הטעה" בין היתר כ"אי גילוין של עובדות אשר לפי דין, לפי נהוג או לפי הנسبות היה על הצד השני לגלותן. משכך, נדמה כי גם אי גילוי בדבר היותו נשא אידם עלול לעלות כדי הטעה].

ויצא איפוא, כי ככל והמתלוננת הביעה הסכמה כלשהי, זו הושגה במרמה כלפייה ועל כן, לכל הפחות, בוצעה כלפי עבירה אינוס במרמה.

באשר למעשה המגונה - ברוי כי מגע בחזה, לאחר שהפשיטה בכח, כשהיא מגלה סימני התנגדות למעשה, מהוועה עבריה זו.

משכך, מצאנו להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק וכן עבירה מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

אישום שביעי

באישום זה הנאשם הוגש בביצוע עבירה מעשה שעלול להפיץ מחלת, לפי סעיף 218 סיפה לחוק העונשין.

כמפורט לעיל, קבענו כי לא ניתן לקבוע מעלה לכל ספק סביר שה הנאשם בעל את המתלוננות מבלי שהוא עוטה על איבר מינו קונדום. משכך, לא ניתן לקבוע מעלה לכל ספק סביר כי הנאשם עשה מעשה העולול להפיץ מחלת ואנו מורים על זיכוי הנאשם באישום זה מהעבירה שיוחסה לו.

סיכום של דברים

באישום הראשון והשביעי אנו מזכירים את הנאשם מביצוע עבירה של מעשה העולול להפיץ מחלת.

ביתר האישומים אנו מרשים את הנאשם בביצוע עבירות כמפורט להלן:

1. אינוס (4 עבירות), לפי סעיף 345(א)(1) לחוק (אישומים ראשון, שני, רביעי ושישי).
2. אינוס במצב המונע מהמתלוננת ליתן הסכמה, לפי סעיף 345(א)(4) לחוק (אישום שלישי).
3. אינוס קטינה מתחת לגיל 16 ללא הסכמה, לפי סעיפים 345(ב)(1) בנסיבות 345(א)(1) (אישום חמישי).

- .4 מעשה מגונה (מספר עבירות) לפי סעיף 348(ג) לחוק, (אישומים ראשוני, רביעי ושישי).
- .5 מעשה מגונה במרמה, לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(ב)(1) לחוק (אישום שני).
- .6 ניסיון ל谋שה מגונה בכח, לפי סעיפים 348+25(ג) לחוק (אישום שני).
- .7 קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 סיפא לחוק (אישום שני).
- .8 מעשה העולול להפיז מחלה, לפי סעיף 218 סיפא לחוק (אישום חמישי).
- .9 ניסיון ל谋שה העולול להפיז מחלה (3 עבירות), לפי סעיפים 25 + 218 סיפא לחוק (אישומים שלישי, רביעי וישי).

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"ד, 18 אפריל 2024, במעמד הצדדים

נתן זלוטובר, שופט אב"ד

סגן הנשיאה דניאל בן טולילה, שופט

טל לחיאני שחם, שופטת